SORA MEA, SUMMER

monica sabolo

MONICA SABOLO

SORA MEA, SUMMER

Original: *Summer* (2017)

Traducere din limba franceză de:
MONA APA-SLUJENCO

virtual-project.eu

LITERA®
2019

Monica Sabolo s-a născut la Milano și a crescut în Geneva, Elveția, unde și-a făcut și studiile. A lucrat în redacțiile revistelor *Voici, Elle* și *Grazia.* A debutat ca scriitoare la 29 de ani, cu *Le Roman de Lili* (2000). Au urmat *Jungle* (2005), *Tout cela na rien à voir avec moi* (2013), roman distins eu Prix de Flore, *Crans-Montana* (2015), câștigător al Grand prix SGDL pentru roman, și *Sora mea, Summer* (*Summer*, 2017), nominalizat la Premiul Goncourt și la Premiul Interallié și finalist la Premiul Goncourt al liceenilor.

Și spune el, Poetul, că, ce-ai cules odată,
Flori, noaptea, vii să cauți sub cer de stele plin
Și că, plutind pe ape, în văluri lungi culcată,
Pe-Ofelia văzut-a, ca alb și mare crin.

Ofelia de Arthur Rimbaud[1]

[1] Din volumul *Opere,* Ed. Polirom, Iași, 2003, traducere de Mihail Nemeș (n.tr.).

În visele mele, lacul apare întotdeauna. În vara în care s-a întâmplat, vara aceea din care nu mi-a rămas nimic întipărit în minte, sau poate doar câteva imagini, ca niște instantanee clare și strălucitoare, în luna iulie a acelui an în care viețile noastre s-au schimbat pentru totdeauna, era atât de cald, încât peștii ieșeau din adâncurile lacului Léman. Stăteai pe mal și, privindu-le la suprafață contururile întunecate, ce aminteau de niște monștri asfixiați, îți puteai lesne închipui gura lor pe dinăuntru, carnea trandafirie, dezgustătoare.

După spusele doctorului Traub, la care am început să merg de două ori pe săptămână, în urmă cu trei luni și jumătate – trei luni de când îi văd fruntea jilavă, părul mult prea retras de pe frunte, oare în cât timp va cheli, în doi, trei, poate patru ani? –, peștii aceștia care-mi tot apar în vis ar putea să mă simbolizeze chiar pe mine. Senzațiile mele de asfixiere. De sufocare.

*

Douăzeci și patru de ani și treisprezece zile, atât a trecut de când s-a întâmplat.

Douăzeci și patru de ani și treisprezece zile de când nu-mi amintesc nimic, doar câteva flash-uri, o explozie de alb și lumină, și apoi, nimic altceva.

Pești negri, vâscoși. Ferigi fosforescente, aplatizate.

Prietenele surorii mele, cu părul măturându-le umerii goi, în ritmul mișcărilor capului, o căutau toate pe Summer, strigând-o pe nume.

În visele mele, suprafața strălucește ca o oglindă menită să creeze o iluzie optică sau ca un vitraliu. Apa arată ca și cum ar fi înghețată și caldă în același timp.

Îmi vine să sar, să mă duc să văd; dar peștii sunt negri, plantele se întind ca niște tentacule. Filamente suple, lucitoare, legănate de curenți.

•

Uneori, Summer este și ea acolo, inertă, chiar la suprafața apei. Are ochii larg deschiși, încearcă să spună ceva, sau poate să respire. Părul, unduit de curenți, pare viu. Întind mâna, ating ușor cu degetele oglinda apei. Ea însă nu este acolo, sunt doar algele care-i schițaseră silueta. Sau alteori este un animal, întunecat, agil, care se târăște pe sub apă, printre pietre.

Și totuși, eu știu că ea trăiește acolo.

•

Din acea zi, acea zi de iulie în care sora mea m-a lăsat să le însoțesc la picnic, pe malul lacului – *ferigi imense, fluorescente, stânci umede, alunecoase* –, pe ea și pe prietenele ei – *cascade de șuvițe despletite, bikini stridenți, unghii lăcuite, un degradé în nuanțe de roz, roșu, corai, în prim-plan* –, nu m-am gândit prea mult la ea. Mai deloc, oricât de straniu și de uluitor ar putea părea.

Cu toate acestea, am adorat-o. În fotografiile cu clasa n-o vedeai decât pe ea, ea era fata aceea frumoasă, cu un surâs sincer, cu părul incredibil de blond, genul de fată de care toți băieții sunt îndrăgostiți. În poze, eu sunt mereu undeva într-o parte, ușor mai la distanță, cu aerul meu de psihopat.

•

Sora mea, Summer, născută chiar la începutul verii.

Sora mea, Summer, dispărută vara. La nici trei săptămâni de la aniversarea ei. În vara în care împlinise nouăsprezece ani.

*

Mama spunea că la naștere Summer avea părul atât de deschis la culoare, încât părea plăsmuit din lumină.

Mama, care nu vorbea engleză și n-a dat niciodată semne de romantism, alesese pentru fiica ei un prenume de majoretă, de vedetă pop californiană. Un prenume care evoca un câmp de flori, peste care zboară fluturi stacojii. Sau o corvetă strălucitoare ce se îndrepta rapid spre coasta stâncoasă a oceanului.

•

Sora mea semăna, fără doar și poate, cu o regină a frumuseții din serialele americane, cu fetele acelea debordând de sănătate, cu gambe elastice, dinți de un alb neverosimil și o sclipire insesizabilă în ochi, trădând suferința sau nenorocirea. Fetele acelea care au visuri prea mari pentru ele sau care stârnesc în inimile băieților o durere, ceva ce frizează resentimentul, și care o sfârșesc în portbagajul unei mașini de teren, în adâncul unei păduri.

•

Cu siguranță, ideile astea melodramatice mi-au venit doar pentru că ea nu mai este printre noi. Nu mă gândisem niciodată la astfel de lucruri când viața noastră era doar viață, când își

urma cursul ce părea a fi etern. În anii aceia, ea era pur și simplu sora mea mai mare, pe care o adoram, care bea cu paiul milkshake-uri de ciocolată, machiată cu albastru pe la ochi, sora mea care atrăgea chicotelile pline de uluire ale băieților de la mine din clasă, neliniștea lor („Glumești, e soră-ta?”, „Auzi, Wassner, tu visezi că i-o tragi soră-tii?”, „Sigur nu ești înfiat?”).

•

Eu sunt dovada vie că putem trăi fără ființele pe care le iubim cel mai mult, chiar fără acelea care țin la un loc milioanele de fragmente minuscule din care suntem alcătuiți. Ființele acelea pe care suntem îngroziți că le-am putea pierde, deoarece ne dau senzația că suntem reali sau că, cel puțin, nu suntem cu totul străini de această lume, pentru ca mai apoi, după ce le-am pierdut, nici să nu ne mai gândim la asta.

Habar n-am unde este ea, după cum nu știu nici ce s-a întâmplat cu adolescentul acela slăbănog și neliniștit în vârstă de paisprezece ani care eram pe atunci. Poate că sunt împreună, într-un univers paralel în care ajungi trecând printr-o oglindă sau străbătând înot suprafața unei piscine.

*

Noaptea, Summer îmi vorbește pe sub apă. Gura îi este deschisă, fremătând precum cea a peștilor negri.

Vino să mă cauți, te rog, Benjamin! Sunt aici, chiar aici, vino să mă cauți! Te rog, te rog! Ca o șoaptă, susurul apei. *Sunt aici...*

•

Doctorul Traub, care zâmbește des – prea des, de parcă ar ști totul, de parcă ar ști unde este ea, zâmbetul acela, buzele acelea cărnoase, strânse, ce par să țină ascunse secretele vieților noastre – doctorul Traub zice că e de înțeles. N-am reușit niciodată să asimilez informația.

„E clasic”, spune doctorul Traub.

Clasic? Să-ți pierzi sora într-o clipită? Râde, aleargă printre ierburile mai înalte ca ea, și apoi dintr-odată totul se sfârșește, nu e moartă, sau o fi, nu se știe, nimeni nu-și pune întrebarea, nimeni n-a înțeles, abia s-a întâmplat, sau poate că n-a fost decât un vis, a dispărut pur și simplu, după un copac, și apoi nimic, timp de douăzeci și patru de ani și treisprezece zile, undeva, în adierea vântului, printre copaci, în apă. Unde *altundeva*?

•

Încuviințez, îmi aștept rețeta (Deroxat, 50 mg pe zi, Xanax, 4 mg pe zi), nu știu ce înseamnă asta. Îi văd părul, care pare ud, de parcă de-abia s-ar fi întors de la scăldat, și care bate în retragere, surâd, e ca o a doua natură pentru mine. Doctorul Traub surâde și el, mulțumit parcă de turnura pe care a luat-o conversația, mulțumit că totul e normal, ca și cum am fi pe calea cea bună. O, Doamne!

•

Doctorului Traub îi place când îi vorbesc despre visele mele. Își îndreaptă spatele în fotoliul său și aprobă din cap, având, fără îndoială, impresia că mă citește. Ai zice că e stăpânul proiecțiilor nocturne, că domnește asupra nopții, asupra apelor adânci în care înot eu, asupra pădurilor acvatice care ies la suprafață, asemănătoare cu niște șuvițe de păr încâlcite.

•

Eu știu că doctorul Traub n-a fost niciodată în acel loc. Nimeni n-a fost. Nici eu, care călătoresc uneori în această lume, purtat de apele întunecate, sau poate în spațiu, în vara aceea în care aerul este atât de dens încât ridică trupurile, le poartă cu sine într-o mișcare lină, ca o barcă dusă de curenți, nici eu, acolo, nu sunt decât un simplu oaspete. Mă trezesc cu un gust metalic sau clisos în gură, iar silueta lui Summer se evaporă, și odată cu ea, lumea întreagă. Se dispersează în milioane de particule. Stropi de cenușă căzuți dintr-un cer imens, retrasând timpul, întâmplările petrecute și cele care vor urma și topindu-se în beznă, pulberea nopții în noapte.

Totul a început cu patru luni în urmă. În primele zile ale lui aprilie, aerul era atât de transparent, încât, de la ferestrele biroului meu situat la etajul opt al turnului UBS din cartierul Eaux-Vives din Geneva, aveam senzația că aș putea să-l ating cu degetul. Mi se părea că fântâna Jet d'Eau era la numai un braț distanță, vedeam detaliile fremătărilor sale, apa căzând într-o spumă mătăsoasă, ca o cremă fină, ca șampania sau ca un enorm jet de spermă. Zugrăviseră în weekend, iar mocheta bej, groasă, degaja aroma delicată a produselor de întreținere al căror albastru translucid evocă un cer de primăvară sau o moarte igienică. Ferestrele erau atât de curate, că păreau să nu existe – într-o zi, va trebui să mi se explice motivația nevrotică a maniei de a eradica orice urmă de murdărie, motivație ce însuflețește în asemenea măsură această tară, încât ai zice că până și ideea de degradare, de putreziciune, chiar dacă-i vorba doar de amprenta unui deget, este de nesuportat, o amenințare, o pădure întunecată la porțile cetății, prin care mișună fiare sălbatice, creaturi ale tenebrelor.

În cameră plutea un iz chimic, mirosul acela nesănătos și pătrunzător al vopselei. Priveam cerul, translucid ca inima unui zeu, pereții despărțitori ai biroului meu, care păreau făcuți dintr-o materie friabilă, dezgustătoare – papier mâché? o magmă de firimituri, de oase de pasăre? – și apoi podeaua a început să se miște, încăperea se rotea pe oglinda strălucitoare a lacului, iar, pentru o clipă, am văzut reflectându-se în ea lumea întreagă.

•

Mama se plimbă de colo colo prin fața scării principale a casei din Bellevue, pe malul apei. Mirosul de vopsea proaspătă îmi pătrunde în plămâni. Mirosul acesta. E pretutindeni, în toate încăperile; în cele șase camere, în cele două saloane care comunică, în bucătărie, pe scara dublă, monumentală. „Totul va fi bine", îmi spun, și privesc surâsul mamei. Tata zâmbește și el, are mânecile suflecate, face semne ample cu mâna către prietenii care sosesc în barca cu motor – tinere superbe, în costum de baie, bărbați care seamănă cu tata, puternici, strălucitori, unul dintre ei conduce barca, descheiat la cămașă, trăgând dintr-un trabuc. Amarează la pontonul care dă direct în grădină, sar pe mal, peste parapetul tapițat cu mușchi negru fărâmicios la atingere. Trec pe sub arcadele metalice ale micului pavilion muzical, unde Summer adoră să cânte, murmurând ca

pentru sine, au brațele încărcate de sticle de vin și de prosoape, sunt desculți și cu părul ud.

•

Tata, cu zâmbetul său triumfător, cu orgoliul viril, mama, radioasă, în rochia ei semitransparentă, și Summer, în pantaloni scurți și maiou, cu o coadă de cal prinsă sus, în vârful capului, legănându-se între omoplați, un soi de copie miniaturală, delicată a mamei, toți trei radiază – Doamne, cât îi iubesc, mi se umflă inima-n piept, un balon de hârtie – familia mea… Sunt chiar mai frumoși decât oaspeții, cum stau acolo pe peluză, deși toți necunoscuții aceștia sunt impresionanți, fetele, cu picioarele lor lungi, lucind în soare, cu pielea nudă, mai mult decât nudă, bărbații, cu câte un pahar în mână, descheiați la cămăși. Fața de masă din olandă a fost așternută peste masa lungă din grădină, sub plopul ale cărui ramuri se revarsă peste lac, un năvod mare, întunecat, care mătură suprafața apei. Purtate de vânt, flori mici și pufoase se așternpe fața de masă și ni se agață în păr. Pe plaja îngustă, lumea aruncă firimituri de pâine la rațe, care înaintează scoțând sunete lugubre, iar fetele în bikini scot și ele niște strigăte mici, ascuțite, hohote de râs speriate, pășind cu grijă pe pietriș.

O lebădă cu penajul lucios își face apariția, pare că alunecă pe suprafața apei, cu ochii ei negri ațintiți asupra lui Summer. Sora mea se apropie, urmată de tinerele cu pielea fosforescentă, însă ea este regină peste poporul apelor, iar lebăda îi aparține, pare că i se supune. Gâtul ei elastic urmează mișcarea brațelor lui Summer, și sora mea râde. Chipul îi strălucește ca și cum un proiector ar fi ațintit asupra sa.

Eu am șapte ani, și sunt și eu fericit, chiar dacă picioarele mi se afundă în peluză ca într-o mochetă inundată, chiar dacă această peluză mi-e vrăjmașă. Nu doar pentru că sunt sigur că nu este nimic altceva decât un veșmânt de ierburi plutitoare deasupra lacului și că într-o bună zi se va surpa sub picioarele noastre, aruncându-ne în adâncuri, ci și pentru că mama care le zâmbește oaspeților devine deodată mama cea nervoasă, când se uită la picioarele mele murdare de noroi și-și aprinde o țigară. Mama zâmbește, însă eu știu acel zâmbet, este asemenea aerului umed, se insinuează în tine, este insesizabil ca un curent de aer, ți se strecoară pe sub piele.

•

Așa a început totul, în primele zile ale lui aprilie, și când doctorul Traub m-a întrebat, luând notițe, despre existența unui „incident declanșator” – mi se pare în continuare că nu scrie nimic, sau că scrie într-o limbă care nu există –, ceva ce ar fi putut să provoace „atacurile de panică”, așa denumește el această retragere în sine, răsuflarea întretăiată, inima care o ia la goană, umbrele pe care le întrezăresc cu coada ochiului, străbătând iute văzduhul (lilieci? animale preistorice?), și oboseala, nevoia aceasta de a o lua la fugă, fără a avea însă suficientă forță, i-am spus pur și simplu, simțindu-mă pe loc abătut din pricina răspunsului meu ridicol: „Mi s-a zugrăvit în birou”.

•

Doctorul Traub s-a uitat la mine cu chipul golit de orice expresie.

Știa, desigur, cine sunt. Numele meu. Wassner. Toată lumea știa. Splendoarea noastră, nenorocirea noastră. Suntem înconjurați de legenda noastră, e ca un văl deasupra capetelor noastre, luciul plutitor al unei luni apoase. Dar noi nu băgăm de seamă. Nu vorbim despre asta. Ne facem că nu vedem privirile curioase, compătimitoare, insistente. Oamenii ne privesc de parcă ar putea deslușI ceva pe figurile noastre sau în mersul nostru fals dezinvolt. Trăim într-un nor de fum, poate că suntem plăsmuiți din fum.

•

— Amintirile asociate cu mirosurile pot ieși la suprafață cu o intensitate extremă. Există o legătură misterioasă între memorie și arome.

Vocea doctorului Traub era blândă, îndemnând la relaxare, ca aburii dintr-o baie.

Dar eu nu am spus nimic.

Summer plutea între noi, în lumina palidă a încăperii, cu părul desfăcut, fire lungi de mătase. O pânză de păianjen invizibilă care ne ține prizonieri, pe el și pe mine, filamente delicate care se multiplică în fiecare zi, în tăcere, și care umplu întregul spațiu, precum un hamac inversat.

•

Timp de mai multe săptămâni am purtat un război mut. Dar mă simțeam din ce în ce mai obosit. M-am văzut nevoit să-i mărturisesc doctorului Traub că nu mai puteam merge la

muncă, în ciuda tratamentului cu Deroxat și Xanax și a hotărârilor bune din timpul dimineții – respirație, relaxare și zâmbete forțate –, eram dominat de amețeala aceasta, imediat cum pun piciorul pe mocheta din coridor, în drum spre biroul meu, senzația aceasta că mă afund în noroi, bătăile inimii, pasărea care se zbate, sufocarea. Și vopseaua. Pretutindeni, mirosul acesta care deschide un spațiu neguros, jilav, un plonjeu într-o apă albicioasă și tulbure, în care plutesc organisme translucide, minuscule și delicate, precum dantela. Mirosul de vopsea părea să se fi răspândit în toată clădirea. În fiecare zi, câștiga teren. În ultimele zile l-am simțit pătrunzând în vestibul, în spatele ușilor vitrate, și planctonul se împrăștia în spațiu înconjurând chipurile recepționerelor, plutind în jurul literelor din metal aurit UBS țintuite în perete.

•

Doctorul Traub nu vorbea niciodată despre Summer. Nu-i rostea numele. La fel ca mai toți oamenii pe care-i întâlnesc de douăzeci și patru de ani și care joacă în fața mea, cu mai mult sau mai puțin talent, marele rol al inocenței.

La început, când fotografia ei – portret color, părul prins, o bluză veselă, un halo palid în jurul chipului ei frumos – a fost afișată prin tot orașul, m-a surprins tăcerea care-i înconjura dispariția. Ai fi zis că întrebarea tipărită cu litere disproporționate deasupra numărului nostru de telefon, „Ați văzut-o pe această fată?”, o întrebare atât de simplă, aproape naivă, menită parcă să mențină calmul ori să solicite vești despre o amică zăpăcită, ai fi zis că această întrebare era autosuficientă, că nu mai rămânea nimic de adăugat. Până și descrierea antropometrică evoca portretul unei tinere frumoase aflate în vacanță. Un metru și șaptezeci și unu de centimetri, cincizeci și patru de kilograme, măsura 38. Păr blond, ten deschis la culoare, pete de roșeață pe față și pe brațe. Șort din denim, tricou alb, geantă în bandulieră, din piele naturală împletită, conținând o pereche de căști pentru walkman. Trei aluniță pe gât, în formă de triunghi.

•

Chiar și atunci când s-a organizat o căutare, pe o arie care se întindea de la casa noastră până la pădurea în care se volatilizase, căutare la care au participat cădeți de la academia de poliție – ca și cum situația n-ar fi fost destul de gravă încât să

fie trimiși niște profesioniști, niște adulți –, toți băieții aceia debordând de sănătate, care ar fi putut să fie îndrăgostiți de ea sau să încerce să-i atragă atenția râzând prea zgomotos pe peluza strălucitoare a unui parc, încordându-și mușchii în driblinguri, cu balonul la picior, în fața facultății, dar care se aflau acolo, cu chipurile lor juvenile, cu cicatrice acneice pe piele, cu umbra unei mustăți, toți tipii aceia adunați în grădina noastră, purtând uniforme albastre de poliție, ca și cum ar fi fost deghizați, și nimic nu părea să fie real.

Un brunet măruntei, asudând într-un tricou polo mulat pe piept, îi dăduse unui câine să adulmece un maiou roz-pal de-al surorii mele, ținând în mână peticul de material de parcă ar fi fost o bucată de piele, după care se împrăștiaseră de-a lungul drumului și pe malul lacului, lăsându-mă pradă angoasei și furiei, cu impresia că-mi furau ceva.

S-au întors la căderea serii, cu chipurile golite de orice expresie și ochii afundați în orbite.

Nici urmă de sora mea. Nimic.

Au pornit din nou, cu mașinile, câte patru într-un vehicul, iar eu mi-i închipuiam oprindu-se în primul bar din orașul vechi, comandându-și niște beri, umflându-se-n pene cu uniformele lor, poate că în noaptea aceasta, în spatele pleoapelor lor închise, va trece fugitiv o imagine latentă, o siluetă chircită într-un tufiș, cu părul agățat de-o creangă, și un tricou roz în gura unui câine.

Timp de câteva zile, poate chiar săptămâni, în jurul nostru a plutit o agitație electrizantă. Telefonul suna fără oprire, prietenii de familie treceau să ne vadă, ne aduceau coșuri cu fructe, tarte de casă sau chiar câte o știucă proaspătă, al cărei zâmbet sinistru rămânea săptămâni întregi expus în congelator.

Prietenele surorii mele veneau să se liniștească, se strângeau în grădină, fumând, îmbrățișându-se, cu ochii lor frumoși plini de îngrijorare, cu rochiile multicolore strălucind în lumina văratică. Din când în când, câte una dintre ele claca, ochii i se umpleau de lacrimi, și atunci celelalte se adunau numaidecât în jurul ei, îi șopteau cuvinte de îmbărbătare, aplecându-se asupra ei, în timp ce șuvițele lor de păr cădeau ca niște draperii, blonde, brune, roșcate, peste chipul fetei. Ai fi zis că sunt niște căprioare tinere înconjurându-și surata rănită, ascunzând-o de ochii lumii.

Veneau și băieți. Purtau bermude, iar mama le aducea de băut cu un surâs ermetic. Erau neliniștiți. Într-o seară i-am zărit

pe doi dintre ei stând pe ponton, legănându-și picioarele în gol. M-am apropiat și am simțit un miros dulceag. Am văzut punctul roșiatic al *joint*-ului care se consuma în noapte și, în același timp, silueta mobilă a mamei, care se apropia prin întuneric. Am simțit că mi se încordau umerii, ca înaintea unei tragedii, însă mama s-a mulțumit să le dea ceva, probabil un pahar de cola sau de kir. A mai rămas o clipă lângă ei, înainte de a face calentoarsă spre casă. Părea că plutește deasupra ierbii, întunericul parcă se risipea în juru-i, ca și cum trupul ei ar fi degajat căldură. N-aveam nici cea mai vagă idee ce simțea mama, iar asta făcea ca lumea să mi se pară și mai instabilă, și mai terifiantă.

•

În primele săptămâni de terapie rememorasem astfel de scene. Noaptea mă cufundam într-un somn adânc, cu vise intense, iar ziua, tot soiul de amintiri îmi reveneau în minte, un râu învolburat, un torent puternic care aducea totul la suprafață, ceva lipicios care ieșea din adâncuri, străbătând cu iuțeală șuvoiul, curățat de apa vie.

*

În altă zi, când tata lipsea de acasă – își petrecea timpul în mașina sa, un Cherokee Chief pe care Summer nu-l suporta deoarece îl considera *nouveau riche,* străbătând drumurile care urcau dinspre lac către podgorii, poate în speranța de a o zări mergând pe marginea șoselei, o fată care a adormit la plajă și a pierdut autobuzul de întoarcere – în acea zi, când el era plecat, am auzit un zgomot asurzitor dinspre camera părinților mei. Am alergat și am găsit-o pe mama șezând pe pat, printre haine împrăștiate și ceea ce păreau a fi mii de cioburi de sticlă. Scânteiau pretutindeni prin încăpere, până și-n părul ei. Pielea ei, atât de fină, aproape translucidă, părea acoperită de sticlă irizată. Mi-am dat seama într-un târziu că oglinda cea mare a șifonierului zăcea făcută țăndări. Mama avea privirea pironită-n podea, iar părul îi cădea peste față, în timp ce o lumină blândă, trandafirie se revărsa în încăpere, reflectându-se în cioburi. Apoi mama a rostit în șoaptă, cu glasul tremurând de furie, ca și cum aș fi întrerupt-o în mijlocul unei ceremonii sacre:

— Lasă-mă!

*

Totuși, în cea mai mare parte a timpului nu se întâmpla nimic. Eram atât de neajutorați, nu știam ce să facem, orice mișcare risca să ne poarte viețile într-o nouă direcție, iar ideea în sine de a avea o direcție era obscenă. Mi se pare că vara a trecut astfel, într-o stare de suspensie. Mama purta ochelari cu lentile negre și aducea tăvi cu sucuri de fructe, își petrecea după-amiezi întregi în camera ei, întinsă în pat, cu picioarele ghemuite la piept. Tata se suia în mașină, la orice oră din zi, demara în trombă, iar roțile scrâșneau pe pietriș – aveam impresia că astfel ne arăta, mie și mamei, dezaprobarea lui. Nu știam niciodată unde pleca, nu spunea nimic, nici înainte, nici după, părea însă epuizat, avea cămașa șifonată și cearcăne la ochi. Noi răsuflăm ușurați, întrucât ne măcinase gândul că, poate, nici el nu avea să se mai întoarcă: poate că aveam să-i găsim mașina pe marginea unui drum de țară sau la liziera unei păduri, cu portiera deschisă, sau poate că ar fi rulat cu toată viteza spre orizont, acolo unde asfaltul dispare în ceață, și s-ar fi evaporat pur și simplu în aerul senin al verii.

În restul timpului, pornea furios mașina de tuns iarba, și ni se părea că, dacă ne-am fi pus în calea lui, nu s-ar fi oprit, hipnotizat de huruitul mașinii. Însă cel mai rău era când îl găseam stând lângă telefon, cu picioarele depărtate, cu frumosul lui chip îmbătrânit, de-ai fi zis că stătea să se topească. În momentele acelea, în locul tatei, invincibil, ironic, părea să se afle altcineva. Privirea lui, când tulbure, când malițioasă, era cea a unui necunoscut.

Într-o zi, la insistențele unor prieteni, am ieșit cu barca și ne-am urcat vitejește la bord cu o ladă frigorifică plină cu sandvișuri. În ziua aceea, tata a desfăcut mai multe sticle de rosé și ne-a istorisit anecdote, stând în picioare pe punte, cu poalele cămășii fluturându-i pe coapse. Mama chiar a făcut schi nautic, proiectând în aer jerbe de spumă, înalte și albe, și, pentru o clipă, în bătaia vântului care te făcea să întorci capul și sub razele orbitoare ale soarelui, mi s-a părut că însăși Summer sărea grațioasă printre valuri, ținându-se strâns, cu brațele ei subțiri, de cârmă.

•

Mi se întâmpla s-o văd și ieșind din apă, chiar în fața casei, pășind pe galeți, cu trupul ud strălucindu-i în bătaia soarelui, îmi zâmbea cu acel aer complice care-mi încălzea sufletul și-mi

dădea impresia că luam parte la viața ei, sau la viață pur și simplu. Își aprindea o țigară, pe care o ținuse ascunsă într-un șervețel, se așeza pe peluză lângă mine, iar eu râdeam gândindu-mă la îngrijorarea noastră, întrebându-mă cum de ne putuserăm imagina că n-avea să se mai întoarcă niciodată, și atunci izbucnea și ea în râs, cercetându-și cu luare-aminte oja de pe unghiile de la picioare, cu umărul ei rotund ițindu-se din halatul de frotir.

•

La câteva zile după expediția de căutare organizată de jandarmii cădeți au venit și polițiștii adevărați. Doi inspectori, cu părul tuns scurt, au coborât dintr-o mașină albă, brăzdată de un fulger albastru, ca în seriale. Pantofii lor negri, impozanți lăsau urme adânci pe peluză, în timp ce polițiștii inspectau grădina cu mâna la frunte. Oare ce căutau? O bucată de material fluturând în vânt? Un cuvânt de-al surorii mele, într-un plic suspendat de o ramură, atârnând de un fir de lână? Sau poate trupul ei, ascuns în tufișuri?

Le vorbiseră părinților mei pe un ton calm, adresându-le întrebările în cel mai delicat mod cu putință, cu accentul acela genevez melodios ce pare a fi atât de nepotrivit dramelor. Tata părea neliniștit, dar tolerant, atingându-i ușor pe braț sau pe umăr, în felul în care obișnuia pe vremea aceea să-și seducă auditoriul. Cel mai înalt dintre bărbați încuviința din cap, cu ochi pătrunzători, și lua notițe – carnețelul părea minuscul în mâinile lui robuste. Privirea mi-a zăbovit asupra firelor de păr de un negru strălucitor de pe brațele sale. Părea deopotrivă versat și înțelegător.

A rostit cuvintele acelea care și-au găsit ecou în mințile noastre în toate săptămânile următoare, de care ne-am agățat ca de o frânghie atârnată deasupra prăpastiei. A rostit cuvintele acelea cu o voce neașteptat de blândă, surprins, parcă, de stranietatea comportamentului uman:

— Să știți că în fiecare vară e la fel, lumea dispare. E o perioadă în care oamenii fac lucruri necugetate. Simt gustul libertății, au chef să plece în vacanță, să uite de toate, în fine, Dumnezeu știe ce-o fi în mintea lor. Noi îi căutăm, familia n-are nicio veste, tăcere totală. Și apoi, la sfârșitul sezonului, cei mai mulți dintre ei reapar, se întorc acasă, ca niște floricele.

•

Ca niște floricele.
Cei mai mulți dintre ei.
Dar nu toți.

Sub apă. Un freamăt ușor, în adâncuri.

Acolo se află Summer. Poartă o cămașă de noapte albastră, ale cărei poate flutură ca niște aripi în jurul trupului ei, sau ca niște înotătoare, unduirile delicate ale unei pisici-de-mare. Deasupra capului ei, departe, foarte departe, oglinda apei înfiorându-se. O rază piezișă de lumină.

•

Summer, cu ochii mari, deschiși. Îmi zăresc reflexia în pupilele ei, o siluetă măruntă, ca o păpușă minusculă într-o altă păpușă, și totuși eu nu sunt acolo, sunt în altă parte.

Peștii ies din întuneric, imenși, sunt de un roz-pal, albastru-închis, argintiu-marmorat. Unii trag după ei filamente lungi care li se ițesc de sub gură, alții au cercuri negre în jurul ochilor. Se apropie, iar înotătoarele par să urmeze mișcarea mâinilor ei, îi ating trupul, într-un balet nespus de grațios. Specimenele roz-pal se sărută, cu gurile lor ca niște ventuze, perfect sincronizate, într-o mișcare languroasă ce evocă o paradă nupțială sau o luptă. Apoi se despart, iar gurile lor de cauciuc sărută pielea surorii mele, brațele ei, chipul ei, în timp ce filamentele lor o înconjoară, tot mai multe și mai multe. O înlănțuie, i se încâlcesc în părul răsfirat, tot mai lungi și mai dese în curentul de apă.

Vreau să întind brațele, dar sunt paralizat, sau nu sunt acolo, peștii roiesc, țes în jurul ei o plasă impenetrabilă, și curând ea este cu totul captivă, părul ei continuă să danseze prin apă, însă trupul i-a dispărut.

•

Mă trezesc, ca aproape în fiecare noapte, în ultima vreme, înfășurat în așternuturile care parcă vor să mă strângă, să mă sufoce. Pereții încăperii se depărtează sau se apropie, într-o mișcare stroboscopică, îi văd clipind în bătaia pleoapelor mele.

Nu știu unde mă aflu. Dar nu e un sentiment neplăcut, pare că mi se întâmplă ceva și, în timp ce umbra proiectată de jaluzele trasează linii fugitive pe tavan, simt o ușoară excitație. În fiecare noapte, preț de o clipă, mă întreb – sunt la un hotel? într-un spital? cu o femeie? Și în fiecare noapte – nu imediat însă – aud un ecou îndepărtat, un cod, un semnal, din ce în ce mai clar. E robinetul care picură, în bucătăria garsonierei din rue des Pâquis, unde m-am mutat la începutul lui ianuarie. Apa curge în chiuvetă la intervale înfiorător de lungi, un zgomot sec care ar putea fi metronomul ideal al unei vieți infinite, perfect liniare, o

viață asemănătoare cu un coridor alb, nesfârșit, pe care-l străbați fără să înaintezi niciodată, pe o bandă rulantă luminată de un neon încă și mai alb.

Când am vizitat apartamentul, mi s-a părut curat și impersonal și, pentru o clipă, am crezut că aici totul va fi calm, lipsit de asperități, și așa a și fost, de altfel, în primele săptămâni.

Și apoi, într-o noapte, s-a produs o defecțiune, și robinetul a început să picure, iar dimineața, în bucătărie, am simțit apă sub picioare. Încercasem să urmăresc țevile pe sub chiuvetă, până la zid, pentru a localiza sursa scurgerii, și mă gândisem la măruntaiele acelea metalice care coborau prin clădire, pe lângă pereți, până-n pământ, străbătând câmpiile subterane, până-n pânza freatică, pe care mi-o închipuiam captivă în niște peșteri reci, unde apa se prelingea pe pietre, apa aceasta care se întindea acum pe linoleumul meu și prin care înotam până la genunchi, cu slipul și tricoul ude. Mi-am rulat un joint pe care l-am fumat întins în pat, cu ochii ațintiți asupra măștii chiuvetei, ca și cum un animal cu pielea udă, un țipar mocirlos, și-ar fi făcut culcuș acolo și ar fi stat la pândă încolăcit. Nu era nici nouă dimineața.

•

La câteva luni de la evenimente, o fată din ultimul an, cu ochii mici, scăpărători a venit la mine, în spatele terenului de sport. S-a aplecat asupra mea în timp ce eu strângeam în pumn bila din excremente căreia voiam să-i dau foc.

— Unii zic că ați meritat-o.

Mă mirase, nu cruzimea pe care o conținea în sine remarca fetei cu ochi de șarpe, ci faptul că lumea vorbea despre noi ca și cum ar fi știut ce ni se întâmplase. Îmi amintesc de unghiile ei cu oja sărită. Nu era una dintre prietenele surorii mele, nu făcuse parte din grupul ei, cel al fetelor impresionante, cu chipuri suave, și invincibile, cu jeanșii lor deschiși la culoare, mulați pe fese, fetele acelea care pășeau nonșalant, cu manualele sub braț, părând să nu se sinchisească de nimic.

Mă uitasem la ea, ochii îi scânteiau. Știam, bineînțeles, la cine se referea, cine eram „noi”, cei care o meritaseră. Vorbea despre familia noastră, familia Wassner, despre tatăl meu, Thomas Wassner, firește, avocatul care apăra oameni politici, oligarhi sau evazioniști, tot soiul de personaje epatante care

părea să fenteze legea și lumea și cu care ajunsese să se asemene. Dar se referea și la mama, care era mai frumoasă și mai discretă decât toate celelalte mame, și se referea totodată și la mine, chit că eu nu aveam nimic în comun cu ceilalți membri ai familiei mele. Dar eu aveam, fără doar și poate, niște vicii ascunse, niște tulburări de personalitate. Alexia, una dintre prietenele surorii mele, despre care umbla vorba că le făcea vizite nocturne băieților de la internat, îmi spusese cu un an în urmă, pe când ieșea din toaleta fetelor și se încheia la jeanși, înghiontindu-mă cu umărul și rânjind: „Nu te mai uita așa la mine, pervers mic ce ești”.

Fata din ultimul an mă țintuia cu privirea, cu gâtul vârât în hanorac și mâinile afundate-n buzunare.

— Nimic nu e niciodată întâmplător, adăugase ea în șoaptă, erijându-se în rolul de expertă în misterele destinului.

Fără să-i răspund, mă îndepărtasem – strângând încă în palma umedă grămăjoara de rahat – cu senzația că, într-adevăr, o meritasem, într-un fel sau altul. Deși nu eram în stare să spun ce se petrecuse, și nici în ziua de azi, după toți acești ani, după toate articolele și reportajele din presă, după ce psihologii au evocat „o tinerețe lipsită de repere”, după ce criminologii au cercetat malurile lacului, în impermeabilele lor, fluturând din mâini înspre pădure, eu tot nu am nici cea mai vagă idee.

•

În acel an am întâlnit-o adeseori pe coridoare sau sprijinită de grilajul terenului de sport; îmi făcea discret cu mâna sau pur și simplu dădea din cap spre mine, iar eu mă simțeam stânjenit, ca și cum aș fi văzut o prietenă ciudată pe care o abandonasem. Era expresia fizică a golului lăsat de sora mea, sau poate că era înlocuitoarea ei, trimisă de o forță crudă și ironică, un soi de dublură la negativ, cu părul ei lipsit de strălucire și hanoracul demodat. Astăzi mă gândesc că eu însumi eram, fără îndoială, dublura ei, și că trebuie să fi părut la fel de straniu și de pierdut ca și ea, cu chipul meu vinovat și umerii cocârjați, singuratic, pe fugă și aproape tot timpul amețit.

•

Summer nu s-a întors în septembrie. Lacul se schimbase la culoare, devenind, din albastru-deschis, gri întunecat, aproape metalic. Cerul părea mai jos, o plasă încărcată de apă și electricitate. Cineva încuiase ușa camerei ei, dar în fiecare zi de

miercuri, femeia în casă dădea cu aspiratorul și ștergea conștiincios colecția ei de cristaluri și de trandafiri din deșert, aflați chiar sub fotografiile atârnate pe perete, în care zâmbea, alături de prietenele ei, în rochii strâmte pe corp, vesele, sau cu părul intrându-le în ochi. O singură dată, într-o dimineață, am deschis ușa și am pășit în picioarele goale pe mocheta de culoare bej. Am privit înspre patul ei, acoperit de cuvertura înflorată – o mică adâncitură se ițea în saltea, chiar în mijloc –, scăldat într-o lumină ireală, și totul mi s-a părut incredibil de proaspăt. Am desprins o fotografie de pe perete, ținând piuneza în mână, ca un sărut începător, un portret înfățișându-le pe Summer și pe Jill, îmbrățișate, privind spre obiectiv, cu ochii întredeschiși.

Am strecurat fotografia în caietele mele. Apoi, într-o zi, după luni întregi – sau poate ani? –, am răsfoit caietul cu un presentiment sumbru, și, într-adevăr, ea nu mai era acolo, se evaporase, dispăruse, ca tot restul.

*

Mă ridic și încep să merg printre umbrele încăperii, ocolind cutiile de carton înghesuite unele peste altele pe care tot n-am reușit să le despachetez, am și uitat ce-o fi în ele. Sub pașii mei, podeaua e uscată, dar în chiuvetă apa a ros smalțul.

Strâng robinetul cât pot de tare și izbucnesc în râs, acel mic râset glacial care pare să-mi aparțină de aici înainte.

Mă așez pe gresie, îmi aprind o țigară Muratti – de câteva săptămâni fumez aceeași marcă italienească de țigări ca și sora mea, o revăd stând pe pervazul ferestrei, cu o scrumieră în formă de scoică pe genunchi, peste un halat de baie care i se ridică pe fese, și mă uit apoi la cutiile de carton împrăștiate prin garsoniera mea. Mă întreb ce s-o fi ales de scrumiera aia. Poate c-o fi zăcând ascunsă pe undeva, pe sub lenjeria ei de bumbac, sau în trusa ei de machiaj, cea din vinil galben, un iz de tutun rece amestecat cu mirosul de lavandă sau de pudră, emană o lumină slabă în beznă, undeva în camera asta de fată, păstrată intactă, și mă gândesc la toate obiectele care zac în așteptare, ca niște straturi geologice ale vieților noastre, fosile care spun o poveste, dar care?

De când îmi aduc aminte, la noi acasă era întotdeauna lume. Nu scăpăm nicio ocazie, o aniversare, un proces câștigat de tata, Fête de l'Escalade, sosirea primăverii, orice prilej era nimerit ca să deschidem șampania, să organizăm un picnic sau o petrecere. Îmi amintesc de părul creponat al mamei, ca al vedetelor de la Hollywood – și era limpede că urma să avem musafiri atunci când o vedeai vorbind la telefon, cu placa de păr în mână, bâjbâind să prindă câte o șuviță.

•

Părinții mei știau cum să primească oaspeți, iar buna dispoziție și generozitatea lor făceau din ei niște gazde îndrăgite și admirate. Se țineau nenumărate toasturi sofisticate, se aduceau platouri cu sandvișuri minuscule, triunghiulare, în structură piramidală, și tăvi cu cocktailuri în culori chimice. În timpul dineurilor, doamnele lansau mici strigăte de admirație, iar mama încuviința cu un surâs plin de modestie, care ar fi putut părea de-a dreptul comic dacă ai fi știut că ea nu ne gătise niciodată nimic, de partea culinară ocupându-se tânăra noastră *au pair.* Duminica ne pregătea „dineuri miniaturale", alcătuite din felii de pâine fără coajă, pe care întindea dulceață, iar mie și lui Summer ne plăceau la nebunie. Mama îmi povestise că la o săptămână de la cununia lor, tata invitase șase oaspeți la cină. După-amiaza, trezindu-se față în față cu puiul acela care semăna cu un copil mort, se gândise pentru o clipă s-o ia la fugă. Și, adăugase ea: „Mă și vedeam întorcându-mă la Paris, acasă la părinții mei, repetând în timp ce clătinam din cap: «Nu mă descurc, nu mă descurc.»" Noi râseserăm atunci, însă acum nu mai sunt sigur că era așa de amuzant.

•

Oaspeții erau întotdeauna aceiași, Bernard Barbey, Patrick Favre, Cyril de Watteville, Dario Agostini, amicii tatălui meu, care semănau unii cu alții în chip straniu, de-ai fi zis că fuseseră crescuți cu toții în aerul proaspăt al munților. Pe frigider se afla o fotografie înfățișându-i în timpul facultății, ghemuiți în jurul unei mingi de fotbal, cu figuri strălucitoare, și parcă ți le și imaginai pe fete notându-și numerele lor de telefon cu carioca în palmă.

Aveai senzația că se cunoșteau dintotdeauna, deși nu era așa. Povesteau anecdote, trăiseră multe lucruri împreună. În tinerețe făcuseră parte din Zofingue, o organizație studențească cu

ritualuri secrete, în care accesul le era interzis fetelor și care părea fascinantă și periculoasă. Uneori își foloseau poreclele când vorbeau între ei, „numele din popor”, cum le ziceau (tata era Zoflingue, Bernard Barbey era Armăsarul, iar Cyril de Watteville, Parvenitul), reminiscențe ale epocii în care se întâlneau, purtând șepci și șiraguri de mărgele roșii și galbene, într-un loc neidentificabil, făcând Dumnezeu știe ce – inițiindu-se într-un ritual de trecere de la bezna lăuntrică la iluminare? bând bere (sânge?). Găsisem o fotografie într-un sertar de la biroul tatei, strecurată între paginile unui anuar universitar – nu genul de instantaneu pe care să-l lipești pe frigider –, înfățișând un grup de tineri cu chipiuri Tellermütze, cu ochii și pielea strălucindu-le. Printre ei se aflau tatăl meu, Bernard Barbey și Cyril de Watteville, așezați în jurul unei mese pe care tronau lumânări, sticle și ceea ce părea a fi un craniu uman.

Era cu neputință să înțelegi ceva, însă, din când în când, mai prindeam niște cuvinte misterioase, evocând lumi oculte. Într-o seară, Bernard Barbey intrase în salon strigând: „*Silentium ex! Colloquium!*” și izbucniseră cu toții în râs, iar eu avusesem impresia că vizitam un teritoriu viril și fratern, un loc care te iniția în tainele existentei și te lega de ceilalți pentru totdeauna. Uriașul Bernard Barbey, cu părul său negru, cu ochii săi albaștri pătrunzători – înțelegeam perfect de ce-l supranumiseră Armăsarul – se apropiase de tatăl meu, care îi răspunsese cu glas tremurând: *„Patriae*, *Amicitiae, Litteris!*” Îl priveam, o șuviță de păr îi cădea în ochi, amintind de studentul pasionat care trebuie să fi fost odată, și mă simțeam cuprins de mândrie. Era haios și charismatic, cu un aer strengăresc care-i sporea și mai mult farmecul. La acea vreme, era eroul meu.

Era și eroul damelor. Parcă-l și văd, vorbind tare, mimând ceva, cu gesturi ample, în fața unui public exclusiv feminin, tinere fermecătoare, bine îmbrăcate, înghesuindu-se pe canapea unele lângă altele, stând picior peste picior, cu ochii ațintiți asupra lui, trecându-și câte o mână prin păr sau pe piept, ca și cum ar fi vrut să-și ascundă inima.

În serile acelea, mama era nespus de veselă, vocea îi era schimbată, părea să aparțină altei femei, mai sigură pe ea, triumfătoare. Surâsul ei, ca la fotograf, dezvăluia niște dinți de un alb optic. Purta o întreagă colecție de bijuterii și lăsa urme de ruj pe țigări.

În serile acelea, mama era întotdeauna cea mai suplă și mai bine îmbrăcată.

Tata își trecea o mână pe după talia ei, peste o fustă mulată fuchsia sau o rochie aurie – ținute extravagante de pariziancă – și simțeai privirile publicului ațintite asupra lor.

•

Nu se întâmpla niciodată nimic inoportun, atmosfera era civilizată și plină de căldură. Cuplurile păreau îndrăgostite și își vorbeau cu curtoazie, nu țin minte să fi văzut pe nimeni despărțindu-se sau suferind. În seara în care am zărit-o pe Marina Savioz, cea mai bună prietenă a mamei, întinsă în patul părinților mei, cu șuvoaie de apă sărată curgându-i pe obraji, am avut un atac de panică, aflând cu stupoare că un adult poate plânge.

Dar scena aceasta – chipul ei descompus, cămașa plină de pete – chiar se petrecuse? În weekendul următor, Marina Savioz zâmbea, într-o rochie indiană, cu brațele ei ferme, bronzate, desfăcându-se larg pentru a ne cuprinde, părând să aibă aceeași robustețe ca lumea noastră.

Câteodată trebuia să ducem acasă câte un domn cu cămașa boțită și roșu la față. Tata îi luă cheile de la mașină și-l bătea pe umăr, făcându-ne cu ochiul.

•

În fiecare an pe 1 august, de ziua națională a Elveției, părinții mei organizau o serată mare în curte. Îmi amintesc de lampioanele agățate de crengile copacilor, proiectând cercuri portocalii pe peluză, și de toți acei oameni costumați, sub cerul înstelat. Oaspeții se întindeau pe iarbă, și uneori câte unul își scotea hainele și plonja în apă.

Într-un an, când tematica petrecerii a fost „alb și negru”, mama a purtat un combinezon mulat pe care era imprimat un schelet. De departe, ziceai că e un mort care trage dintr-o țigară. Și, mai ales, părea goală pușcă.

În vara în care și-a făcut operația estetică la nas, și-a desenat pe față drapelul Elveției, cu pansamentul alb pe post de cruce.

Mama făcea lucruri de genul acesta.

Întotdeauna erau și mulți copii, deghizați în fiare sălbatice sau în fantome. Ne ascundeam pe după copaci ca să spunem povești despre case bântuite, la lumina lampioanelor din hârtie, ghemuiți unii într-alții. La una dintre aceste petreceri, sora mea,

învăluită într-o mantie de gărgăriță, s-a sărutat pentru prima oară cu un băiat.

•

Îmi aduc aminte de femeia aceea care s-a aplecat spre mine, clătinându-se ușor pe tocurile ei înalte, și mi-a spus: „Benjamin, ar trebui să mulțumești în fiecare zi Cerului. Toată lumea ar vrea să aibă o familie ca a ta”.

Și chiar asta făceam. Se întâmpla să mă rog în fața patului, stând în genunchi, cu palmele împreunate pentru închinăciune, cum văzusem prin seriale, cerându-i lui Dumnezeu să aibă pentru totdeauna grijă de familia mea. Tata primea uneori amenințări, atunci când apăra infractori sau oameni politici, și timp de câteva luni am fost chiar puși sub protecție, pe când asigura apărarea unui magnat rus. Într-o iarnă, niște polițiști au stat câteva săptămâni în fața casei noastre. Noaptea, le auzeam pașii pe pietriș și sunetele intermitente ale stațiilor de emisie-recepție. Sora mea și prietenele ei le aduceau câte o caserolă cu mâncare caldă sau un termos cu cafea, după care fugeau înapoi în casă, trăgând în jos de fustele lor scurte și suspinând de entuziasm.

Îmi făceam griji și pentru mama, pe care o găseam adeseori dimineața în bucătărie, cu aparatul de radio pornit și o scrumieră pe masă, plină ochi cu mucuri de țigară, privind în depărtare, pe fereastră, spre o altă viață sau spre visuri nevăzute.

•

Simțeam totodată și o angoasă vagă, îndepărtată, dar palpabilă, că nu eram unul dintre ei. Nu semănăm cu ei, nu doar pentru că ei erau toți trei frumoși și blonzi, spre deosebire de mine, care aveam părul închis la culoare și o expresie îngrijorată dizgrațioasă, sau cel puțin așa credeam atunci, pe când îmi contemplam imaginea în oglinda din baie, punându-mi întrebări cu privire la originile mele – oare unde mă găsiseră? într-o pădure? într-o mlaștină? –, ci mai ales pentru că ei aveau un fel de a fi, de a seduce lumea fără a da impresia că se străduiau, în totală opoziție cu incapacitatea mea de a afișa un aer pur și simplu natural. Eram tot timpul concentrat. După cum mi-a mărturisit mama, se întrebase dacă nu eram cumva surd: n-am rostit niciun cuvânt până la vârsta de trei ani. Mi s-au făcut teste acustice, într-o cameră întunecată din care mă temeam că n-o

să mai ies niciodată, și o vedeam pe mama, de cealaltă parte a geamului, trimițându-mi pupici, meniți să-i mascheze privirea îngrijorată.

Am avut mereu senzația că m-am născut prea târziu. Că actele fondatoare ale familiei mele, marile evenimente se petrecuseră înainte ca eu să mă nasc. La masă se povesteau adeseori anecdote mitologice, întâlnirea părinților mei, într-un restaurant parizian, rochia de mireasă a mamei, verde cu buline mici, albe, care, conform legendei, fusese catalogată de bunica drept o „rochie de târfă”, sau căderile spectaculoase ale lui Summer la grădiniță. Își petrecea timpul aruncându-se din vârful toboganului sau pur și simplu de pe un scaun, se întorcea din parc cu bărbia însângerată sau cu câte un cucui în frunte. Pediatrul o poreclise Miss Suicide. Se văzuseră nevoiți s-o ducă la cursuri de judo ca să „învețe să cadă”, ceea ce mie, unuia, mi se părea absurd, de neconceput.

•

Înainte, altfel stăteau lucrurile. Înainte de sosirea mea. Așa am avut mereu senzația. Mă uitam pe albumele cu poze de dinainte de nașterea mea, la amintirile acelea din vremurile în care eu nu existam. Părinții mei, părând ridicol de tineri, într-o gondolă, la Veneția. Mama, într-un hanorac de schi, la o terasă necunoscută, având părul lung (lung!). Tata, cu o paletă în mână, în fața unei mese de ping-pong. Mama, într-un costum de baie pe care nu-l mai văzusem, ținând-o de mână pe Summer, în pielea goală, la plajă. Tatăl și sora mea, cu o bonetă albă din bumbac peste părul ei buclat, la bordul unei bărci pneumatice. Sora mea plecând la școală, cu o geantă în bandulieră peste bluza înflorată. Tata, mama și sora mea, în parc, întinși pe o pătură ecosez (n-o mai văzusem până atunci). Zâmbesc la cameră, par fericiți.

Eu și doctorul Traub priveam foaia murdară, ușor șifonată (cum se întâmplase? Cea pe care mi-o dăduse doctorul Traub era imaculată, parcă în așteptarea adevărului pur), contemplam în tăcere numele pe care le scrisesem, al meu, al surorii mele, unul lângă altul, dar separate de un spațiu disproporționat de mare, atașate de numele părinților mei, pe rândul de sus, printr-o linie cam ștearsă, trasată cu creionul.

În acea dimineață, doctorul Traub se îmbrăcase cu o cămașă din acrilic, unul din materialele acelea pe care nu le mai poartă nimeni, și transpira din abundență. În săptămânile care au urmat dispariției surorii mele, mi-o imaginam cum deschide ușa unei clădiri cu pereți subțiri precum cartonul, cu ferestre înalte, și se apropie de o tejghea, în spatele căreia o doamnă purtând o bluză din acel material o întâmpină surâzătoare, dispusă parcă să asculte orice poveste sordidă sau tulburătoare, clătinând ușor din cap.

Doctorul Traub își pusese ochelarii, se aplecase asupra colii de hârtie, iar eu îi văzusem scalpul golaș în vârful capului. Se instalase apoi confortabil în fotoliul său și mă țintuise cu privirea, ridicându-și ochelarii pe frunte.

— Bun. Vorbiți-mi despre dumneavoastră.

Am simțit cum trag adânc aer în piept, ca și cum m-aș fi aflat la suprafața apei, înainte de a plonja în adâncuri, unde se afla o chestie sidefie, împotmolită în nisip, o scoică, o amforă – un animal otrăvit.

— Sora mea a dispărut.

— A dispărut? repetase doctorul Traub.

Ochii săi albaștri erau ca două mărgele mici, luminoase.

•

Am înțeles atunci că doctorul Traub nu auzise niciodată vorbindu-se nici despre Summer, nici despre familia mea. Eram stupefiat. Am înțeles că o tânără se poate evapora, putea deveni o adiere sau cântecul unei păsări. Sau se poate descompune în mijlocul unei păduri, sub lopeți de pământ azvârlite în grabă, se poate metamorfoza sub acțiunea anotimpurilor, a ploii, a viermilor, într-un morman de oase, netede și albe, chiar sub pașii trecătorilor, fără ca mersul lumii să fie câtuși de puțin stingherit. Fără ca vreun om să se gândească la asta sau să se roage pentru ea, fără ca prenumele ei să evoce ceva. Prenumele se aude ca un clinchet ușor,

asemenea clopoțeilor sub cerul văratic. Și atunci eu, care nu mă mai gândisem la ea în toți acești ani, eu, care nici nu-mi mai aminteam când îi rostisem ultima oară numele, izbucnisem în plâns, ca un țânc răzgâiat.

•

Acasă, eu eram mereu ultimul care afla noutățile. Eu eram cel mic, care nu înțelegea, eram prea tânăr, prea sensibil (sau poate ușor deficitar?).

Se petreceau niște lucruri în familia noastră. Sau, mai degrabă, se petreceau niște lucruri în exterior.

La Bellevue, ritmul vieții noastre era dictat de plecările și de sosirile tatei. De câte ori n-am auzit-o pe mama la telefon – calmă, cu o voce fals amabilă – întrebându-l pe tata la ce oră avea de gând să se întoarcă. Glasul ei, ca un suflu încordat, părea să alunece peste mobile, prin camerele luminoase, deznădăjduitor de goale, până la mine, ascuns după o ușă întredeschisă. Mama, tăcută, în timp ce tata, la celălalt capăt al firului, îi explica lucruri complicate, mama, scotocind prin geanta ei după o țigară, poate pentru a-și păstra calmul. Îl așteptam, eu, mama și Summer, și când nu era acolo – în copilărie, mi se părea că tata era acasă numai când aveam invitați –, mama era mai nerăbdătoare, avea un aer ușor pierdut, uneori exploda, aveam impresia că până și simpla noastră prezență o epuiza, era ca un curent electric care o lega de tata, oriunde ar fi fost el, mai cu seamă serile, când își trăia cealaltă viață.

•

Și apoi, uneori, apărea noaptea în camera mea, ca un erou dintr-un film. Se așeza pe marginea patului meu și-mi masa umerii sau își trecea mâna lui mare prin părul meu, și atunci, deodată, pământul începe din nou să se învârtă, în tihnă, prezența lui mă liniștește, cu toate că el nu stă niciodată prea mult, cu toate că mă tratează ca pe un „minus”, pentru că sunt slab și stângaci sau pentru că-mi fac griji din orice. La vremea aceea, tata este cu adevărat puternic, un intelectual cu alura unui sportiv, iar atunci când intră într-o încăpere se stârnește un freamăt în jurul lui. Văd cum femeile roșesc, iar bărbații îi caută aprobarea, nu-mi dau seama dacă forța sau talentul lui oratoric fac ca acțiunile sale să fie indiscutabile, mie mi se pare ceva firesc, pentru că asta am simțit și eu, dintotdeauna: nevoia anxioasă de a-i fi pe plac, de a-i obține aprobarea. În camera

care-i servește drept birou și în care noi, adică eu și sora mea, nu intrăm aproape niciodată, se află o fotografie înfățișându-l pe tata în robă de avocat și un articol din *Tribune de Genève:* „Maestrul baroului”. Încăperea este plină de cărți, de bibliorafturi negre cu etichete misterioase și de obiecte înspăimântătoare, statuete africane, un pumnal marocan.

•

Uneori, mama și tata se închid în biroul acesta, iar eu mă lipesc cu urechea de ușă. Summer mă vede de departe, ea rămâne acolo, încremenită, cu ochii ei mari neliniștiți – e încă doar o fetiță prudentă, îngrozită de ideea de transgresiune –, în timp ce eu le aud vocile, pe cea joasă, rapidă, a tatei, și pe cea a mamei, care abia dacă-i răspunde, mă întreb câteodată dacă este într-adevăr acolo, cu el, sau dacă nu cumva face niște lucruri de nedescris. În spatele acelei uși, părinții mei discută lucruri pe care noi nu trebuie să le știm, mi se pare că-mi aud numele și umărul stâng începe să-mi tresară compulsiv, ceea ce mi se întâmplă tot mai des, sau ridic rapid din sprâncene.

•

Mi se părea că mă aflam iarăși în spatele acelei uși ce dădea spre o încăpere în care fuseseră întemnițate toate suferințele și misterele familiei mele, poate chiar ale întregii omeniri, speranțele frânte ale mamelor cu buze roșii, laturile tenebroase ale taților care duc existențe paralele, secretele tinerelor, ferecate sub pleoapele lor machiate sau în caietele pe care le păstrează strâns la piept. Împreună cu doctorul Traub – pe care mi-l imaginez în baie aplicându-și, cu gesturi meticuloase, o loțiune capilară cu iz farmaceutic –, ascult, de dincolo de această ușă, șoapte, râsete jalnice și îndepărtate.

•

Într-o zi, l-am zărit pe doctorul Traub ieșind din supermarketul de pe strada unde se afla cabinetul său. Ținea în mână o pungă din plastic și avea o privire goală. De departe, cu chipul său trandafiriu și brațele parcă prea scurte, cu jacheta lălâie și pantalonii bej, prinși cu o curea, semăna cu unul dintre bărbații aceia între două vârste a căror timiditate trădează neîmplinirea în plan sexual. Mi-amintește de tipul ăla din centrul vechi care, într-o seară, încetinise mașina pe lângă trotuarul pe care se aflau Summer și Jill, fumând câte o țigară. Am văzut de departe cum se lăsa în jos geamul electric; Jill se aplecase cu bustul în

față, și părul negru îi căzuse peste obraji. Apoi mașina a accelerat, iar fetele s-au pus pe chicotit, cu mâna la gură.

„A crezut că suntem curve! Îți dai seama?” îmi spusese sora mea, și îmi amintesc de entuziasmul din glasul ei, de râsul ascuțit al lui Jill, de ochii lor strălucitori.

•

Pe stradă, privindu-l pe doctorul Traub, râsesem și eu, cu un soi de sughiț furios. Ce speram noi, eu și el, în cabinetul acela obosit, cu fotoliile din piele pe care ne scârțâiau fesele, eu, amețit de medicamente și hașiș, el, chelind vertiginos? Ce puteam noi să deslușim din misterul feminității? Parcă am fi primit niște semnale trimise de pe un țărm îndepărtat, dintr-un teritoriu sălbatic unde nu aveam să ajungem niciodată.

•

Doctorul Traub îmi întinsese o cutie de șervețele, cu o mișcare precisă, și mi se părea că gestul acela se repetase de nenumărate ori. Ochii săi priveau peste mine, părea să cugete cu tristețe la acea lume în care femeile se transformăm praf și pulbere și se răspândesc în văzduh, sau poate că se gândea la femeia lui, care se încăpățâna să nu plece, când el și-ar fi dorit ca într-o dimineață să-i găsească la piciorul patului cămașa de noapte roz-pal, o bucată de material în care ea se făcuse nevăzută.

Mă uitam la figura lui rubicondă, la bronzul acela care-mi evoca o șuncă vidată, și în timp ce-mi suflam nasul am izbucnit în râs, din nou, ca un soi de dement, cum și devenisem de altfel.

•

Summer stă pe un scaun în bucătăria familiei Savioz, poartă o bluză galbenă pe gât. Bea cacao cu lapte. Are unsprezece, poate doisprezece ani. Umblând în vârful picioarelor, Marina Savioz, îmbrăcată cu o rochie de lână strâmtă pe corp, poate cam prea strâmtă – eu nu mă pot uita la ea, simt durerea aceea în abdomenul inferior, ca și cum o inimă plină de sânge, ar bate acolo –, se întinde și scoate dintr-un dulap de deasupra capetelor noastre un pachet cu prăjiturele.

— Tare mi-ar plăcea să trăiesc aici, spune Summer.

Ridic capul, o privesc stupefiat, furios, și aud râsul Marinei, înduioșat (stânjenit?).

•

În vara în care a dispărut, sperasem uneori, în treacăt, ca Summer să se fi refugiat la familia Savioz. Mi se întâmpla să mi-o imaginez în piscina lor, înaintând prin apa acoperită ca întotdeauna acoperită de frunze și de insecte colcăitoare. Piscina fusese săpată în spatele grădinii și semăna cu un helești sălbatic – n-am știut niciodată dacă starea de deteriorare a casei lor se datora unui soi de atitudine hippiotă sau unei capitulări în fața timpului și a elementelor naturii – mărginit de arbori întunecați, care creșteau haotic. Summer adora să plonjeze în piscina aceasta, în costumele de baie pe care i le împrumuta Marina, prea mari pentru ea și foarte decoltate. Eu preferam să mă joc prin grădină sau să răsfoiesc reviste cu benzi desenate pe veranda care emana un iz de mușchi și de praf.

Câteodată, Franck, fiul cel mare al Marinei – născut înainte ca ea să-l cunoască pe Christian, soțul ei, dar acesta era un subiect tabu –, venea la sora mea, iar eu îi priveam cum făceau concursuri de stat în cap sau de plonjeuri. Dispăreau sub apă, ținându-și respirația un timp nesfârșit, nemișcați, de parcă ar fi fost morți. Sau se așezau pe marginea bazinului, cu picioarele în apă, iar ea se întorcea cu fața spre el, frumos și teribil de misterios, cu ochelarii lui de soare cu lentile reflectorizante. Rămâneau acolo o veșnicie, Franck era doar cu trei ani mai mare decât ea, însă părea să fi trăit deja mai multe vieți. Îi așeza cu delicatețe pe umeri un prosop, pe care ea îl ținea apoi ca pe o mantie. O învăța cum să arunce un disc frisbee fosforescent, care ajungea întotdeauna printre ramurile copacilor, sau discutau privindu-se în ochi și scormonind pământul cu degetele de la picioare, până când niște siluete întunecate se întrezăreau pe peluză.

Oare Franck să fi fost motivul pentru care și-ar fi dorit să locuiască acolo? Sau bikiniul Marinei, lipit de pieptul ei plat?

Într-o zi, pe când se plimba în picioarele goale prin iarbă, într-un costum de baie din două piese care-i era mare pe șolduri și la piept, mama îi spusese cu un zâmbet poznaș: „Dar ce-i cu sutienul ăla pe tine? N-ai nimic de ascuns”. Summer își încrucișase brațele la piept, de parcă i-ar fi fost frig sau ar fi fost în pielea goală. Îmi amintesc privirea ei. Ai fi zis că o femeie în toată firea se furișase în trupul fetiței de zece ani.

•

Mă aflu împreună cu doctorul Traub în cabinetul acela care, cu plantele sale muribunde, cu reproducerile din anii ’80, pare la fel de depășit ca și noi, însă nu ne dăm bătuți. Privim spre peluzele unde se dau lupte pe viață și pe moarte. Părem a fi doi ratați plini de frustrări, scoși din uz, însă nu ne dăm bătuți: o căutăm pe Summer. Mie îmi tremură degetele, cele ale doctorului Traub sunt lucioase și cărnoase ca niște cârnăciori, dar îi țesem împreună o rochie diafană, dintr-o pânză ușoară ca vântul, așteptând ca ea să se strecoare în rochia aceea, ceva din ea, esența ei, inima ei, fie și numai amintirea ei, tot ce mai rămâne din trecerea ei prin viețile noastre.

Mă întrebaseră dacă nu remarcasem ceva neobișnuit în ziua aceea. Dacă Summer nu păruse cumva neliniștită, preocupată. Dacă nu vorbise cu necunoscuți. Dacă nu rostise cuvinte care, *a posteriori,* își asumau pe deplin sensul. (Dumnezeu știe ce-și închipuiau.)

Dacă nu-mi aminteam ceva.

Orice.

•

Mă așteptau toate patru, cu spatele lipit de palisadă.

Cum stăteau așa, sprijinite cu nonșalanță pe coate, în aerul neclintit, ai fi zis că sunt o gașcă de cartier gata să treacă la acțiune.

Alexia făcea baloane din guma de mestecat – roz, ațoasă – trecându-și limba peste buze, Coco purta o fustă mini cu imprimeu floral. Trupul firav al lui Jill înota într-o rochie lungă, cu bretele, dintr-un bumbac creponat de culoare bej, care-i dădea aerul unei reprezentante sexy a sectei quakerilor. Un firicel de sânge i se prelingea pe gambă. Se tăiase pesemne când se răsese pe picioare, la duș, iar eu mă străduiam din răsputeri să nu mă mai holbez întruna la peticul acela de piele.

Văzându-mă că apar gâfâind, Summer a ridicat ochii spre cer.

— În regulă, acum putem pleca? Gata machiajul?

Fetele chicotiseră și-și luaseră de pe jos plasele cu provizii, pline ochi cu pungi de chipsuri, doze de cola, batiste de hârtie și niște cutii de carton pe care nu reușisem să le identific (tampoane?).

Iată, așadar, ce fel de lucruri îmi amintesc.

Ce-aș fi putut să le spun? Stăteau cu toții acolo, implorându-mă din priviri, cu ochi de înecați – mama – sau cu neîncredere, cu suspiciune, scotocindu-mi prin suflet – tata, poliția –, interogându-mă în șoaptă sau pe un ton de falsă complicitate, de parcă brusc aveam să le dezvălui cine știe ce poveste cu droguri și prostituție.

Mi se părea că mă supraveghează. Nu le inspiram încredere (psihologul care mă consultase notase în fișa mea „tendință de disimulare”).

Oare ce-și imaginau? Că-i duceam noaptea hrană și pături, într-o cabană părăsită?

Că schimbam mesaje codificate, ascunse în zidul care împrejmuia casa noastră?

•

Sora mea și amicele ei (Jill, cea mai bună prietenă a lui Summer încă de la grădiniță, Alexia și Coco, care intraseră mult mai târziu în viețile noastre, pe când Summer devenise o adolescentă prezentând „comportamente riscante”) erau pentru mine pe cât de fascinante, pe atât de indescifrabile. Izbucneau în râs fără vreun motiv aparent, șușoteau între ele, își strecurau una alteia în căușul palmei diverse lucruri, se încuiau în baie.

Îmi îngăduiau să petrec timp în compania lor, ajungând adeseori să uite de prezența mea, și totuși eu nu știam nimic. În ciuda concentrării mele și a sporovăielii lor interminabile, nu reușisem de fapt niciodată să aflu vreun lucru, cât de mărunt, despre subiectele care mă preocupau (felația, calitățile necesare pentru a fi seducător). Vorbeau între ele despre băieți, foarte des chiar, însă pe cei mai mulți dintre ei îi descriau ca fiind dezamăgitori, proști chiar, strâmbând din buze și oftând deziluzionate.

Când intram în camera lui Summer și erau și ele acolo, întinse pe mochetă, cu picioarele claie peste grămadă, mi se părea că am pășit într-o seră exotică. Respiram un aer rarefiat, aroma fructelor, răspândită de părul lor, de pielea lor, dar și de zonele mai obscure ale intimității lor. Nu știam nimic, și chiar dacă aș fi știut ceva, orice, nu le-aș fi spus.

•

Într-o seară (oare unde erau părinții mei? În vremea aceea, mi se părea că aproape dispăruseră), băuserăm și fumaserăm iarbă, eu și cele patru fete. Fusese vorba să se decidă cine săruta bine – cu ocazia asta, aflasem că să te săruți cu limba cu Gregory Lazarre, un tip frumușel, cu părul lung, era aproape la fel de plăcut ca a te lăsa lins pe față de un dulău – și apoi Coco (sau, poate, Alexia?) propusese dintr-odată ca eu să le dau note.

Summer își dăduse ochii peste cap, dar, Dumnezeu știe din ce motiv, celorlalte le-a surâs ideea. În timp ce sora mea părăsea camera („O să vomit”), se așezaseră toate trei pe canapeaua în care eu mă afundam ca într-o piscină gonflabilă. Luaseră loc, pe rând, lângă mine, aranjându-și părul, netezindu-și hainele și expirând profund, de parcă se pregăteau să susțină o probă olimpică. Pe când celelalte întorceau privirea cu un aer pudic, fiecare în parte își trecea brațul pe după gâtul meu, apropiindu-și buzele, cu ochii închiși.

Apoi fusesem nevoit să le descriu la nesfârșit ce aveau în comun și ce le diferența, ceea ce era de-a dreptul grotesc, ținând seama că eu nu sărutasem în întreaga mea existență decât o singură fată, în tabăra de schi, o brunetă micuță și posomorâtă care de atunci nu mai vorbise niciodată cu mine. „Deci, Coco, la tine îmi place cum îți strecori limba printre dinți, așa, vezi, ca un șerpișor”, „Alexia, tu ai niște schimbări foarte rapide. Îți dă fiori pe șira spinării”. Mă străduisem să nu roșesc în timp ce evocam tehnica profesionistă a lui Jill. Fetele ascultau cu luare-aminte, aplecându-se în față, cu ochii mijiți de concentrare, scoțând din când în când câte un „ahaaa”. A fost cea mai frumoasă seară din viața mea.

Iată, deci, ce fel de secrete împărtășeam. Desigur că beam tărie, gin tonic, whisky cola, Malibu orange. Desigur că fumam jointuri, dar Summer mai puțin decât prietenele ei – pretexta că porcăriile alea o fac să devină paranoică. Într-o zi, am găsit-o în camera ei, întinsă pe pat în lenjeria de corp, cufundată în lectura unui articol intitulat „Canabisul: ce efecte poate avea asupra creierului?”

Ridicase capul și-și aranjase breteaua de la sutien.

— Zice că fumatul îți poate reduce IQ-ul cu zece puncte.

Coco era, firește, fata aceea care fusese în stare, la ora de biologie, să-și ridice tricoul în dreptul ferestrei, arătându-le sânii elevilor din anii terminali care alergau atunci în cursa de 1200 de metri, iar asta i-a adus zece ore de detenție și mai multe scrisori anonime, în care insultele se amestecau cu declarațiile de dragoste. Mai circula și un zvon cum că Alexia s-ar fi culcat cu frații Damiani, în camera lor de la internat, cu ambii odată, o făcuseră în poziția numită „roaba spaniolă” (imagini tulburătoare, cu figuri acrobatice, îmi răsăreau în minte, ca din negură, dar toate acelea rămâneau niște chestiuni cufundate în mister, cum cred că și erau pentru noi toți, de altfel; astăzi mă gândesc că nimeni n-avea nici cea mai vagă idee despre ce era vorba).

Se spuneau lucruri și despre Summer și Jill, dar rareori de față cu mine, și cu toate că le auzeam uneori rostite numele – la cantină, printre hohote de râs și zdrăngănit de farfurii, sau pe coridoare, șoapte întrerupte brusc, de îndată ce mă apropiam –, nu le acordam atenție.

•

Circulau multe zvonuri la acea vreme. Părea că întreaga noastră existență depindea de locul ocupat în conversațiile și în imaginația celorlalți.

•

Despre ele nu era nimic de spus, despre mine ar fi fost multe. Eram dominat de anxietatea aceasta permanentă, vecină cu teroarea, în fața polițistului care mă fixa cu privirea, fără să clipească, ca și cum ar fi văzut prin mine, sau în fața tatei, care devenise un străin febril, neliniștit. Într-o seară, intrase în camera mea, alergând într-un suflet, și mă prinsese de umeri, mai întâi cu tandrețe, dar apoi începuse să mă zgâlțâie cu un soi de furie disperată, repetând întruna: „Unde e? Unde e?”, și a fost nevoie ca mama, care apăruse pe neașteptate în pragul ușii, să-i spună să înceteze, cu o voce ascuțită pe care nu i-o mai auzisem vreodată până atunci.

•

Cum puteau să-și închipuie? Jalnica existență cotidiană a unui adolescent ingrat – pieptul rahitic, picioarele lungi și subțiri, părul închis la culoare, lucios – cu tulburarea aceea misterioasă, rușinoasă, care i-a luat în stăpânire corpul, spasmele incontrolabile – tresăriri ale umărului stâng, ca întotdeauna, și, de atunci încolo, ridicarea frenetică din sprâncene și, mai rău, maxilarul strâmb, pe partea stângă, ca și cum ceva l-ar fi chinuit îngrozitor. Puteau ei oare să înțeleagă că lupta aceasta atât de istovitoare necesita o concentrare atât de intensă, încât nicio informație din afară nu era vreodată cu adevărat reținută? Cunoșteau ei oare senzația aceasta cum că adăpostești undeva, în adâncurile ființei tale, ceva vâscos și hirsut, care ar putea ieși la lumină, nu se știe cum, care e în stare și nu așteaptă nimic altceva, iar în ziua aceea ar trebui să dispari o dată pentru totdeauna?

Cunoșteau ei oare prezența aceasta ca o umbră, ca o pasăre neagră cu aripi imense, uneori foarte îndepărtată, ca un mic punct întunecat în înaltul cerului, alteori atingându-ți, cu o bătaie tăcută din aripi, părul?

•

În ziua aceea ne jucaserăm de-a v-ați ascunselea. Coco își pusese mâinile la ochi și începuse să numere cu voce tare, sprijinindu-se de trunchiul unui copac. Când tata mi-a cerut să-i arăt locul acela, cu o expresie în care se îmbinau suferința și

furia, am căutat în zadar copacul cu pricina, de parcă peisajul s-ar fi schimbat, ca un animal care s-a mișcat prin somn.

Fetele se împrăștiaseră care-ncotro. O luaseră la fugă, cu pași mari (își dădeau oare seama de grația cu care-și purtau trupurile?). Alergasem și eu, mă întorsesem, iar în aceeași clipă, Summer îmi făcuse un semn cu mâna, sau poate că nu fusese decât un gest menit să alunge musculițele ce-i roiau în jurul feței, apoi se afundase în buruienile care-i ajungeau până la talie.

•

Dacă e să fiu sincer, și trebuie să fiu, măcar atât, în ciuda sentimentului de rușine și a oboselii năucitoare care mă încearcă, de parcă un trup neînsuflețit mi-ar fi așezat pe umeri, de fiecare dată când rememorez acea zi, ei bine, constat că nu mi-a rămas nimic.

Înaintasem prin pădure, în căutarea unui colțișor liniștit unde să-mi pot fuma jointul pe care-l rulam între degete în buzunarul bermudelor. Mă gândisem obsesiv la asta încă din clipa în care mă alăturasem fetelor, mergând pe lângă ele și simțindu-mă ca un idiot, ca un ciudat, cum se întâmpla de fiecare dată când eram în compania lor, iar vocea aceea din mintea mea, alternând sarcasmele – „taci, prostule” sau „zi ceva, fir-ar să fie” – nu-mi dădea pace.

Fetele întinseseră un pled mare, cu franjuri, pe o movilă, la umbră – ulterior n-am mai fost în stare să regăsesc locul acesta, ba o apucam într-o direcție, ba mă întorceam de unde plecasem, copleșit de panică, în timp ce tata se străduia să-și păstreze calmul, trecându-și neliniștit mâna peste față. Ele se întinseseră grațioase sau se așezaseră cu picioarele încrucișate în jurul dozelor de cola și de bere, al pungilor de chipsuri și al casetelor Alexiei, ca niște naufragiate.

Vorbiseră despre facultățile pe care le aleseseră (Summer optase pentru Științe politice, Coco pentru Litere, Jill pentru Farmacie, iar Alexia se hotărâse „să-l urmeze pe Gregory la Paris”). Trecuseră toate cu bine Bacalaureatul, cu câteva săptămâni în urmă, iar eu eram uluit să văd cu câtă indiferență priveau ele trecerea aceasta la viața studențească, ai fi zis că nici nu se sinchiseau, chiar și Summer și Jill, pe care le văzusem de atâtea ori întinse pe iarbă, încruntându-se cu un aer neliniștit, în mijlocul unui ocean de dosare și de cărți.

*

Pe când Summer se afunda în pădure, preschimbându-se într-un nor de lumină și pustiu, eu pluteam pe undeva, într-un colț de vegetație întunecat, preocupat doar de propria-mi persoană.

Rămăsesem acolo, așezat pe covorul de ace, cu genunchii la piept – să fi stat două minute? două ore? – fără ca fetele să mă țintuiască cu privirile lor, cu ochii lor ca niște raze laser.

Mă întorsesem în cele din urmă, năuc, drumul mi se păruse nesfârșit, de parcă s-ar mai fi lungit în timpul popasului meu, dar cu senzația stupidă că viața era ceva mai puțin înfricoșătoare decât la venire.

Apoi le zărisem, pe toate trei, privind fiecare în câte o direcție, precum indicatoarele ce arată spre diferite puncte cardinale.

— Am pierdut-o pe Summer, îmi spusese Coco cu glasul încordat. Am căutat-o peste tot, n-o găsim.

Alexia, cu mâinile căuș în jurul gurii, o striga pe nume pe sora mea, prelung, la intervale regulate, în timp ce Jill rămânea inertă, înconjurându-și umerii cu brațele, ca și cum ar fi dârdâit de frig.

*

Fetele o luaseră apoi la fugă în toate direcțiile, se făceau nevăzute în spatele copacilor, apoi apăreau din nou pentru o clipă, și în timp ce vântul aducea până la mine glasurile lor ascuțite, cu accente din ce în ce mai disperate, chemând-o pe sora mea, eu rămâneam pe loc, absent din acea scenă și din viață, simțind cum creștea în mine certitudinea că sosise momentul la care mă așteptasem dintotdeauna, prăbușirea castelului de nisip pe care-l reprezentase existența noastră.

„Concentrează-te, Benjamin, fii atent, gândește-te din răsputeri la mușchii tăi faciali și la umerii tăi, poți s-o faci”. (Vocea autoritară a tatei, ușor tremurată, trădându-i iritarea.)

•

Sau atunci când (mascându-și tensiunea printr-un surâs orizontal, îngrijorător): „Pentru tine îți zic, Benjamin, dacă te strâmbi așa, ceilalți copii se vor teme de tine, te vor considera un ciudat și vor ajunge să te evite. Și tu vrei să ai prieteni, nu-i așa?”

•

Cuvintele acestea, pe care se sprijinea întreaga lui concepție despre viață: „Fă un efort, ce naiba! Numai cine nu vrea nu poate”.

Desigur, când tata deschidea discuția despre ticurile mele (mama nu comenta în niciun fel când tata făcea câte o remarcă la masă – ceea ce se întâmpla negreșit, o, Doamne! de când luam toți patru masa împreună exista de fiecare dată momentul în care începea să se foiască pe scaun, aranjându-și tot mai zgomotos tacâmurile, și striga: „Încetează odată, Benjamin, pentru numele lui Dumnezeu”, iar mama se ridica să ducă o farfurie la bucătărie sau pica într-una din reveriile ei, părea să-și fi părăsit propriul corp, și doar șervetul ei continua să se miște ușor), consecințele erau întotdeauna catastrofale. Mă concentram cu toate forțele, uitând să și respir, încordându-mi mușchii, rezistam o clipă, și apoi, ca o provocare, sprânceana sau umărul îmi tresărea fulgerător.

•

Mai erau și „expedițiile între bărbați”. Numai când mă gândesc, simt o durere în ceafa, apăsarea unei mâini-fantomă.

Mergeam la clubul de tenis, pe malul lacului, ne urcam în mașină, aveam impresia că toată lumea se uită la noi, și așa și era, mai ales când așteptam la semafor, vedeam fețele pasagerilor din alte mașini întoarse spre noi, privindu-ne cu ochi scrutători.

Era derutant, poate că mi s-ar fi părut înduioșător dacă n-aș fi fost un băiat posac, viclean, „letargic”, după cum spuseseră la ședința cu părinții, de aceea tata se înverșuna cu atâta energie să mă inițieze în sport.

*

Niște prieteni ne așteptau pe teren, în soare. Siluetele lor se profilau spectaculos pe fundalul albastru al cerului, învârteau între degete racheta. Păreau atât de plini de viață, de satisfăcuți (atâta vitalitate/testosteron, cum săreau de pe un picior pe altul, aplecându-se în față pentru a pândi mai bine mingea, bătându-se unul pe altul pe umăr, în treacăt, pentru a se felicita), în lumina atât de vie, care dezbrăca sufletele, fără vreun petic de umbră unde să se poată ascunde. Râdeau când tata exclamă: „Haideți, piticilor”, în timp ce eu șchiopătam, ținându-mă cu o mână de sold, ca să-mi alin un junghi.

Trebuia să mă refugiez la vestiare de mai multe ori la fiecare meci, pentru a-mi regăsi calmul în penumbra pisoarelor, pentru a lăsa să curgă apa rece la robinet sau a țintui mult timp cu privirea smalțul chiuvetelor în care trona câte o șosetă udă sau un deodorant uitat, mijind ochii până când imaginile se estompau în ceață, devenind pete de culoare care fremătau.

•

Uneori trebuia să joc cu Jean-Philippe Favre, fiul lui Patrick Favre: același zâmbet sănătos ca al tatălui său, aceeași constituție atletică, „făcuți după aceeași matriță”, cum zicea tata, iar eu simțeam o notă de amărăciune în glasul lui, de parcă s-ar fi adresat forțelor superioare care mă creaseră.

Mi-era teamă de Jean-Philippe. Părea străin de ideea de angoasă, era acolo, lua pe deplin parte la viață și la clipa prezentă, pe când eu eram puștiul acela bizar care învârtea pietricele între degete, apăsând adânc în carne pentru a-și demonstra că era acolo, un corp material aparținând acelei lumi, și nu o entitate difuză, fără contur, niște particule mai străvezii chiar decât aerul.

Într-o zi, pe când ne schimbam în vestiar, îmi zărise pata albăstrie de pe șold ițindu-se deasupra elasticului lenjeriei. Îi mărturisisem că mă tatuasem cu un stilou, vârându-mi penița pe sub piele.

— Ce tare, îmi spusese el impresionat, sărind în picioare ca să-și tragă pe el jeanșii.

În ziua aceea, Jean-Philippe îmi făcuse cu ochiul în timp ce se suia în mașina tatălui său, emanând luxul și convingerea puterii, iar tata își pusese mâna lui grea pe gâtul meu.

— Sunt mândru de tine, să știi.

•

Astăzi, la treizeci și opt de ani, tatuajul este încă acolo, ca un soi de magmă albastră pe șoldul meu stâng. În toți acești ani, nimeni în afară de Jean-Philippe Favre n-a mai aflat povestea stiloului cu peniță, ceea ce e tragicomic, luând în seamă faptul că, din ziua în care mi-a descoperit latura rebelă (masochistă/țicnită?), n-am mai vorbit niciodată cu el. La picnicurile care se țineau la noi acasă, îl vedeam distrându-se cu alți băieți, pe plaja cu pietriș, dând pe gât pahare de punci. El era singurul care știa de ce sunt în stare (Slavă Domnului! nu văzuse niciodată zgârieturile pe care mi le făceam în timp ce stăteam, în slip, pe capacul de la toaletă, folosindu-mă de tijele de răchită, rupte și tăioase, desprinse din coșul de rufe murdare). Singur înaintea fetelor, ani mai târziu, când am început să am un succes neașteptat, ca o forță de atracție maladivă, Dumnezeu știe ce căutau ele de fapt. Să pătrundă în sfera nefericirii? Să atingă cu degetul o celebritate funestă? (Își treceau degetele peste pata de un albastru șters sau mă sărutau avide, cu ochii mari, ca și cum ar fi vrut să-mi înghită sufletul.)

*

Dacă ar ști ei. Cei care ne privesc de atâția ani, încărcați de suferință și nenoroc, cei care ne-au scrutat atâta amar de vreme, care ne-au invidiat, ne-au adorat, dacă ar ști ei, toți aceia, ar striga, îngroziți: „Doamne Sfinte, dar ce părinți își lasă copilul de șapte ani să se mutileze în halul ăsta? Ceva era în neregulă cu familia asta. Cum să te mai mire ce s-a întâmplat apoi?” Dar asta pentru că nimeni, nici măcar părinții mei, care se înverșunau să scoată din mine un campion la tenis (refuzând să vadă că așa ceva nu avea să se întâmple niciodată) sau să mă iubească (fără succes) la fel de mult ca pe Summer, adorată de toată lumea, premianta clasei (eu aveam să primesc în curând diagnosticul de dislexie, nefiind în stare nici măcar să fac diferența dintre un t și un d), absolut nimeni nu-mi putea bănui adevărata natură. Tendințele mele maladive spre disimulare, sufletul meu bolnav, fascinația pentru suferință și durere.

•

După sesiunea de tatuare, inflamația era atât de spectaculoasă, încât preț de câteva zile am crezut cu toată convingerea că aveam să mor, ca în westernul acela în care eroul rănit de săgeata unui indian putrezește pe dinăuntru, cu o

mână pe cămașa însângerată, într-un canion nesfârșit. Seara, mă dezveleam, căci nu mai suportam cearșafurile să-mi atingă pielea, și, cuprins de o exaltare febrilă, încremeneam, țeapăn ca un cadavru. Elaborasem o tehnică sofisticată pentru a mă schimba într-o clipită, când mama îmi umplea cada pentru baie („și cu spumă”, îi ceream eu, deja un profesionist al vicleniilor). Mă gândeam la stupoarea mamei când avea să mă găsească mort în patul meu, precum și la sicriul tapisat cu un material sintetic asupra căruia avea să se aplece ca să mă sărute pentru ultima oară, înainte de a se lăsa pradă culpabilității și suferinței eterne.

•

Iată, așadar, ce fel de lucruri îmi treceau prin cap.

•

Mi-a trebuit multă vreme, poate chiar până acum, când inspir mirosul acesta de vopsea, în biroul în care cred că n-am să mai pot pune niciodată piciorul, după ce timp de trei ani m-am dus acolo în fiecare dimineață fără să simt nici cea mai mică angoasă, mi-a trebuit multă vreme ca să înțeleg că problema nu era în jurul meu, în mirosul fetid al lacului, în umbrele acelea care fremătau ușor dincolo de suprafața apei, ci în mine.

•

Îmi amintesc de acea zi de vară, cred că aveam vreo zece ani, plecaserăm cu iahtul unuia dintre prietenii tatei și ajunseserăm până la mijlocul lacului, departe, mult prea departe de țărm.

Apa strălucește într-un albastru metalic, ireal, precum cel al mării. Clipocitul valurilor, aroma loțiunii de protecție solară, vântul care ne zboară părul peste ochi, totul evocă vacanța. La bord, cu toții și-au scos hainele, iar eu simt cum crește angoasa. Tata se uită la mine, eu rămân pe loc, în tricou, lipit de bancheta albă din skai. Nu mă clintesc.

— Ce aștepți, Benjamin?

Ridic din umeri.

Refuz să mă scald. Dincolo de suprafața apei trăiesc creaturi terifiante. Se deplasează prin întuneric, silențioase, au pielea netedă, ca aripile liliecilor, ne observă când înotăm, ochii lor ne urmăresc mișcările picioarelor, prin apa vâscoasă a lacului. Știu că există orașe troglodite, săpate în falezele de argilă, unde trăiesc făpturi oarbe, oameni cu chipurile șterse. Franck, fiul Marinei Savioz, mi-a povestit că peste o sută de persoane dispar

anual în lac („mai mulți decât în toată Mediterana!”), și asta din pricină că apele sale sunt întunecate și reci, însă eu știu prea bine că ființele care sălășluiesc acolo i-au tras la fund și apoi le-au târât trupurile în grotele lor secrete din adâncuri.

Mai știu și că orașul Geneva este reconstituit undeva, acolo unde lacul atinge peste trei sute de metri adâncime, fiecare clădire se înalță identică, doar că fațadele sunt acoperite de alge și de scoici, iar stalactite de nămol atârnă la ferestre.

Există acolo o întreagă lume, ca un negativ al propriei noastre lumi.

•

Un fapt încă și mai terifiant: dezinvoltura, aroganța cu care noi, oamenii, considerăm că spațiul acesta ne aparține. Uităm că înotăm într-o mlaștină enormă, o întindere de apă putredă în care tot ceea ce este aruncat – mașini de spălat, biciclete, *cadavre*? – va rămâne acolo pentru totdeauna, căci niciun curent nu le va purta mai departe, lustruindu-le până n-ar mai rămâne nimic din ele. Trăim pentru totdeauna cu știința asta, că ei vor fi fosilizați în nămol, devenind, cu timpul, încă și mai impozanți.

•

Îi privesc pe tata și pe toți ceilalți plonjând în apă de pe puntea vasului. Le aud strigătele de bucurie. Rămân neclintit.

El se agită, îl văd, zâmbește, însă are maxilarele încleștate. Deodată, se năpustește asupra mea, îmi smulge tricoul, iar eu mă zbat, dar el e puternic. Mă aruncă peste bord, și le aud râzând pe Summer și pe mama. Apa este rece ca gheața, îmi intră în nas și în gură, mă lupt să ajung la suprafață, și, pentru o secundă, mi se pare că mă înec. „E atât de ușor să mori”, îmi spun eu, înghițind și mai multă apă.

Dar străpung suprafața, și mă trezesc singur în imensitatea fremătătoare.

•

La bord, câteva siluete sunt aplecate asupra mea, cu chipurile estompate de lumină, îmi strigă cuvinte pe care nu le aud. Încerc să nu privesc spre apă, mi se pare că simt o prezență, niște ochi care mă privesc de dedesubt, și mă grăbesc să urc scara ca să ajung înapoi pe vas.

Asta nu mă împiedică să-i iubesc. Seara, își aduc aminte ce mutră am făcut când tata m-a aruncat în apă, și, în ciuda spaimei cuibărite în adâncul sufletului meu, râd laolaltă cu ei.

Mi-aș fi dorit să fiu cu ei pentru totdeauna.

*

Îi ofeream mamei niște pahare micuțe, pe care ea le colecționa. Le cumpăram de la magazinul de antichități de lângă casă – după ezitări interminabile, pline de angoase –, iar pe drumul de întoarcere mă simțeam copleșit de bucurie și de nerăbdare, cu impresia că totul va merge ca pe roate.

Și totuși mama nu părea niciodată cu adevărat fericită, poate doar în primii ani, dar apoi schița un surâs cu buzele strânse, cercetând cu luare-aminte păhărelul ales de mine, gravat cu flori, frunze sau inițialele caligrafiate ale unor tinere care muriseră. Le așeza într-o vitrină, cu gesturi mecanice, de parcă ar fi încuiat acolo niște visuri abandonate. Într-o seară îi spusese pe un ton foarte serios uneia dintre prietenele ei, care se aplecase deasupra vitrinei ținând o cupă de șampanie în mână: „E ditamai colecția, nu? E de ajuns să le numeri ca să știi ce vârstă am”.

Și apoi au dispărut. În locul lor a răsărit *Encyclopedia Universalis*, aparținându-i tatei, ale cărei volume legate în piele de culoare albastră au fost așezate unele peste altele, pentru a încăpea în acel spațiu cu totul inadecvat.

*

Mama era greu de mulțumit, iar eu știam, vag, că vina îmi aparținea.

Era ca o parașută ale cărei pânze albe se umflau în aer, apoi se dezumflau, căzând grele pe umerii noștri, înainte de a se înălța din nou în văzduh, rigide, deasupra capetelor noastre.

Trăia, pare-se, cu speranța că sora mea avea să-i ofere acel lucru impalpabil la care visa. Când era mică, Summer era aidoma mamei în copilărie, același păr blond, aceeași piele albă care capta cu desăvârșire lumina. Pozaseră împreună într-un catalog de puericultură, mama împingea cu mândrie un cărucior de copil în care se afla sora mea, și te frapau zâmbetele lor identice. Îmi plăcea nespus să răsfoiesc catalogul acela și să mi-o imaginez pe mama ducând o viață simplă, din plastic lucios, episoadele acestea care n-au existat niciodată, care păreau de neînchipuit când o vedeai în haină de blană, cu un machiaj

fumuriu la ochi, coborând scările cu pași prudenți, pe tocuri înalte.

•

„Zici că-s două surori”, exclamau amicii tatei când le vedeau înaintând pe pietriș, în ținute lejere, iar mama roșea, potrivindu-și la loc o șuviță care-i tot aluneca din coada de cal.

E drept că mama semăna cu o adolescentă, cu silueta ei fină, cu maniera ei de a fuma și o anumită înclinație pentru provocări. Ca atunci când a spus cu voce tare, la farmacie, chiar lângă bărbatul care sugerase că aș fi fost un copil prost crescut: „Știi cum sunt numiți oamenii ca domnul acela nesuferit? Niște tâmpiți, dragule”. (Zâmbea în timp ce spunea asta, articulând cu grijă fiecare cuvânt pentru a fi sigură că se făcea auzită de toți cei din jur.)

•

La un moment dat însă ceva s-a schimbat, mama începuse s-o privească altfel pe Summer, n-o mai lua cu ea la cumpărături, nu-i mai masa părul cu dischete din bumbac îmbibate în mușețel, pentru a i-l deschide la culoare.

Asta se întâmplase înainte ca sora mea să se apuce de alte lucruri, înainte ca ea să înceapă să iasă cu băieți mult prea mari pentru vârsta ei, ca tipul din Annemasse care venise s-o ia de acasă la volanul automobilului său Alfa Romeo, cu părul slinos fixat cu gel la spate. Înainte ca ea să se lanseze în toate acele îndeletniciri absurde, ca de pildă să-și dea întâlnire în toiul nopții cu Alexia și Coco, într-o sală de clasă, ca să dea pe gât shoturi de tequila la lumina unei brichete (doar Jill părea să sesizeze imbecilitatea demersului, să te întorci noaptea într-un loc din care ziua nu știi cum să scapi mai repede), sau să tragă pe nas niște prafuri, cu capul în dulăpiorul din vestiar, îmbrăcată în trening, înaintea orei de sport.

Ceva s-a schimbat când Summer a început să crească brusc, mai întâi s-a îngrășat, apoi a slăbit, după care s-a îngrășat din nou, dar altfel. A trebuit să-și cumpere un sutien.

Poate că în acea perioadă – în fond nu știu nimic sigur, dar mi se pare că tocmai atunci – mamei i-a pierit cheful ca ele să mai fie privite *ca două surori.*

•

Într-o vară, mama poartă niște bikini cu motive tropicale, și-a pus o floare de hibiscus după ureche (unde o găsise oare?) și e

înconjurată de prietenii surorii mele, un grup de băieți, care o ascultă cu ochi strălucitori cum povestește ceva. Sora mea stă mai departe, posomorâtă, freamătă gazonul cu degetele de la picioare. Pe post de costum de baie poartă costumul de dans din lycra, mulat, de culoare bordo.

*

Intru în baie, Summer (unsprezece? doisprezece ani?) are în mână ceva plin de sânge, ai fi zis că e un pui de animal sfârtecat pe care-l ține de coadă. Îmi aruncă o privire înspăimântată, țipă la mine să ies. Nu știu ce mă îngrozește mai mult, ochii ei ca ieșiți din orbite sau chestia aia despre care nu se vorbește și pe care o agită, prinsă între vârfurile degetelor. Are pântecul un pic cam prea rotunjor, iar elasticul chiloților o strânge. (La acea vreme, o amenințare pare să plutească deasupra mesei, mama o privește pe sora mea cum mestecă, nu spune nimic, dar eu mă neliniștesc văzând-o pe Summer cum se întinde să ia coșul cu pâine, așezat pe masă departe de ea, parcă dinadins.)

•

Iau cina singur în bucătărie, tata e „la muncă”. Și Summer? „O doare burta”, spune mama, și în vocea ei se simte un vag – dar de netăgăduit – sarcasm.

•

Ca de obicei, mie nu mi se spune nimic, până și Summer e inabordabilă. Pare să se fi închis în ea, ca și cum n-ar fi ocupat decât un spațiu minuscul din întregul ei corp și s-ar fi ascuns acolo. Stă în pat și scrie poeme, în chiloți, ascunsă sub pătură, cu kitul necesar de supraviețuire, snackuri cu brânză, batoane de ciocolată, radiocasetofonul și tot soiul de chestii secrete într-un carnețel înțesat de autocolante. Îl închide cu ajutorul unui elastic. Îmi mărturisește, cu aerul conspirativ al unui agent secret: „Las un fir de păr înăuntru, dacă cineva îl deschide, o să-mi dau seama”. Fără să-și pună problema că nemernicul cu pricina aș putea fi chiar eu, îmi încredințează tehnicile ei de contraspionaj – să fi fost cumva un avertisment, o amenințare? Câteodată, duminica rămânea întinsă în pat întreaga zi, gemând ușor, și numai părul i se vedea dintre așternuturi. În acele zile, mama era nervoasă și prost dispusă. Păreau să fie legate printr-un curent electric, un cablu invizibil care ar fi trecut pe sub mocheta din camere, pe sub gazonul înțesat de margarete și de narcise, răsărite peste noapte, ca și cum totul ar fi început să

înflorească, hrănit de o forță subterană, un flux efervescent care se pregătește să se reverse asupra noastră; dacă nu cumva s-a întâmplat deja, dacă nu cumva e deja prea târziu.

•

Au mai fost și pata aceea de un roșu întunecat lăsată de sora mea pe canapeaua albă din sufragerie, și încă una, și mai înspăimântătoare, ca o baltă de noroi, pe cămașa de noapte – dimineața, am văzut-o mototolită în coșul de gunoi din bucătărie. Îi purtam pică surorii mele: avea să moară, era bolnavă, suferea de o boală cumplită și rușinoasă, pentru care era, într-un fel sau altul, răspunzătoare.

Sora mea frecase perna cu un burete îmbibat în clor înainte ca părinții noștri să se întoarcă, însă o aureolă cu diametrul unei monede de cinci franci elvețieni avea să rămână vizibilă pentru totdeauna.

•

În anii de după dispariția lui Summer, mă așezam sistematic pe urma aceea de un roz pal, încercat de un vag sentiment de dezgust, ca pentru a o ascunde de privirile părinților mei. Când stăteam cu ei în sufragerie, purtând niște discuții din ce în ce mai dezlânate, mă gândeam la ea: singura urmă a prezenței surorii mele printre noi era aureola aceea decolorată pe care n-o puteam șterge, pe când orice altceva, absolut orice, dispăruse.

N-am știut niciodată dacă ei remarcaseră pata aceea, cu toate că probabil băgaseră de seamă, căci totul era atât de desăvârșit, de impecabil la noi acasă.

Nimeni n-a menționat vreodată subiectul acesta.

•

În fond, s-ar putea la fel de bine ca toate astea să nu se fi petrecut niciodată, imaginile acestea ce răzbat la suprafață din noroiul sub care au fost îngropate nu sunt oare amplificate, deformate, de tulburarea (stânjeneala/repulsia/spaima) unui băiat de șapte sau opt ani, care își imaginează viața din perspectiva ei cea mai sumbră?

•

Să dispară o fată pentru că, într-o vară, mama ei a uitat să-i cumpere un costum de baie? Să se facă nevăzută pentru că a pălmuit-o în ziua când i-a venit prima oară ciclul, după cum mi-a mărturisit Jill mult mai târziu? („Așa e tradiția, îmi explicase ea impasibilă, în timp ce-și aprindea o țigară. Mama îi dă o

scatoalcă fiicei sale care devine femeie”. Și adăugase, cu glasul lipsit de emoție: „Trebuie să o fie o chestie tipic franțuzească.”)

•

Cine, pe lumea asta, dispare în neant?

Așa ceva nu se întâmplă, sau poate doar în familiile acelea blestemate în care cel mai inofensiv (și mai insignifiant) membru, imaginându-și tot ce-i mai rău și proiectând asupra celuilalt umbra din care este plăsmuit, ajunge să provoace tocmai lucrul de care se temea cel mai mult pe lume. El are forța de a crea dramele ce iau naștere în mintea lui tulbure, dramele acestea se revarsă apoi în afară la fel cum se scurge sângele din trupul surorii sale, întunecat, de nestăvilit.

În zilele care au urmat dispariției lui Summer, Coco, Alexia și Jill păreau să se fi mutat la noi acasă. Își fumau țigările în jurul unui platou cu răcoritoare sau se plimbau la braț prin grădină, cu privirile pierdute în zare. Păreau să fie niște bolnave în convalescentă, cărora li se recomandase să facă o plimbare zilnică. Stăteau în picioare, pe gazon, strânse în jurul mesei din fier forjat sau alcătuind un cerc protector în jurul mamei, și unicul semn al trecerii timpului era dat de schimbarea vestimentației (cu toate că Jill se încăpățâna să nu iasă din rochia ei de mormonă, ideea în sine de a alege alta constituind o trădare, un semn insuportabil de vanitate).

Stăteau în picioare, cu fața spre lac, părând că așteptau o veste care urma să vină din larg. Jucau fără vlagă ping-pong, luând mingea de pe jos cu încetinitorul. Stăteau întinse-n iarbă, privind spre cer, iar trupurile lor inerte, unul lângă altul, evocau un ritual misterios, sau un șir de cadavre.

Păreau stoarse de vlagă, cu ochii afundați în orbite, cu buzele mușcate din pricina angoasei. Semănau cu niște fetite rătăcite, mereu cu ochii în lacrimi, de altfel și izbucneau pe neașteptate în hohote de plâns și se repezeau să se refugieze în casă.

În aceste câteva zile lungi, care au trecut la fel de greu ca o vară întreagă, ele m-au privit ca pe un egal. Eram, eu și cu ele, legați printr-o vină pe care n-o cunoșteam, dar care ne împresura, un nor de cenușă, un halo de lumină neagră. Fetele mă luau în brațe, își treceau distrate câte o mână peste obrazul meu, iar eu aveam sentimentul, pentru prima oară în toată existența mea, că sunt parte din ceva anume, o entitate indestructibilă.

•

Prietenii părinților mei, veniți să ne viziteze, încercau să le includă în conversație, dar fetele vorbeau puțin și se îndepărtau pentru a fi între ele, departe de nou-veniții care abia aflaseră ce se petrecuse. În grădină se strângea tot mai multă lume, iar mama, care nu-și lua nicio clipă ochelarii de soare de la ochi, era permanent înconjurată de oameni. Era palidă și impasibilă, în mijlocul acelor femei bronzate care-i vorbeau în șoaptă, fluturându-și brațele pe care scânteiau șiraguri de brățări. Noi eram în altă parte, iar cuvintele de alinare ce ni se adresau ajungeau la urechile noastre stâlcite, înăbușite parcă de vânt. Ceilalți nu erau decât niște puncte la orizont, furnici mișunând

într-o dimensiune căreia noi nu-i mai aparțineam, sau îi aparțineam doar cu intermitențe, când deodată ne recăpătăm speranța și reușeam să ne convingem singuri că toată povestea aceea nu era decât o neînțelegere. Curând aveam să râdem unii de alții, sub privirile uluite ale lui Summer, care ar fi exclamat: „Chiar ați crezut că nu mă mai întorc! Dar e înfiorător!” și apoi ar fi clătinat din cap, neîncrezătoare și chinuită de remușcări.

Tata și prietenii săi, care păreau mai puternici și mai musculoși ca oricând, se suiau în mașinile lor, trânteau portierele, turau motoarele, de-ai fi zis că pornesc în gașcă să dea o lecție unei bande rivale. Nu-i auzeam când se întorceau, dar te trezeai brusc cu ei în bucătărie, sau îi vedeai pe ponton, stând în picioare, privind apusul soarelui, ușor aduși de spate, într-o postură ce le trăda înfrângerea.

Fetele stăteau ore întregi păzind telefonul, întinse cu picioarele goale pe canapea sau pe mochetă. Câteodată trăgeau jaluzelele și rămâneau tăcute în prospețimea întunericului. Coco sau Alexia ridicau periodic receptorul, ca și cum răspunsul la întrebările noastre ar fi fost ascuns înăuntru. Sperau, poate, să audă vocea lui Summer, anunțând că se afla la Cadaquès, că plecase dintr-un impuls de moment, pe fundal s-ar fi distins muzică și conversații însuflețite. Nu se auzea însă decât sunetul strident al liniei, apoi un șuierat, o interferență, un spațiu infinit în care puteai să te avânți.

•

Zilele erau lungi și sufocante. Se întâmpla să uităm uneori de ce stăteam acolo, în grădină, contemplând lacul, la fel de neclintiți ca și el. Apa, de un albastru-deschis, părea o desăvârșită reflexie lichidă a cerului. Un soi de echilibru perfect, apa și aerul oglindindu-se reciproc, ca două întinderi sterile. Putinii nori care străbăteau cerul se risipeau aproape instantaneu, dezintegrându-se parcă sub efectul căldurii.

Într-o după-amiază, fetele și-au scos hainele în dreptul zidului jos ce străjuia lacul. Le-am văzut mergând pe pietrele alunecoase, în lenjerie de corp, lăsând în urma lor mici pete colorate de material. Jill, care purta o lenjerie din bumbac alb, s-a afundat cea dintâi în apa spumoasă, de un verde întunecat, în locul acela unde nu se scălda nimeni niciodată. Coco și Alexia au urmat-o, cu o atitudine în care se amestecau prudența și hotărârea. Cu toate că eram la distanță, le simțeam energia,

acel ceva irepresibil care le atrăgea acolo, un cânt melodios, o sclipire în adâncuri.

•

Fetele înotau încet, unele către altele, deplasându-se mereu împreună, înconjurate de panglici de lumină strălucitoare, ca și cum ar fi plutit pe o masă de plancton, și, brusc, m-a cuprins un soi de spaimă, senzația că aveau și ele să dispară.

Înotau fără oprire, cu mișcări grațioase, avântându-se spre larg, și mă rugasem cu pumnii strânși, într-un soi de negociere rapidă, mută, implorasem să-mi fie lăsată Jill, „ia-le pe Coco și pe Alexia, dar nu pe Jill, te rog”, și în acea clipă, pe neașteptate, am avut un sentiment îngrozitor.

Fetele au rămas mult timp acolo, între lumea aceasta și cealaltă, mai seducătoare, chiar sub orizont, în timp ce eu am stat neclintit, încercând să respir, în fața zidului pe care mă suisem fără ca măcar să-mi dau seama. Le vedeam trupurile întinse făcând pluta, din când în când una dintre ele plonja în adâncuri, gambele palide fluturau în aer înainte de a se face nevăzute, iar bătăile inimii mele se întețeau. Apoi lumina s-a schimbat, și umbra a acoperit suprafața apei. Treptat, norii se strângeau pe cerul de un cenușiu de-acum metalic. Furtuna a izbucnit brusc, cortine de ploaie plumburie au început să brăzdeze aerul, izbindu-se de oglinda apei cu ropote puternice. Fetele, mici puncte întunecate, în apa întunecată și ea, înotau spre țărm. Din depărtare, păreau captive într-o mare de oțel topit.

•

Văzându-le cum se cațără pe stânci, tremurând, cu părul ud lipit de umeri, m-am simțit copleșit de o recunoștință fără margini, convins că fusesem ascultat de o forță supranaturală.

Și în acel moment, pe când Coco și Alexia alergau și țipau, cu mâinile deasupra capului pentru a se apăra de potop, iar Jill termina de escaladat zidul, în acel moment am făcut un gest necugetat. M-am năpustit, fără să stau pe gânduri, și în timp ce Jill îmi arunca o privire mirată, aproape temătoare, am luat-o de braț, cu o forță care m-a bulversat, și am sărutat-o cum n-am mai sărutat pe nimeni de atunci. Îmi amintesc de mirosul de alge pe care-l simțeam în părul ei, și de cel al ploii, care părea să ne pătrundă până-n măduva oaselor, apa primei și ultimei furtuni din acea vară.

•

Mi se părea că eu însumi sunt ploaia, iarba, lacul. N-am mai simțit niciodată că aparțin acestei lumi așa cum am simțit atunci, când gura ei s-a deschis peste a mea și când inima mea, țâșnind din adâncuri, bătea peste a ei, lipită de bumbacul ud al tricoului meu. Apoi Jill s-a îndepărtat de mine. A luat-o la fugă spre casă, pierzându-se în noapte. În spatele meu, simțeam lacul umflându-se, ca un plămân sau ca o inimă mărită.

•

Acasă, mama mă aștepta cu un uscător de păr, pe care l-a îndreptat asupra mea cu o blândețe neașteptată, fără să scoată un cuvânt. Fetele beau bere în bucătărie, le auzeam râsetele îndepărtate. Când m-am dus la ele, am constatat cu stupoare că tata era și el acolo, în picioare, surâzător, afișând o mină destinsă. Avea expresia aceea pe care nu i-o mai văzusem decât în fotografiile din tinerețe, expresie ce friza uitarea de sine.

Purtau, toate, pulovere de-ale mamei. Coco, cu un prosop verde făcut turban în jurul capului, vorbea, cuprinsă de agitație, fluturând grațios din mâna în care ținea țigara. Vedeam chipurile lui Jill și al Alexiei, părul ud, cu o strălucire sumbră, sub lumina albă care aluneca din tavan. Coco povestea cum se dusese la Berlin să se întâlnească cu un băiat, făcuse autostopul, dăduse peste șoferi care erau unul mai nebun ca altul, ori beți, ori perverși, și, odată ajunsă la destinație, aflase că tipul ieșea cu alta. În timp ce Jill și Alexia chicoteau captivate, tata a făcut un gest necugetat: el, care nu fuma niciodată – conform legendei familiei, se lăsase după ce-și încheiase stagiul ca avocat –, a apucat cu delicatețe țigara dintre degetele lui Coco (ea s-a mulțumit să ridice mâna pentru a-i facilita gestul, ca și cum el ar fi făcut asta tot timpul), apoi și-a strecurat-o între buze. A tras cu atâta nesaț, încât vârful țigării s-a înroșit puternic și mi s-a părut că aud sfârâitul tutunului. Am avut senzația stranie că descopeream o latură secretă a personalității tatălui meu, un aspect deopotrivă cald și indecent, o latură pe care nimeni n-ar fi trebuit să i-o surprindă și pe care și-o trădase din neatenție. În acea seară, ceva s-a clintit în univers, a fost o deplasare minimală, dar care ne-a modificat profund esența, ca și cum am fi pierdut orice control, deveniserăm atât de spontani încât era terifiant.

Jill îmi surprinsese privirea și-mi zâmbise complice, ridicând din sprâncene, apoi îmi întinsese berea ei, iar eu simțisem atunci fericirea aceea intensă pe care probabil că o trăiesc amanții clandestini. Mi se păruse că, punând gura pe sticla rece, îi atingeam buzele.

•

Fetele înnoptaseră la noi, înghesuite toate trei în patul cel mare din dormitorul pentru oaspeți, pe care-l intitulaserăm George al V-lea, căci părinții mei adunaseră acolo obiectele subtilizate din luxosul hotel parizian, un halat, o pereche de papuci, o scrumieră, o cheie. Stând în camera mea, situată în celălalt capăt al coridorului, le simțeam prezența. Alexia venise, îmbrăcată cu un tricou care-i acoperea coapsele goale, să-mi ceară niște pastă de dinți. Mă urmase în baie și, fără fondul de ten și rimelul intens pe care și le aplica în permanență, părea mult mai tânără. Ochii păreau să i se fi îngustat, erau lipsiți de sclipirea aceea sfidătoare care-i dădea tot timpul un aer provocator. Genele ei insipide o făceau să pară cumva vulnerabilă. Când se apropiase de mine, îi remarcasem pentru prima oară petele roșiatice de pe obraji. Mă privise cu luare-aminte, apoi își coborâse ochii spre tubul de pastă de dinți din mâna mea, contemplându-l cu o expresie melancolică. Chiar când mă întrebam dacă nu avea cumva să izbucnească în plâns, între două bătăi din gene, Alexia dispăruse în lumina care se revărsa dinspre coridor.

•

N-am dormit în acea noapte. Întunericul trasa umbre misterioase pe pereți și pe mochetă. În camera mea domnea un aer jilav, spiritul lacului plutea în acea încăpere, îmi pătrundea în plămâni, depunând un covor vegetal ametitor.

Mi se părea că aud șușotelile complice ale fetelor, pași pe scări sau câte o ușă care se deschidea. Eram într-o stare febrilă, prins între visare și trezie. Jill intra în camera mea, se furișa în patul meu. Era goală, iar părul lung și negru i se răsfira pe sânii albi, și, fără un cuvânt, își lipea trupul de al meu. Sau se apropiau toate trei, în cămăși de noapte transparente, ținându-se de mână.

Revedeam imagini din trecut, ca niște diapozitive proiectate pe cearșaf, în nuanțele acelea ale lucrurilor dispărute. O vedeam pe Jill preadolescentă, mușcând dintr-o piersică, îmi aminteam

de uluirea mea observând-o cum lua fructul cu un gest atât de natural, aproape nepoliticos, din coșul care trona pe blatul din bucătărie, îmi aminteam de sucul care i se prelingea pe bărbie, de expresia stupefiată a mamei mele. Mi-o aminteam la toaletă, cu pantalonii în vine, în timp ce Summer se hlizea cu mâinile la gură – aveau opt sau nouă ani. Sora mea îmi mărturisise până la urmă, mult mai târziu, că voiseră să vadă „ce se întâmpla dacă puneai pastă de dinți în locul acela”, arătând cu degetul spre lenjeria ei intimă.

Chipul lui Jill în gros-plan, cu ochii întunecați, în care nu citeai niciodată vreo emoție, ci doar un soi de indiferență calmă. Fusese întotdeauna fetița aceea cuminte, cu capul pe umeri, a cărei seriozitate mi se părea fascinantă, contrariul perfect al surorii mele. În ultimii ani, Jill ajungea mereu să ia parte la tot felul de petreceri clandestine, ținute prin subsoluri, seri care sfârșeau prost, cu sosirea poliției, ca și cum, în ciuda firii ei, degaja un aer primejdios, destinat nopții și tenebrelor, dar pe care ea îl ignora cu desăvârșire. Mi-o aminteam la vârsta de cincisprezece ani, pe plaja din Pâquis, într-un slip bărbătesc și cu sânii goi – dintre toate prietenele surorii mele, ea era singura care avea curaj să facă băi de soare topless –, ignorând privirile celorlalți, cufundată în lectura unui roman despre Grecia antică.

Toată noaptea s-a furișat în camera mea, șoptindu-mi cuvinte secrete, trecându-și mâinile peste chipul meu. Cei patru ani care ne despărțeau nu mai însemnau nimic, erau ca o punte peste o prăpastie, iar eu o trecusem, întâlnind-o de cealaltă parte, mă aștepta într-o junglă strălucitoare, șiroind toată, de parcă cineva ar fi tras-o de păr ca s-o scoată dintr-o cascadă.

•

A doua zi, cerul își regăsise seninătatea pală. Mă trezisem cu un ghem de praf sau de pene în gât, care mă sufoca. Coborâsem în bucătărie cu sentimentul unei catastrofe irevocabile și iminente, și o găsisem acolo pe mama, cu ochelarii ei din plastic negru, marca Ray Ban.

— Au plecat? o întrebasem eu.

Mama ridicase capul, iar expresia feței sale ar fi putut să însemne orice.

Poate că nici nu-și amintea de noaptea trecută, sau nu-și mai amintea cine eram eu, ce căutam acolo, în bucătăria ei, în timp ce citea în cafeaua din ceașcă, pentru a ne desluși viitorul.

Poate că noaptea aceasta nici nu existase, fusese doar un vis, unul dintre visele acelea opace care se insinuează în tine mai profund decât viața însăși?

Sau poate că primise întrebarea mea la fel cum o săgeată străpunge o pasăre în plin zbor. Cine plecase? Despre cine vorbeam? Despre fetele în carne și oase, fetele ale căror parfumuri se impregnaseră în puloverele lăsate pe spătarul unui scaun, ale căror vase murdare tronau în chiuvetă, fetele pe care le puteai striga și care aveau să-ți răspundă, fetele pe care le puteai lua de mână? Sau despre cealaltă? Cea al cărei chip îți apărea brusc în fața ochilor și se făcea numaidecât nevăzut, cea ale cărei trăsături începeau să se estompeze, al cărei glas aveam, curând, să-l dăm uitării.

•

În clipa aceea, stând în fața mamei, cu chipul ei impenetrabil și cu ochelarii ei, rușinea mi-a copleșit sufletul, iar uitarea, sau apatia, au acoperit din nou totul. Era cu neputință să te gândești la noaptea trecută, acea fisură în echilibrul spațio-temporal în care fremătasem și simțisem o fericire indecentă, ca și cum Summer n-ar fi dispărut, ba chiar nici n-ar fi existat vreodată. Mi-aș fi dorit ca furtuna să revină, să se năpustească, iar apa să urce, să urce, până ne-ar fi înecat pe toți, și n-ar mai fi rămas decât salteaua pneumatică pe care stătea întinsă sora mea, cu pielea lucindu-i de la crema de protecție solară.

Când a sunat telefonul fix, am știut numaidecât că era ea. Doar mama sau firmele care vând geamuri sună pe numărul acela. De când iau anxiolitice și fumez jointuri la orele la care alții sunt la birou, de când nu mă mai îmbrac, decât cel mult cu lenjeria de corp, ceea ce-mi conferă aerul unui criminal în serie aflat în vacantă, am dezvoltat o intuiție ascuțită.

Știam încă de dimineață că urma să primesc un telefon de la mama. Îi simțeam rugăciunile planând deasupra orașului. Aveam senzația că le văd plutind deasupra lacului, deasupra podului Mont-Blanc, străbătând gara și străzile mizere ale cartierului Pâquis și urcând apoi până la mine, ca un vânt cățărător sau ca umbrele pe care le vezi noaptea furișându-se pe lângă magazine. Sper să nu fie efectele secundare ale noilor țigări de marijuana, de la primul fum creierul îmi explodează într-o infinitate de particule pe care le văd în fața ochilor, sau poate că-mi pierd mințile, e și asta o posibilitate. Îmi închipui că aceleași forțe nevăzute vorbesc și cu tipul ăla care stă în picioarele goale în preajma benzinăriei, cu ochii ațintiți spre cer.

•

M-am uitat la telefonul aflat pe podea și la firul care se încolăcea până la priza din perete, simțindu-i prezența în interior, ca o pulsație.

— Alo, Benjamin? Ești acolo? Greu mai dă omul de tine... (Tăcere) Cum mai ești? (Voce fals veselă, dezinvoltă.)

— Merge, mamă. Tot obosit.

•

E singurul cuvânt pe care l-am putut găsi ca să-mi rezume starea, viața cea nouă (mutarea într-un cartier cunoscut pentru numărul mare de locuitori săriți de pe fix, șomajul, desocializarea, incapacitatea de a ieși din casă, cu excepția zilelor când merg la psihiatru sau îmi cumpăr în fugă țigări, dependența de medicamentele psihotrope). Ca să explic că locuiesc într-o garsonieră de 27 de metri pătrați, la fel de impersonală ca un salon de spital, dar în care fusese internat un adolescent psihotic – haine aruncate pe jos, scrumiere pline ochi, sticle goale, cu mucuri de țigară înăuntru.

— Nu, mamă, nu pot să vin să vă văd, nu veni nici tu, te rog.

Oboseala, iată cuvântul prin care descriem aproape orice în familia noastră, orice implică suferință sau rușine.

•

Simt teama mamei la celălalt capăt al firului. Mi-o imaginez, cu machiajul ei impecabil, cu buzele trandafirii, cu fardul de obraz de culoarea piersicii, cu puloverul din cașmir, cu frumusețea care a căpătat și mai multă eleganță odată cu trecerea timpului, ținuta ei desăvârșită, care ține orice emoție la distantă, felul în care-și aprinde o țigară italienească pentru a-și ascunde îngrijorarea.

I-e teamă, groaznic de teamă, ca eu să nu spun ceva.

•

A trecut însă mult timp de când nu mai fac asemenea greșeli. Într-o vreme, fusesem convins că eu și mama împărtășeam un secret întunecat, ceva ce aducea cu înfrângerea, ca și cum viața la care visam era orânduită într-un carusel cu diapozitive și proiectată pe perete.

Când a venit să mă viziteze în garsoniera mea – singura dată când mi-am făcut curaj s-o văd, în ziua aceea, fără doar și poate, căzusem încă o dată victimă mirajului inexplicabil, iluziei cum că am fi fost niște făpturi tandre, capabile să ofere alinare și să-și împărtășească trăirile –, s-a așezat pe marginea patului, cu genunchii strânși, toată numai un zâmbet, ca și cum s-ar fi aflat la un interviu de angajare.

Îi mărturisisem că, în timp ce răsfoiam o revistă cu programul de televiziune, dădusem peste o fotografie înfățișând-o pe Isabelle Adjani în *L'Été meurtrier*, și că numaidecât mă gândisem s-o sun pe Summer să-i spun că în seara aceea se difuza filmul ei preferat.

— Pentru câteva clipe am uitat, îți dai seama?

Mama se uitase la mine, stupefiată probabil să audă prenumele fiicei sale, prenume pe care nimeni nu-l mai rostea vreodată, acum că trăisem deja mai mulți ani fără ea decât cu ea; observasem o tresărire în ochii ei, apoi izbucnise în râs.

Îi privisem trupul fragil, tava pe care o ținea pe genunchi – „Cafea ai?", acesta fusese primul lucru pe care-l rostise în timp ce inspecta garsoniera –, și mă simțisem copleșit de rușine și de remușcări. Părea atât de măruntă, cum stătea așa, pe patul acela mare. De câțiva ani mai slăbise, ai fi zis că e plăsmuită din vid, o ființă pură și eterică, mai ușoară ca aerul. Mi se părea că dădusem iar greș, că nu reușisem s-o protejez, să-i alin durerea pe care mi se părea c-o ghicesc, cuibărită pe interiorul

încheieturii sale, acolo unde pielea e atât de fină, încât simți că ți se strânge inima privind-o.

Adăugasem atunci, vrând parcă să mă asigur că mama înțelesese bine despre ce era vorba, sau poate voiam doar să simt abisul, speranța irațională de a căpăta un răspuns:

— Am văzut-o, mamă, avea tot nouăsprezece ani.

Mama râsese din nou, râsul acela monden, automat – unicul vestigiu, împreună cu dependența de cafea și țigări, din vremurile în care era o femeie frumoasă, neliniștită, degajând unde electrice de tensiune și dorință.

În copilărie, râsul acela mă înspăimânta. Izbucnea în mod cu totul inadecvat, ți se părea că ceva nu funcționa în creierul ei, de parcă niște circuite ar fi fost inversate și nu erau conectate la emoțiile potrivite.

Nu trebuia să te încrezi niciodată în acel râs. Când aveam oaspeți, îl auzeam, de departe, desprinzându-se de vacarmul obișnuit.

Într-o seară, mi-a apărut după un geam aburit sau acoperit de particule fine de gheață. La munte, mama poartă o salopetă cu imprimeu tip panteră și niște tocuri atât de înalte, încât mă tem să nu se afunde cu ele în zăpadă și să dispară cu totul. Casa e ticsită de lume, prietenii lor de la Geneva, dar și bărbați și femei pe care nu i-am mai văzut până acum – de unde tot apar oare? Fac cerc în jurul părinților mei, cu sclipirea aceea în priviri, trădând dragostea sau setea.

Eu am șase ani, sunt acolo, în pijama, invizibil, implorând-o telepatic pe mama. Mi-aș dori să vină să mă ia în brațe, să rămână cu mine în camera aceea în care, noaptea, mă gândesc la avalanșele care ne-ar putea îngropa de vii. Poate că ne vor găsi la primăvară în paturile noastre, înghețați și deshidratați, ca pe niște mumii. Noaptea mă lupt cu panica, dar știu că nu trebuie să mă dau jos din pat, ultima oară când am intrat în dormitorul părinților mei, tata s-a înfuriat, m-a luat, ca pe un sac, pe umăr – pentru o clipă am crezut că avea să deschidă ușa de la intrare și o să mă azvârle în zăpadă.

Sora mea nu e aici, e plecată într-o tabără cu școala sau poate în altă parte. Mama strălucește, înconjurată de un halo electric, observ privirile invidioase ale celorlalte femei, mâinile lor încleștate pe cupele de șampanie. Vreau să mă apropii de

mama, însă un bărbat îi șoptește ceva, aplecându-se spre ea, mult prea aproape.

În noaptea aceea mă trezesc cu impresia că am ieșit la suprafață după un plonjeu adânc, pe sub gheață. Aud muzică și mă dau jos din pat, ghidându-mă după lumina care răzbate din sufragerie. Nu m-am mai gândit niciodată la noaptea aceea, s-ar putea spune că mi-am șters-o pe loc din amintire, și totuși, o revăd pe ea, întinsă pe podea, cu halatul desfăcut la piept, iar petele de lumină estompează detaliile, cum se întâmplă în cazul unei pelicule alterate, dar între coapsele ei zăresc o umbră și face ochii mari. Apoi apare tatăl meu, poartă o canadiană, are zăpadă pe umeri și în păr – de unde vine? a fost afară? –, îngenunchează ca s-o ia în brațe, mama pare adormită. Strigă ceva la mine, însă eu nu aud nimic, lumea a amuțit, apoi totul dispare, se face nevăzut, în acest loc inaccesibil, de undeva din memoria mea, o gaură cu apă înghețată în care scena se reia în buclă, după toți acești ani, răspândindu-și filtrul albastru-verzui.

•

Pusesem din nou în funcțiune espressorul, mama netezea mașinal cuvertura din bumbac, de parcă ar fi încercat să redea un pic de ținută ansamblului sau poate că emoțiile i se prelingeau printre degete în timp ce mângâia țesătura. Pentru o clipă simțisem tentația nesăbuită de a vorbi cu ea despre noaptea aceea, despre halatul ei desfăcut și despre melodia disco italienească care aproape că mă făcuse să izbucnesc în plâns, cu câțiva ani în urmă, când o auzisem într-un supermarket, dar asta ar fi însemnat să rup pactul care ne ținea pe toți în picioare – toate lucrurile despre care nu vorbim nu există.

Fără îndoială, m-ar fi privit fără să înțeleagă. Ce fir invizibil o lega pe mama de tânăra aceea din anii ’80, întinsă pe podea, cu chipul brăzdat de lacrimi, cu pielea ei goală, albă precum zăpada ce cădea la fereastră?

Mi-o imaginez pe mama astăzi, găsind-o pe femeia aceea întinsă pe podeaua sufrageriei sale. O văd observând cu stânjeneală creatura obscenă care plânge încet. I s-ar părea, fără doar și poate, la fel de străină ca și Summer – mă întreb uneori dacă, întâlnindu-ne cu sora mea pe stradă, am mai recunoaște-o, ar avea patruzeci și doi de ani acum, Dumnezeule!, numai gândul acesta mă face să mă simt ca și

cum o mână ar plonja înăuntrul meu pentru a smulge de acolo un obiect ascuns, o rădăcină din carnea mea.

Mama n-ar găsi, cu siguranță, nimic de făcut decât să oprească muzica, să întoarcă privirea și s-o uite pe dată, ca pe toate fetele pierdute care nu-și găsesc locul în viețile noastre ordonate, nu din egoism, nici din teamă. Ar fi vorba mai degrabă despre un soi de inhibare, un zid care ne separă de o lume sălbatică. Aici, fetele își pierd iluziile în spatele ușilor închise ale camerelor lor, înconjurate de mobilele din răchită.

Sau poate că mama ar fi izbucnit în râs?

•

Aud un suflu la celălalt capăt al firului, apoi îmi spune deodată, pe cel mai vesel ton cu putință:

— Oh! Știi cu cine m-am întâlnit la farmacia din Bourg-de-Four? Cu Jill! Lucrează acolo și e neschimbată, sau mă rog, aproape. E la fel de frumoasă.

Îi aud numele. O piatră strălucitoare într-o cutiuță căptușită cu catifea sau îngropată în pământ. Un ou de porțelan ascuns în apele unui râu.

Îmi încleștez mâna pe receptor, durerea din degete e aproape insuportabilă.

Preț de o clipă nu mai spunem nimic, îngăduind acelor părți secrete din noi să-și răspundă, sau poate că rămânem pe poziții, respingându-ne unul pe altul într-un soi de luptă subacvatică.

— Are doi copii, parcă. Mă rog, unul sau doi, nu mai țin minte.

Simt o tensiune în ceafă, coborându-mi până la noadă, apoi umărul îmi tresare, cum nu mi s-a mai întâmplat de ani buni. Corpul meu și-a regăsit într-o clipă reflexele pierdute, firesc, ca și cum m-aș fi trezit după o lungă anestezie, sau dintr-un somn de basm, în cursul căruia timpul a trecut pentru toată lumea, doar pentru mine a stat în loc. Mama mai spune ceva, o aud cu greu, de parcă s-ar îndepărta. Am încercat amândoi să lăsăm în urmă trecutul, dar nimic nu s-a clintit, toate lucrurile sunt la locul lor, exact așa cum le-am lăsat cu douăzeci și patru de ani în urmă, la fel de limpezi și de strălucitoare ca niște cioburi de sticlă.

•

După noaptea cu furtuna, fetele n-au mai venit pe la noi. Ai fi zis că dăduseră un semnal, căci nimeni n-a mai trecut să ne viziteze.

Pe Alexia n-am mai revăzut-o din noaptea aceea în care ea îmi apăruse în tricou, cu coapsele și chipul la vedere, ca să-mi ceară pastă de dinți. Habar n-am ce s-a ales de ea, dacă mai trăiește pe undeva sau dacă s-a diseminat în bătaia vântului, ca o păpădie în care sufli pentru a pecetlui un jurământ.

Prietenii părinților mei au dispărut și ei. Cu Franck s-a întâmplat ceva, a fost convocat la poliție. Am presupus că avea legătură cu toate lucrurile acelea pe care le discutau între ei, în piscina din spatele grădinii familiei Savioz. Nu m-aș fi gândit niciodată că l-am putea bănui pe Franck de ceva, era cu șapte ani mai mare ca mine și cu trei ani mai mare ca Summer și fusese mereu de partea noastră. Pe vremuri, mai stătea să aibă grijă de noi, și în serile acelea eram fascinat de comportamentul lui deopotrivă blând și ferm (ne lăsase să vedem *Laguna albastră,* ceea ce constituia un act de extremă transgresiune, dar apoi ne trimisese la culcare, și nici eu, nici Summer n-am fi îndrăznit vreodată să comentăm. De la înălțimea celor cincisprezece ani, Franck avea autoritatea unui bărbat în toată firea). Părea că misterul originilor sale (aparținând unei vieți anterioare, fascinante, la care Marina mai făcea câte o aluzie, legată de traiul într-o comunitate și amorul liber, undeva, prin sudul Franței) îi conferise înțelepciunea aceea proprie celor care trăiseră totul prea devreme, care vizitaseră tenebrele și ieșiseră apoi la lumină. Într-o seară, la familia Savioz, pe când ele fumau, așezate pe scările verandei năpădite haotic de buruieni, o auzisem pe Marina spunându-i mamei că Franck era bucățică ruptă din taică-său, că uneori cu greu îi suporta frumusețea și expresiile care, printr-un mister al naturii, erau identice cu cele ale tatălui său. Marina se temea ca Franck să nu fi moștenit niște tare biologice, niște defecte ascunse care ar putea ecloza în orice clipă. Fusesem uluit s-o aud vorbind astfel despre Franck, care era cel mai imperturbabil băiat pe care-l știam, și încercasem apoi să deslușesc în cearcănele care-i brăzdau chipul frumos, statuar, urmele acelor tulburări lăuntrice, însă el nu a trădat niciodată nici cea mai mică anomalie, spre deosebire de mine, care-mi cheltuiam mare parte din energie ca să-mi ascund disfuncționalitățile. Mi-aș fi dorit să fiu Franck. El părea să aparțină lumii și răspândea un soi de lumină care-l plasa în mijlocul lucrurilor, chiar și atunci când păstra distanța, întins cu nonșalanță într-un șezlong, cu mâinile după ceafă, iar eu

surprindeam privirile pe care i le arunca sora mea, dar și mama, de parcă ar fi vrut amândouă să-și confirme existenta în reflexia ochelarilor lui de soare.

•

Tata se înfuriase, îl auzisem vorbind la telefon, amenințând, țipând tot mai tare. Nu înțelegea cum se putea întâmpla așa ceva, erau de o incompetență crasă, își trecea mâna peste frunte, roșu la față, lăsa impresia că dormise îmbrăcat.

Se stârnise o dispută cu Marina Savioz, în grădină. Nu se auzea ce-și spuneau, dar ea își ieșise din minți, cu părul lung și negru fluturându-i pe spate, în timp ce tata părea dezorientat, copleșit. Deodată, tata se prăbușise, iar Marina îl prinsese în brațe, îi vedeam de departe corpul tremurând, năruit parcă peste ea, și o vedeam pe ea opintindu-se ca să-l țină în picioare.

În ziua disputei, Marina venise să mă ia în brațe și-mi șoptise la ureche: „O să fie bine”. Eu habar n-aveam la ce se referea, la sănătatea psihică a tatei, la moștenirea genetică a lui Franck, la Summer care avea să se întoarcă, sau la viața mea, însă pentru o clipă, simțindu-i pielea fierbinte, ca și cum și-ar fi petrecut toată ziua la soare, mă simțisem profund alinat.

*

Marina și Christian Savioz n-au mai venit niciodată pe la noi, și nici noi n-am mai mers la ei. Nu s-a mai discutat nici despre ei, nici despre mulți alții, care au dispărut pe nesimțite din viețile noastre. Telefonul suna tot mai rar, dar când mama s-a întâlnit la coafor cu Carole Eberhat, aceasta a îmbrățișat-o îndelung. Altă dată, și-a dat întâlnire cu niște prietene la golf, iar întrebările și privirile lor păreau să-i străpungă inima, sau poate că fusese din cauza acelui verde orbitor al peluzei; în orice caz, trebuise să se întoarcă repede acasă. I se părea uneori că discuțiile se întrerupeau brusc la apropierea ei și crezuse că ar fi surprins o discuție despre Summer, despre aroganța ei, despre aerul ei seducător, dar apoi ajunsese la concluzia că-și pierduse mințile. Soția unui client de-al tatei, o roșcată cu nasul operat, îi spusese când se întâlniseră întâmplător la bancă: „Nu arătați prea bine”, iar mama o privise cu ură. Se grăbise să iasă afară, fără să zică nimic, nu-și mai amintea dacă nu cumva o și îmbrâncise din calea ei. În aceeași seară, la sfatul tatei, o sunase ca să-și ceară scuze.

•

Mă gândeam deseori la Franck, cum stătea la piscină, mi-l imaginam plutind în mijlocul insectelor și frunzelor moarte, cu ochii ațintiți spre cer.

•

Mai fuseseră interogați și alți băieți, dar și fete, însă tata părea preocupat mai ales de băieți. Cu un scris mic, nervos, întocmea liste, în agenda lui legată în piele, cu amicii lui Summer, cu băieții din clasa ei, dar și cu iubiții sau presupușii ei iubiți, tipii care o aduceau cu mașinile lor ostentative: sora mea cobora netezindu-și fusta, apoi se apleca uneori peste portiera cu geamul lăsat și-i dădea o sărutare șoferului, iar noi întrezăream o umbră în spatele volanului, strălucirea metalică a unei brățări.

Pe listele acelea, numele erau încercuite, subliniate, tăiate. Agenda se deschidea automat la acea pagină dublă îngrijorătoare, ca și cum răspunsul s-ar fi aflat acolo, undeva, și celui care ar fi studiat lista suficient de mult timp i-ar fi apărut niște imagini, ar fi fost de ajuns să se lase în voia lor ca s-o vadă pe Summer citind o revistă de benzi desenate în camera de oaspeți sau desfăcând o portocală în grădină.

Dădea telefoane, încuiat în biroul lui, și, din spatele ușii, îi auzeam glasul suav, tonul de camaraderie virilă, însă când revenea, părea mânios și cu chipul răvășit. Își ieșea din fire, „nemernicul ăla, după câte am făcut pentru el”, iar eu mă întrebam dacă nu cumva vorbea despre mine.

•

Când vacanta s-a încheiat, m-am întors la Florimont. Pe coridoare, totul părea, în chip straniu, asemănător, dar complet schimbat. În locul lui Summer, Jill, Coco și Alexia, era acum un alt grup de fete, în jeanși mulați, cu părul decolorat de soare, niște fete care înfloriseră peste vară, hrănind toate fantasmele, ștergând amintirea predecesoarelor, care păreau totuși de neuitat. Summer fusese înghițită precum preria de pe malurile râului Arve, în septembrie, când ploaia umflă apele curgătoare și nici nu-ți mai poți închipui că odată acolo au existat mici pâlcuri de flori sălbatice.

În clasa a opta domnea o agitație cu totul nouă, băieții râdeau mai zgomotos, fetele intrau în clasă aruncându-le priviri pătrunzătoare. Pe coridoare viața părea mai pregnantă, se simțea pretutindeni un soi de febrilitate ca într-un stup de

albine, dar poate că așa mi se părea, în contrast cu vara mea solitară, cu tăcerea ei arctică.

N-am rămas cu nimic din acel an, sau cu aproape nimic, restul s-a scurs în spatele unei cortine de ploaie. Nu mă gândeam la Summer, eram prins în fluxul anului școlar, care semăna cu acele curente oceanice puternice împotriva cărora este periculos să lupți. Părintele Félicité, directorul institutului, care nu-mi adresase practic niciun cuvânt din ziua interviului de evaluare, cu aproape zece ani în urmă, interviu în cursul căruia îmi vorbise despre familia mea, și mai ales despre tata, sugând bomboane cu aromă de violete, pe care le extrăgea avid dintr-o cutie lucrată din fier, prea delicată pentru degetele lui groase, fără să-mi ofere nici măcar una, părintele Félicité mă convocase în biroul său la câteva săptămâni după reînceperea cursurilor. Umbla vorba că în serile de sâmbătă îi scotea pe băieții de la internat în oraș, să bea câte un păhărel, că era haios și făcea cinste, însă toate acestea aparțineau unei realități intangibile. În biroul său, care semăna cu o debara, și unde particulele de praf îi pluteau în jurul capului aidoma unei aureole, părintele mă țintuia cu privirea, îmbrăcat într-o cămașă neagră, prea strâmtă la guler, iar eu îmi așteptam sentința, exmatricularea, excluderea, iarba găsită în dulapul meu, rezultatele mele și mai slabe decât în anul precedent sau pur și simplu ceea ce vedea în mine, tenebrele unui suflet pe care-l deslușea la fel de limpede ca și cum l-ar fi disecat pe masa din fața sa.

— Cum merge, Wassner?

Îl privisem cu neliniște, încercând să găsesc cât mai repede un răspuns prin care să nu-mi agravez situația, însă el adăugase, fără să mai aștepte, că se gândea la mine, la familia mea.

În cele din urmă, am înțeles că vorbea despre sora mea.

— Mi-o amintesc foarte bine, spusese el dând din cap, așa cum vorbești de cineva pe care l-ai cunoscut îndeaproape, dar care s-a schimbat mult.

Mi se păruse că ar mai fi vrut să adauge ceva, dar s-a mulțumit să scoată un oftat, și am rămas amândoi în tăcere, contemplând amintirea surorii mele în praful care plutea prin aer.

•

A fost una din rarele ocazii când cineva mi-a vorbit despre ea în acel an, cu toate că fata cu ochii de șarpe, care apărea ca din pământ, în spatele terenului de sport sau la ieșirea din toalete, părea să fie încarnarea greșelilor mele. Într-o zi scosese o bucată de cretă din buzunarul canadienei sale *army,* se așezase în genunchi pe trotuar și începuse să traseze niște cercuri goale, legate între ele prin săgeți – desena cu cea mai mare viteză, asemenea unui geniu speriat la gândul că și-ar putea pierde judecata –, apoi se ridicase în picioare și, ținând un deget întins în fața mea, declarase cu un surâs amenințător: „Totul este interdependent, bătrâne, asta-i teoria haosului”.

•

În restul timpului, nu mă gândeam la Summer, era mult mai simplu. Astăzi îmi pare că sora mea mă luase cu ea, că mă furișasem afară din ambalajul meu fizic și pluteam împreună în bătaia vântului, ca două pungi de plastic umflate de aer sau ca două bucăți de tul agățate pe o frânghie de rufe.

•

Mi se întâmpla să simt câteodată unele lucruri, veneau să mă caute, să mă vâre la loc în corpul meu, însă interacțiunea era dură, ca metalul rece pe piele. La vestiare, pe un perete, cineva scrisese cu stiloul „Summer curva”; chiar dacă din literele mânjite nu se deslușeau limpede decât „s”-ul și „e”-ul, chiar dacă acele cuvinte fuseseră mâzgălite de mâna unui frustrat, poate încă din anii trecuți, vomitasem la marginea pistei de alergare, în timpul antrenamentului de 800 de metri. În sala de mese, băieții se întorceau să mă privească atunci când treceam prin dreptul lor, fără să se sinchisească, în timp ce eu îmi încleștam mâinile pe farfurie, întorcând ușor capul dacă auzeam șușoteli și mi se părea că disting cuvinte ascuțite, ca niște țipari, rostite cu voce tare, „țicnit” sau „soră-sa”. Dar, la fel de bine, s-ar fi putut să fi fost vocile din capul meu. Căci în acel an școlar, când am împlinit vârsta de cincisprezece ani, eram, mai presus de orice, invizibil – lucru care mă uluiește astăzi, când mă uit la fotografiile clasei noastre, și mi se pare că nu mă văd decât eu, căci îi întrec pe toți în înălțime cu un cap, iar expresia feței mele, undeva între furie și suferință, dă impresia că mă străduiesc să duc la îndeplinire ceva teribil.

La ore, atunci când mă legănam pe scaun, cu privirea-n gol, sau când rupeam o gumă într-o mie de fărâmițe, profesorii se mulțumeau să-mi spună, cu o răbdare neașteptată:

— Reveniți printre noi, domnule Wassner.

•

Mă duceam la infirmerie, să fiu departe de toată agitația, într-un loc neutru, între viață și moarte, acolo unde domnișoara Killy, o femeie corpolentă, încălțată cu saboți albi din cauciuc, semn că renunțase deja la speranță și la iubire, mă punea să mă întind și-mi lua tensiunea, înainte de a-mi adresa vreo întrebare. Mă lăsa acolo, lângă o masă joasă, înțesată de pliante cu sfaturi de prevenire a depresiei și a consumului de alcool, ilustrate cu fotografii înfățișând adolescenți care probabil nu existau decât în taberele destinate tinerilor evangheliști. Vedeam trecând fete cu chipul palid, care se țineau cu mâna de burtă, erau „indispuse”, iar eu și domnișoara Killy schimbam priviri neîncrezătoare. Făceau repede cale-ntoarsă și plecau târșâindu-și picioarele, sugând comprimatele de Spasfon pe care domnișoara Killy le distribuia ca pe niște bomboane colorate la o petrecere aniversară.

Îmi plăcea să zăbovesc acolo, dobândeam un ascendent temporal în fața existenței. Priveam țintă pe fereastră, spre curte, unde ceilalți purtau lupta dură a supraviețuirii, și cugetam asupra teoriei evoluționiste a lui Darwin, conștient că eu, unul, eram destinat pieirii, căci indivizii care își căutau refugiul la infirmerie erau aceia care, neputându-se adapta mediului lor, aveau să fie măturați de pe suprafața planetei, ca urmare a procesului de selecție naturală.

•

În octombrie le-am văzut pe Jill și pe Coco la terasa La Clémence din orașul vechi. Stăteau la o masă cu un aer nonșalant, iar imaginea aceasta a fost atât de stupefiantă, încât pentru o clipă m-am văzut nevoit să mă sprijin de vitrina brutăriei. Coco ridicase capul și privise spre mine. Dar părea să fi fost captivată de ceva din depărtare și întorsese privirea, puțin cam repede, poate. O vedeam pe Jill din profil, purta o vestă din denim și avea părul prins în coadă de cal, zgândărea cu paiul din plastic fundul paharului. Îi priveam capul ușor lăsat într-o parte, linia grațioasă a gâtului, lămâia pe care o zdrobea cu un aer concentrat. O luasem din loc, mergând pe lângă zid, cu

privirea pironită asupra picioarelor mele. Mă îndepărtam cu senzația că totul secase într-o clipită, ochii mă ardeau ca și cum cineva mi-ar fi aruncat praf în ei. Inima-mi bătea cu încetinitorul, greoaie, de parcă ar fi cărat pietre sau fiare. Noaptea revedeam scena, îmi mai apare și astăzi, perfect limpede, văd culorile strălucitoare, gesturile feminine ale lui Jill și Coco, și acum pot răspunde la întrebarea aceea pe care mi-o pusesem neîncetat, cu un soi de durere marcată de stupefacție, da, și ele mă văzuseră, firește că văzuseră cum mă îndepărtez și răsuflaseră ușurate, iar imaginea mea se dizolvase în bulele din paharele lor de cola sau în aerul oțelit al toamnei, care începea să-și răspândească mirosurile dulcege de putregai. Pământul ștergea de pe fața sa ceea ce zămislise, frunzele se adunau prin bălțoace, pe peluza din fața casei erau împrăștiate crengi rupte, lacul, mai întunecat ca niciodată, semăna cu o farfurie plină cu apă murdară.

Nu mă gândeam la asta, fiindcă știam că ea nu avea să se mai întoarcă.

Azi-noapte am visat-o pe Summer în cămașa ei de noapte albastră, din bumbac, cămașa aceea care părea să fi devenit un fel de ținută de scenă pentru viața ei nocturnă. De ceva vreme îmi apare într-o pădure, unde vegetația are un aspect veșnic umed, ca și cum cineva ar fi pulverizat pe deasupra un lichid vâscos.

Ea este acolo, înconjurată de frunze uriașe și de liane, cu picioarele goale pe solul ce pare să mustească de viață.

În fața ei se află două păsări mari. Un corb negru, cu un cioc imens, ca un corn, și un papagal ara de un albastru ireal.

Știu că sunt părinții noștri, și îi citesc gândurile în timp ce întinde brațele ca să mângâie păsările. Însă acestea, panicate, își desfac aripile, scoțând țipete sfâșietoare. Încearcă să le îmbrățișeze, vrea să le liniștească, dar păsările se zbat din ce în ce mai tare, aripile lor i se agață în păr, și îi simt teama – pe a ei și pe a mea – de a nu le face vreun rău, de a nu auzi vreun oscior frângându-se. Văd cartilajele străvezii ale aripilor lor, semănând cu niște degete lungi.

Când cobor privirea, îmi dau seama că pe brațele lui Summer curge sânge, petele întunecate de pe mâneci răspândindu-se cu viteză. Păsările și-au înfipt ghearele în umerii ei, prin pânza sfâșiată se întrezăresc rănile, dar Summer nu simte nimic, se străduiește din răsputeri să-și controleze gesturile. Își mișcă încet mâinile prin aer, ca și cum ar mângâia o creatură nevăzută, în timp ce strigătele păsărilor, din ce în ce mai ascuțite, evocă suferința sau mânia, iar petele de pe material se fac tot mai mari și mai mari, până când, în cele din urmă, cămașa de noapte se înroșește cu totul.

•

Știu că s-a vorbit despre noi. Au apărut articole în presă, cu fotografii luate cine știe de unde, înfățișând-o pe mama, într-un bustier, încadrată până la nivelul omoplaților, acolo unde se oprea materialul de culoare neagră, astfel încât să dea impresia că ar fi dezbrăcată, purtând doar o pereche de cercei cu diamante. Apăreau și fotografii cu tata, alături de diverși politicieni sau de exilați fiscali, cu câte un Rolex la mână – în instantaneele acelea părea întotdeauna mai bătrân și mai greoi, cu un aer de carnasier. Nu mai suportam ziarele acelea, prezentând mereu același portret al lui Summer – surâzătoare, încrezătoare în viață, o fotografie făcută nu se știe de cine, de

vreo prietenă, de vreun iubit, *de ucigașul ei*? – și comentariile fals mizericordioase despre „tragedia unei familii ilustre”, tâmpenii de genul ăsta, de-mi venea să lovesc cu pumnul. O și făceam uneori, însă de fiecare dată îmi dezlănțuiam furia doar asupra mea. O dată mi-am scrântit încheietura mâinii lovind cu pumnul într-un perete, altă dată am legănat un pahar deasupra chiuvetei, fără ca măcar să-i dau drumul să cadă, într-un gest stupid și teatral.

Îmi amintesc de hebdomadarul gratuit pe care mama îl găsise în cutia de scrisori. Pe prima pagină redacția titra: „Summer: au trecut deja trei luni, și nicio veste”, folosindu-i astfel prenumele, ca și cum le-ar fi aparținut. Mama lăsase mai întâi ziarul din mână, apoi se clătinase ușor, sprijinindu-se cu vârfurile degetelor de masă. O prinsesem în brațe. Trupul ei fragil tremura din toate încheieturile, un pachet minuscul de oase, piele și mușchi.

Nu mă gândeam la asta, dar știam că se vorbea despre noi prin oraș, în localurile destinate întâlnirilor de afaceri, la recepții, unde părinții mei nu mai erau invitați, la clubul nautic, în conversațiile telefonice. Auzeam cuvintele acele-a care traversau orașul, surprindeam privirile, febrilitatea, gurile schimonosite povestind anecdote care erau pure invenții.

Se spunea despre sora mea că-i plăcea să flirteze, că era o fată răsfățată, că „făcea de toate”. Se aducea vorba și despre părinții mei, despre aerul glacial al mamei, despre arivismul tatei. Fără să mai punem la socoteală tot ce s-ar fi putut spune pe seama mea. Nici nu voiam să mă gândesc.

„Nu e tocmai un băiat normal, în fine, înțelegeți ce vreau să zic”.

„E o cruzime, firește, dar nu poți să nu te întrebi de ce, nu-i așa? De ce oare destinul nu l-a luat mai degrabă (glasul devine șoptit)… *pe celălalt*”.

•

Doar că ei nu știau de ce. Nimeni nu știa. Nici mama, nici tata, nici eu.

Viața secretă a lui Summer se desfășura în altă parte, nu în cluburile de noapte, nu prin paturile băieților, ea trăia într-o altă lume, într-un loc blând și retras, plăsmuit din vise și solitudine. Noi puteam doar s-o vedem, dar nu să-i fim alături.

O iubeam. O adoram.

Mi-o amintesc în hotelul acela din Insulele Baleare unde ne-am petrecut, în copilărie, toate verile. Dimineața, când mă trezeam, patul ei era gol. O zăream pe fereastră, la piscină, pata colorată a costumului ei de baie aluneca pe sub apă, jos de tot. Îmi amintesc de șezlongurile goale, de peluza verde din jur, de foșnetul sistemului automat de irigare. Summer îmi spunea că ea era o sirenă care trăia în piscina aceea, unde nimeni n-ar fi putut vreodată s-o găsească. Rămânea sub apă o veșnicie, cu trupul întins pe dalele mici, albastre, într-un labirint de lumini și umbre ce părea viu.

După-amiaza, își lua masca și labele de înotător și pleca, mergând pe plajă cu spatele; în cele din urmă dispărea printre valuri, îi vedeam vârful tubului de snorkeling în depărtare, după care nu mai vedeam nimic.

Se întorcea în cele din urmă, cu masca pe cap, aducând câte o scoică. Se culca pe nisip alături de mine, îmi venea s-o strâng în brațe, dar și să-i fac rău. Avea un aer visător, care ne separa.

— Dar nu ți-e frică de rechini?

Ea îmi zâmbise.

— Tocmai asta-mi place.

Astăzi mi se pare că mi-am petrecut întreaga existență așteptând ca ea să reapară, ținându-mi răsuflarea în timp ce stăteam la pândă ca să zăresc pata galbenă sau neagră a tubului ei.

Am simțit, cum simțim în noi anumite lucruri, că într-o zi îmi va fi luată.

Habar n-am peste ce-o fi dat acolo jos, în adâncuri.

•

Și tatei îi plăcea la nebunie apa. Îi oferise surorii mele un ghid cu speciile din Mediterana. Povestea că și-ar fi dorit să se facă oceanograf. Când Summer a împlinit nouă ani, tata i-a făcut cadou un acvariu cu un dispozitiv sofisticat de filtrare și oxigenare, care zumzăia neîncetat. Îl auzeai când treceai pe coridor, și mocheta vibra sub picioarele noastre. Era programat să pornească și să se oprească la ore fixe, creând o alternanță specifică, pe timpul zilei și al nopții, o lume în interiorul lumii. Instalaseră două scaune pliante chiar în fața lui, iar eu îi găseam pe Summer și pe tata stând acolo, uneori foarte devreme, în zori, pierduți în contemplarea unei păduri acvatice iluminate.

*

În weekenduri mergeam să căutăm noi specimene, la un pet-shop din centrul orașului, îmi amintesc de zgomotul cascadei, de țipetele păsărilor. Tot felul de mirosuri sălbatice îți pătrundeau până-n plămâni, în spatele ușii vitrate care scotea un zgomot de clopoțel. Summer se lipea cu fața de geamuri, sclipiri colorate străbăteau suprafața cu viteza fulgerului. Simțeam entuziasmul tatei și al surorii mele când la magazin se aducea câte o specie nouă. Le scânteiau ochii când urmăreau cu privirea plasa vânzătorului măturând apa, în încercarea de a prinde femela și masculul indicați de ei. Tata mă lăsa întotdeauna și pe mine să aleg un pește, însă mi-era totuna, mie nu-mi plăceau decât iepurii și hamsterii. Păreau să aibă o inimă și un suflet, spre deosebire de pești, cu ochii lor ficși.

•

Săptămâna trecută am vrut să văd dacă magazinul mai exista. Am luat-o în jos, pe rue de la Fusterie, pe o vreme mult prea frumoasă, îmi vine tot mai greu să ies pe timpul zilei, însă atunci am simțit că am un puseu de elan, o misiune, cu toate că nu mă mai gândisem de douăzeci și cinci de ani la locul acela.

Pet-shopul era încă acolo, aproape neschimbat, cu literele sale roșii, murdare, pe vitrină, Păsări Pești Rozătoare Reptile, clopoțeii de la intrare erau și ei acolo, anunțându-mi parcă întoarcerea, de parcă aș fi fost așteptat, într-un alt spațiu și într-un alt timp, într-o lume plăsmuită din neoane și ceață.

Nimic nu se schimbase, totul era la fel, șirurile de acvarii, gresia alunecoasă, bazinele cu plante acvatice, coralii artificiali și arcadele decorative, foșnetul aripilor, în spatele magazinului, acolo unde stinghiile păsărilor exotice tronează deasupra cuștilor leneșilor și rozătoarelor și de unde scapă brusc câte un țipăt ascuțit al unui papagal adus dintr-o pădure îndepărtată.

•

Am mers de-a lungul acvariilor, peștii se deplasau în grupuri compacte, nu-mi dădeam seama dacă se îndepărtau la trecerea mea sau dacă mă însoțeau, dar mi se părea că ochii lor mă urmăreau, sute de pupile negre pe fond galben, fixe și insistente, un reproș mut.

Respiram greu, aveam aceeași senzație pe care o resimțisem și în biroul meu, ca și cum mirosul de vopsea ar fi ajuns până acolo, strecurându-se pe sub ușă și răspândindu-se cu viteză,

mai pătrunzător chiar decât mirosul fânului și al păsărilor, mai puternic decât natura însăși.

Am simțit prezența lui Summer, se reconstituise pe dată, cu detalii pe care le dădusem uitării, bătaia genelor ei pe când se uita la acvarii, claritatea aceea luminoasă care-i conferea un aer de beatitudine visătoare sau mania ei de a-și mușca degetul mare când se întreba ce pește să aleagă, de parcă decizia ei ar fi fost extrem de complexă, amenințându-i echilibrul habitatului.

Îi văd mâna sprijinită de un geam, picioarele goale, strânse ușor în sandale, emană o lumină albă care îi scoate în evidentă alunița, îi observ freamătul nărilor, sprâncenele blonde, expresive. Se detașează în mijlocul unei lupe. Aș vrea să-i ating chipul cu degetele, îi simt răsuflarea și, la baza gâtului, inima bătându-i ușor, deschid însă ochii și nu e nimic, în afară de lumina orbitoare și zigzagurile mute ale peștilor, ca niște eșarfe mișcătoare, și zumzetul țevilor ce leagă rezervoarele de lumea noastră, ca un imens sistem respirator artificial.

•

Am privit-o, mi se pare că n-am făcut nimic altceva în toți acești ani. Și totuși, nu știu cine era ea, în adâncul inimii. În Insulele Baleare priveam, de la fereastra camerei noastre situate la etajul al treilea, piscina, acea gaură albastră în esplanada din piatră.

— Îți dai seama că, atunci când înoți sub apă, treci dincolo de suprafața terestră? E ca o a patra dimensiune, îmi spusese ea, cu ochii scăpărându-i.

•

S-ar putea să nu mai fi fost niciodată atât de fericit ca în acel pet-shop, alături de Summer și de tata. Zâmbetul surorii mele răspândea particule strălucitoare care pluteau în jurul nostru. Tata ne privea cu aerul său de puștan, cu o șuviță zurlie căzută peste ochi, în timp ce noi alegeam cele mai frumoase specimene, cele care vădeau cea mai mare subtilitate în comportament, în paradă, în luptele cu ceilalți pești, în reproducere, specimene care erau totodată și cele mai scumpe.

Deschid ochii și-o văd aievea pe sora mea, în vârstă de unsprezece ani, agățată de gâtul tatălui meu, sunt atât de aproape încât simt parfumul Eau Sauvage pe cămașa lui și văd brățara în jurul încheieturii ei, niște perle minuscule, atât de strălucitoare încât ai fi zis că abia atunci fuseseră scoase din

mare. Văd și surâsul copilăresc al tatei, în timp ce Summer îi oferă un sărut zgomotos pe obraz, pare emoționat, o strânge pe după talie, care pare atât de fină în brațele sale. Mă întreb care o fi lucrul acela inedit pe care-l percep la el și care nu se dezvăluie nicicând în altă parte, aerul amuzat, aproape tandru pe care-l are apoi când mă lovește ușor peste umăr, cu încetinitorul, făcându-mi cu ochiul, în timp ce Summer, aplecată conștiincios deasupra unui acvariu, ne cheamă, cu o voce pe care entuziasmul o face să sune și mai ascuțit:

— Veniți să vedeți, au adus *Discus* leopard!

Tata oftează, cu un aer fals umil, de parcă ar vrea să spună: „Ah, fetele!”, și ne pufnește râsul, suntem exact acolo unde trebuie să fim.

Ne apropiem de Summer, și simt cum mi se umflă inima-n piept, ceva colorat și viu înoată prin ea, inima mea ar putea fi depusă la picioarele lor, lângă pungile transparente din plastic în care plutesc peștii noștri.

•

Cred că astăzi aș putea da un nume acelui lucru pe care-l emana tatăl meu și care ne lega pe toți trei, ca o ghirlandă multicoloră, era vorba despre inocență. Ne aflam într-o bulă, în afara timpului – rămâneam uneori atât de mult acolo, încât afară se lăsa seara ori vremea se schimba cu totul, ploua sau dinspre lac se stârnea un vânt rece, asta dacă nu dădeam totul uitării de cum împingeam ușa din sticlă ca să ieșim, clopoțeii săi melodioși ștergându-ne amintirile ca prin farmec – pe când mirosul sufocant de menajerie ni se impregna în păr, în hainele care trebuiau apoi spălate, mama se ținea de nas și striga, prefăcându-se oripilată, că miroseam „ca niște sălbăticiuni”. Nu era vina noastră, viața era senină, ajungea s-o urmăm pe Summer hoinărind pe alei, surâzătoare, grațioasă ca o căprioară.

•

E atât de greu să îți dai seama ce s-a petrecut cu adevărat și ce a fost doar un vis. Cine eram noi? Ce forte subterane sălășluiau în inimile noastre? Atâtea imagini se perindă, flash-uri succesive, imagini sincopate, o mână (cea a tatălui meu) așezată delicat pe o ceafă (Summer, cu părul despletit), aceeași mână (tata) care apucă brutal un braț (Summer, la șaptesprezece ani, într-un maiou, cu ochii scânteindu-i de teamă

și de furie reținută), niște degete încleștate în carnea care pălește, o aureolă de culoarea oaselor, acolo unde mâna apasă cu o forță înspăimântătoare. Imaginile apar în minte și se măresc, doctorul Traub pretinde că asta se întâmplă din pricina alcoolului, în asociere cu medicamentele, această combinație dezintegrează planul real, amestecă amintirile și visele și mă îndepărtează de mine însumi, însă eu știu că el nu pricepe nimic, că n-are nici cea mai vagă idee cine eram noi.

•

Dar ce-ar trebui să cred, ce momente reflecta realitatea sufletelor noastre? Să fi fost diminețile în care tata și sora mea stăteau unul lângă altul, pe scaunele lor minuscule, ținându-și răsuflarea în fața paradei nupțiale a peștilor, într-o comuniune tăcută? Să fi fost serile acelea în care tata, cu obrajii înflăcărați, țipă stând în picioare în mijlocul bucătăriei, în timp ce Summer, așezată pe un taburet din plastic, își ascunde chipul în palme, de parcă ar vrea să se facă nevăzută sau să se apere de mâinile acelea mari, furioase, care o trag de umeri și o zgâlțâie, trebuie să se fi întâmplat un lucru iremediabil, despre care mie nu-mi spune nimeni nimic, unde o fi mama atunci, când el încearcă să afle acel lucru pe care sora mea nu vrea să i-l spună – mărturisiri? regrete? Sau poate că e vina sa, poate că asta îi cere să scuipe, un ou stacojiu sau o minusculă creatură fosilă, care ar trebui să țâșnească din gura ei și să aterizeze pe masă.

Poate că am urât-o, nu știu, poate că-i purtam pică pentru că plutea prin viață ca o barcă pe mare, până la linia orizontului. De pe țărmul pe care eram condamnat să rămân, priveam ambarcațiunea ei străbătând pânze luminoase, perdele căzând din înaltul cerului, ca razele acelea care străpung norii, căzând pe imaginile pioase.

Poate că am urât-o pentru că ne-a părăsit. Doctorul Traub încuviințează din cap când evoc această posibilitate, își pironește privirea asupra mesei, cu o figură impasibilă, sunt convins că asta aștepta încă de la început, din prima zi, aștepta să revărs materia aceea cleioasă, ca nămolul.

•

Deunăzi mi-am amintit de eșarfa.

Când Summer împlinise optsprezece ani, mama îi făcuse cadou eșarfa ei preferată. Imensă, din mătase ivorie, cu o broderie înfățișând un bâtlan cu aripile desfăcute și un tiv cu franjuri lungi, galbene. Fusese primul cadou primit de la tata, ei îi plăcea să povestească adesea cum i-l oferise, la Paris, în Jardin du Luxemburg, când abia se cunoscuseră. Îl purtase și în seara în care tata o ceruse de soție – într-un local unde se serveau stridii, și mama, care nu putea să sufere fructele de mare, comandase ca fel principal un șerbet de lămâie. Acolo, tata îi spusese: „Mărită-te cu mine”.

•

De-a lungul anilor, eșarfa aceea a făcut obiectul unui război rece între mama și sora mea. În serile de vară acoperea, triumfal, umerii mamei – pe spatele ei, ochii mici și negri ai păsării păreau să ne fixeze cu un aer sfidător –, apoi eșarfa dispărea brusc, mama o căuta nervoasă prin șifoniere, mutând de colo colo husele din plastic în care-și ținea, frumos orânduite, articolele din cașmir și corsajele prețioase, cu broderii, laméuri și perle. Într-un final, eșarfa era găsită în valiza din răchită a lui Summer sau sub patul ei, într-un nor de praf, iar sora mea făcea ochii mari și se jura că nu înțelege cum a ajuns acolo.

Poate că amândouă asociau eșarfa cu ceea ce și-ar fi dorit ele să fie: o pasăre pe cale să-și ia zborul către lume, s-o îmbrățișeze între aripile sale larg desfăcute.

În ziua aniversării lui Summer, la sfârșitul lui iunie, mama pregătise masa în curte, așternând fața de masă din olandă, care ajungea până la pământ și pe care n-o scotea niciodată.

Mama păstra în dulapuri o colecție impresionantă de pânzeturi scumpe pe care le sorta din când în când, așezată pe podea într-o postură grațioasă, înconjurată de un miros de naftalină. Ținând în poală seturile de masă și șervetele brodate, părea profund concentrată, dar totodată visătoare, de parcă ar fi sperat la o ocazie nemaipomenită, la un eveniment de o asemenea importanță încât să ne schimbe viețile.

•

Mama scosese fața de masă și așezase o cutiuță pe farfuria surorii mele. Era una dintre zilele acelea cu o vreme blândă, în care mirosurile vegetației se amestecau cu cele ale lacului, cu aroma apei și a florilor. În aer pluteau pufii plopilor și fulgii lebedelor, atât de ușori, încât păreau să se înalțe spre cer. Sora mea scosese un strigăt de uimire când desfăcuse eșarfa, pe care pasărea albastră părea mai însuflețită ca niciodată, după care se ridicase în picioare ca s-o strângă pe mama în brațe. Își afundase chipul în gâtul ei. Atâtea flori și atâția fulgi pluteau în jurul nostru, că mama și sora mea păreau să se îmbrățișeze în ninsoare. Aveam senzația că asist la un ritual sfâșietor, ca și cum mama i-ar fi oferit fiicei tinerețea și frumusețea ei, după ce ar fi țesut cu propria-i mână mătasea, ar fi brodat, una câte una, penele albe, albastre și portocalii ale bâtlanului, cu un fir subțire ce izvora din inima ei, deșirându-i-o în același timp, creând o lucrătură atât de meticuloasă, încât ar fi urmat să-i întemnițeze visurile în materialul diafan.

•

În anul următor, în aceeași perioadă, o văzusem pe mama întinzându-i surorii mele un soi de cârpă mototolită. Stăteau amândouă față în față, în pragul ușii de la intrare, Summer se pregătea să iasă, sau poate că tocmai se întorsese, purta un șort microscopic, iar mama îi flutura sub nas bucata de material.

Summer a luat-o din mâinile mamei, iar țesătura s-a desfăcut până-n podea, acoperindu-i picioarele, și am văzut atunci că era eșarfa cu bâtlan, întinată de pete negre și cu o gaură mare, vizibilă, chiar în mijloc. În timp ce Summer rămânea neclintită, cu o expresie nedefinită pe chip și privirea fixată asupra țesăturii, am auzit vocea mamei, șuierătoare, debordând de un dispreț înspăimântător:

— Nu-mi place ce s-a ales de tine.

•

Trei săptămâni mai târziu, Summer a dispărut.

Într-o dimineață am intrat în camera ei și am căutat eșarfa prin sertare, în valiza din răchită, sub pat, acolo unde o ascundea. Scotoceam peste tot, cu febrilitate, tot mai agitat, cuprins de un sentiment presant care mi se părea prostesc, dar, în ciuda vocii din capul meu, care comenta totul cu încetinitorul, mult mai lentă și mai îndepărtată decât gesturile mele haotice, nu reușeam să mă liniștesc, trebuia neapărat să ating mătasea, firele strânse ce alcătuiau penajul păsării, trebuia să văd ruptura, petele întunecate, ca și cum materialul ar fi fost ars sau călcat în picioare. Nu știu la ce speram, la ce alinare sau la ce durere, când deschideam rând pe rând sertarele, neliniștit, îmi afundam mâinile prin articolele de lenjerie, prin teancurile de tricouri, ca un inspector dintr-un serial de televiziune, toate acele obiecte vestimentare care o reprezentau pe sora mea, o întruchipau, ducându-mă cu gândul la păpușa din carton pe care o avusese în copilărie și pe care îi plăcea la nebunie s-o îmbrace – fustiță albă/maiou/șapcă, rochie lungă/diademă/poșetă, toate accesoriile acelea din hârtie, prevăzute cu fundițe ca să le poată fixa. Păpușa își schimba personalitatea în funcție de ținută, dar atunci când nu era costumată, având pe ea doar lenjeria cu floricele, surâsul ei vag, adorabil și plin de cruzime părea să spună: *Cine sunt eu? Habar n-ai.*

•

Dintr-un motiv obscur, știam că răspunsul la tulburarea abătută asupra vieților noastre era întrețesut în materialul acela, înăuntrul ochiurilor invizibile, al ofenselor misterioase pe care le îndurase. Era ca și cum metamorfoza sa – dintr-o țesătură prețioasă, elegantă, în obiectul acela rușinos, mutilat – întruchipa cu desăvârșire transformarea surorii mele.

Ce s-a ales de tine.

•

N-am găsit eșarfa.

În anul care a urmat dispariției lui Summer, și în mine s-a produs o schimbare. Cu toate că nu o conștientizam. Mă târam de la o zi la alta, cu o detașare apatică, întreruptă de accese bruște de sălbăticie sau, după cum le scrisese psihologul de la poliție, „accese necontrolate de violență”.

*

În toamna acelui an, Matthias Rosset, un elev nou, se înfiinţase brusc în fata mea. Avea deja şaisprezece ani şi venea la şcoală cu motoreta, ceea ce nimeni din Florimont nu făcea. Am presupus că mă abordase pentru că era la fel de înalt şi de slab ca şi mine şi pentru că lumea îl disprețuia sau se temea de el, cu diamantul său în ureche, cu accentul său elveţian şi jeanşii mulaţi pe coapse. „Nebunii se atrag între ei”, m-am gândit în timp ce strângeam mâna pe care mi-o întindea.

— Eşti fratele lui Summer Wassner, îmi spusese el.

Mă surprinsese şi mă neliniştise să-l aud pronunţându-i numele, care în gura lui suna straniu, ca un animal exotic, o mişcare fugitivă în depărtare.

Fără să-i răspund, mă mulţumisem să-mi desprind mâna din strânsoare, pecetluind astfel modul în care avea să funcţioneze relaţia noastră. El îşi afirma concepţiile asupra existenţei, iar eu îmi arătam aprobarea în tăcere, cu o aparentă detaşare, un soi de mutism blazat, menit să disimuleze pustiul şi teroarea din care eram plăsmuit.

Matthias Rosset părea să fie pe deplin satisfăcut de propria persoană; străbătea lumea târşâindu-şi bocancii, cu părul prea lung atârnându-i haotic pe gât, acolo unde se iţeau coşurile purulente, pe care nici măcar nu încerca să le ascundă. Avea rezultate catastrofale la toate materiile, chiar şi la educaţie fizică – după un tur de stadion, mai avea puţin şi-şi vărsa plămânii, ţinându-se cu mâinile de şolduri. Taică-său muncise pe brânci ca să-l dea „la o şcoală de bogătaşi”, după cum îmi mărturisise Matthias, şi totuşi nu părea să se sinchisească de aluziile batjocoritoare ale profesorilor cu privire la indolenţa sau la intelectul lui – „Matthias e un băiat de treabă”, notase profesorul de matematică în carnetul trimestrial. Nu părea să audă nici ironiile băieţilor mai snobi din clasă – „Hei, Rosset, de câte ori ai rămas repetent? Câţi ani ai? Douăştrei, aşa-i?” Matthias zâmbea legănându-se pe scaunul său, ca şi cum viaţa i-ar fi promis un alt viitor, ca şi cum prezenţa lui printre noi n-ar fi fost decât o coincidenţă regretabilă, şi totul avea să dispară la fel cum avea să-i dea uitării pe „nemernicii ăştia care o fac pe deştepţii”, imediat cum ar fi părăsit instituţia aceea de învăţământ pentru a-şi urma destinul.

*

În acel an, părinții mei lipseau deseori de acasă, și nu reușesc să-mi aduc aminte unde se duceau, e ca un joc de puzzle pentru care mă străduiesc să adun toate piesele, doar pentru a constata că nu se potrivesc unele cu altele, că sunt fie prea mici, fie prea mari, că sunt, de fapt, mai multe puzzle-uri amestecate. Erau mai întâi plecările tatei, în călătorii de afaceri – timp de câteva luni? un an? –, serile în care roțile automobilului său Range Rover scrâșneau puternic pe pietriș, iar el se îndrepta posomorât spre casă. Îl auzeam cum își turna un pahar – intra și se ducea glonț în bucătărie, lua o sticlă de vin sau de bere, nu conta, în perioada aceea, oriunde-l vedeai, avea un pahar în mână –, ridica glasul, vorbind pe un ton din ce în ce mai furios, despre nenorociții ăia, despre papă-lapte ăia, care îl anunțau, în timpul unui prânz somptuos, la Roberto sau la hotelul Beau Rivage, că părăseau cabinetul, că aveau nevoie de discreție, că nu era decât o măsură provizorie. Ar fi vrut să poată proceda altfel, cât timp trecuse oare? douăzeci de ani de când se cunoșteau?, dar situația era complicată, aveau parteneri, știi cum sunt oamenii, vorbesc, spuneau ei ștergându-și delicat buzele. Tata era mai tot timpul plecat întrucât „se lupta să ne salveze reputația și familia”, după cum ne spusese într-o seară, mie și mamei, pe când eram cu toții la masă, iar eu izbucnisem într-un râs nervos, fără motiv, sau poate din pricina bong-ului pe care Matthias mă pusese să-l testez cu puțin timp înainte.

Nu puteam face nimic, eram un simplu observator diafan al acestui alter ego al meu, batjocoritor, lipsit de suflet, pe care părinții mei îl fixau stupefiați cu privirea. Tata șuierase printre dinții încleștați: „Cară-te”, iar eu o luasem la fugă spre camera mea, cu o senzație de greață și neputând să mă opresc din râs.

•

Eu și Matthias ne petreceam timpul tolăniți pe canapeaua din sufragerie, uitându-ne la filme sau răsfoind *Penthouse, Playboy, Lui, Union, Reader’s Digest, National Geographic, Voici, Le Matin, Skate Magazine,* pe care le șterpelea din prăvălia tatălui său. Fumam câte un joint la fereastra camerei mele sau, în weekend, chiar în sufragerie, ne lăsam bucățelele de hașiș să zacă pe masa joasă; în iarna aceea părinții mei plecau aproape în fiecare weekend (îmi amintesc vag de tata bălmăjind ceva despre un client din Courchevel sau Mègeve, dar și de ușurarea

mea când vedeam bagajele în pragul ușii, anunțându-le plecarea). La sfârșitul zilei, Matthias îl suna pe tatăl lui, să-i spună că rămânea „să doarmă la Ben”, îi asculta sfaturile, îndreptând degetul mijlociu spre receptor, apoi închidea, se trântea pe canapea și lua telecomanda sau se apuca să mai fărâmițeze o bucată de hașiș. Televizorul, mereu pornit, învăluia încăperea într-un nor de un albastru electric, care ne proteja de lume. În noaptea statică, aveam senzația că ne aflam într-o capsulă ce plutea în derivă prin spațiu, la milioane de kilometri distanță de orice formă de viață umană.

•

Într-o seară, în timp ce strângea cojile de fistic dispuse pe covor în cercuri concentrice, Matthias îmi spusese: „Eu sunt sigur că e moartă”.

Mă uitam fix la peretele din fața mea, respirând adânc. Avem obiceiul acesta – înțelegeam și mi se părea bizar că de aici încolo el avea să fie unica persoană care va mai vorbi despre sora mea, cu toate că apăruse în viața mea după ce ea dispăruse pentru totdeauna – și trăiam de fiecare dată aceeași senzație, un soi de aspirare, ca și cum cineva mi-ar fi lipit o ventuză de torace și ar fi tras în sus ca să-mi smulgă inima sau creatura aceea vâscoasă care se încolăcise în jurul ei.

— Am mai discutat despre asta.

•

Aborda întotdeauna subiectul când eram amândoi praf. Decupase dintr-o revistă fotografia-portret a lui Summer, care însoțea anunțul „dispariției îngrijorătoare” și în care era înfățișată cu surâsul ei dulce și aureola în jurul părului, fotografia aceea care-mi provoca greață atunci când dădeam întâmplător peste ea în vreun ziar, ceea ce, din fericire, nu se mai întâmpla acum, întrucât se părea că și poliția uitase de existenta surorii mele.

Matthias avea o atracție aproape perversă pentru moarte. Îmi arătase un dosar plin cu fotografii ale unor cadavre, bărbați întinși pe șosea, în poziții nefirești, ziduri pline de sânge, o fată într-o mașină, părând să doarmă cu ochii deschiși. Își trecea mâna, cu gesturi delicate, peste foliile de plastic în care așezase fotografiile.

•

Într-o seară încercasem să-i explic. Îi spusesem în șoaptă, pentru că, fără îndoială, iarba pe care o fumasem trezise în mine un soi de conștiință metafizică: „Nu e moartă, aș ști dacă ar fi moartă”. Se ridicase în capul oaselor, cu spatele sprijinit de canapea, iar ochii îi deveniseră brusc scânteietori.

— Dar nici vie nu-i. E o entitate. E în aerul din jurul nostru (schițam gesturi ample, peste capetele noastre), e pretutindeni: în cerul de deasupra lacului, în trestia care începe să se legene când vântul nu adie. E în apă, în bancurile de peștișori, sub debarcader – simțeam cum sângele mi se urca la cap, îmi dădeam seama că vorbeam cu tot mai multă înflăcărare, dar nu mă puteam opri, în timp ce Matthias mă privea cu luare-aminte –, câteodată se reîncarnează în lebădă. Merg pe plaja cu pietriș, aștept, și, pufff, după câteva minute, își face apariția, înotând agale și țintuindu-mă cu privirea.

Matthias rămăsese neclintit, cu gura întredeschisă, după care mi-a spus, cu un soi de stimă meditativă:

— Ești complet terminat.

•

Altă dată îl găsisem în camera lui Summer, întins pe pat, cu ghetele lui enorme, ce păreau destinate drumețiilor. „Dă-te jos, nemernicule”, strigasem. Se lăsase să alunece ușor pe podea, apoi se ridicase cu gesturi lente, menite parcă să-mi arate că el nu primea ordine, înainte de a se apropia de fotografiile atârnate pe pereți, deasupra biroului în perfectă ordine, pe care rămăseseră și acum manualele ei și paharele cu creioane. Fotografiile se desprinseseră ușor la colțuri. „Uau, și bruneta e bună”, exclamase el, apropiindu-și buzele de chipurile lui Summer și Jill.

A remarcat apoi expresia feței mele și a făcut un pas înapoi.

Am ieșit tăcuți din încăpere. Eu am încuiat ușa, răsucind ușor de tot de mâner, ca și cum am fi lăsat în urmă un bebeluș care dormea.

Adevărul este că Matthias mă impresiona, nu părea să-și pună niciodată vreo întrebare, nici cu privire la cine era, nici cu privire la viitorul care-l aștepta, stătea acolo, cu un vag surâs ironic, cu superioritatea lui naturală, de parcă ar fi observat lumea de la înălțimea unui promontoriu.

Mă dusese în vizită la una dintre prietenele lui, o fată cu părul albastru și un număr irațional de cercei în urechi, care trăia la

Servette, într-un bloc-turn, și ținea ședințe de spiritism. Făcea parte din fosta lui gașcă de elevi de la colegiul din Grand-Saconnex, găzduit într-o clădire ale cărei ziduri înțesate de dâre negre evocau imaginea unui penitenciar incendiat, un tărâm al abandonului și al revoltei, semănând cu teritoriile din Est sau cu Franța. Mai erau de față și o tânără corpolentă, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, și un băiat cu un tricou rupt pe care-și agățase un mănunchi de insigne, dintre care una cu efigia lui Lenin și alta pe care scria Kids in Satan Service – ceea ce mi s-a părut inoportun, ținând seama de împrejurări. Aveau chipurile golite de orice expresie, păreau îmbătrâniți și emanau aceeași siguranță nonșalantă ca și Matthias. Ai fi zis că pătrunseseră deja în lumea adulților și ieșiseră de acolo sfâșiați, pentru a porni apoi să exploreze teritorii oculte.

Apartamentul era cufundat în beznă, luminat doar de câteva lumânări, sub autoritatea unei Fecioare din ipsos a cărei privire mâhnită se transforma, în lumina flăcărilor, într-un strabism divergent, de parcă nici nu i-ar fi păsat de ce aveau de zis spectatorii.

Mă măsuraseră din cap până-n picioare, cu un aer vag sfidător, iar fata cu părul albastru, Nico, așa cum o numeau toți (pentru că suna mai bine decât Nicole), mă salutase, sfredelindu-mă cu privirea. Când mi-a luat mâna între ale ei, mi-am dat seama că Matthias le vorbise despre mine. „Îmi pare rău pentru sora ta. Vom încerca să vorbim cu ea. Să știi că am reușit deja să comunicăm cu mulți oameni. John Bonham[2], de pildă, vine des. E un tip foarte cool”. O privisem fără să înțeleg și mă mulțumisem să-i întorc zâmbetul, în timp ce ea îmi întindea un castron plin cu sare, îndemnându-mă să trasez un cerc pe podea, în jurul mesei, „pentru a ține spiritele malefice la distantă”.

Stăteam așezați în jurul mesei din formica, ce nu prea semăna cu gheridoanele utilizate în mod tradițional în activitățile de spiritism, în schimb părea atât de ușoară, încât se clătina la cea mai mică mișcare. Puseserăm cu toții degetele arătătoare pe o cupă cu picior, așezată cu susul în jos, în jurul căreia erau împrăștiate litere de la jocul de scrabble, iar Nico deschisese ședința făcând semnul crucii peste masă și

[2] John Bonham (1948-1980), muzician englez, baterist al legendarei trupe Led Zeppelin (n.tr.).

psalmodiind ceva în latinește, pe un ton nefiresc de grav, de-ai fi zis că era posedată de fantoma unui contralto, înainte de a striga: „Spirite, ești aici?”, fără să primească răspuns.

Tămâia care fumega sub masă ne înțepa ochii, iar Matthias începuse să mustăcească, însă maestra de ceremonii i-a aruncat o privire urâtă care l-a făcut să redevină brusc serios. Am rămas așa la nesfârșit, ascultând ticăitul unei pendule invizibile, în timp ce simțeam cum ajungeau la mine valurile de căldură emanate de corpul rotofei al vecinei mele. Mă furnicau degetele când, dintr-odată, paharul a început să tremure. Vecina mea a scos un scâncet, ca un cățelandru pe care cineva l-ar fi lovit cu piciorul.

Nico – al cărei păr albastru se topea în fumul ce se înălța de la lumânări, ca și cum craniul i-ar fi luat foc – ridicase bărbia spre mine.

— Benjamin, vrei s-o strigi pe sora ta?

I-am aruncat o privire pierdută, însă toată asistența era de părerea liderului, așa că am tras adânc aer în piept și am spus:

— Summer? Summer, mă auzi?

Îmi aminteam de vremurile în care eu și sora mea vorbeam prin stațiile de emisie-recepție, strigând unul la altul „Recepție!”, uneori aflându-ne la câțiva centimetri distantă unul de celălalt, însă glasurile noastre, păcănind prin walkie-talkie, păreau să răzbată din lumea de dincolo, dintr-un spațiu fascinant și, în mod ciudat, mai real.

Paharul cu picior s-a îndreptat spre literele D-A.

Toată lumea a icnit la unison, iar eu am simțit cum îmi tresare inima.

Nico radia toată, îi simțeam entuziasmul, chiar și prin întuneric, intensitatea cu care se concentra, ceva vibrant și cald care circula prin corpul ei, până-n vârful degetului arătător. Îmi arunca priviri pline de speranță.

— Ești… ești bine? am bâlbâit eu.

D-A.

Nico a preluat, cu fervoare, șirul întrebărilor:

— Summer? Unde ești?

L-A…

Paharul aluneca tot mai repede pe suprafața mesei.

T-I-N-E…

Î-N…

…C-U-R.

Nico și-a retras brusc degetul, de parcă paharul ar fi fript-o. Matthias și bolșevicul râdeau pe înfundate de li se zgâlțâiau umerii, în timp ce Nico s-a ridicat și a aprins lumina – ceea ce nu părea a fi câtuși de puțin în conformitate cu o ședință de spiritism care să-și merite numele – înainte de a declara, cu o voce încărcată de reproș și fixându-mă cu privirea:

— Nu folosește la nimic. E limpede că nu suntem omogeni în plan vibratoriu.

Apoi Nico s-a dus glonț în bucătărie, și astfel au luat sfârșit aventurile mele pe tărâmul paranormalului. Încă o dată, eșuasem în încercările mele de a pătrunde în alte lumi, cea a tineretului contestatar și cea a spectrelor. Cât despre sora mea, mi se păruse că a fost acolo – Matthias a susținut apoi că ar fi simțit o prezență, o răsuflare pe ceafă, sau niște fire de păr care-l gâdilau –, dar asemenea unei lămpi ce pâlpâie înainte de a se stinge apoi pentru totdeauna.

•

Părinții mei dădeau din când în când peste Matthias la noi acasă și citeam pe chipurile lor, mai ales pe cel al tatei, tot disprețul pe care li-l inspira băiatul acela cu părul ridicol de lung, cu cercel în ureche și cu accentul lui elvețian. Prima dată, tata îl salutase afișând un zâmbet de o falsă nonșalantă, însă eu îi cunoșteam privirea aceea, mijise ochii când Matthias îi întinsese mâna fără să se ridice de pe canapea, canapeaua noastră, care luase forma corpului său.

— Mă întreb pentru ce te-am mai înscris la cea mai bună școală privată din Geneva, îmi spusese tata într-o seară, plimbându-și furculița prin farfurie, deplasând bucățile de carne de colo colo cu o lentoare angoasantă.

Ridicase spre mine ochii tulburi, apoi privirea i se limpezise din nou.

— Aș vrea să-mi explici un lucru.

Își îndreptase ochii spre tavan, înainte de a-i lăsa iarăși asupra mea. Zâmbea.

— Cu toți oamenii ăștia pe care-i cunoaștem la Florimont, băiatul lui Delamuraz, băiatul familiei Berger, cel care a luat parte anul trecut la cursa de motociclete Bol d’Or, frații Pictet, îți amintești de ei, am fost împreună la schi la Verbier, ei bine, dintre toți tinerii ăștia sclipitori, sportivi, bine-crescuți, cum îți

explici că tu preferi să-ți petreci timpul cu retardatul ăsta? Căci, între noi fie vorba, Matthias ăsta e de-a dreptul imbecil, nu?

Mama se uita fix la mine.

— De ce zâmbești, Benjamin?

Habar n-avusesem că zâmbeam – gândul mă șoca –, și eram conștient de decepția imensă pe care le-o provocam, când oamenii aceștia își pierduseră deja cel mai promițător dintre copii (acela atât de sclipitor, de sportiv și de bine-crescut, încât întrecea orice închipuire), iar în fața suferinței lor de neimaginat eu rămâneam mut, oferind drept unic răspuns un zâmbet malițios – un zâmbet de retardat.

Răspunsesem cu o voce plângăcioasă ce părea să aparțină altcuiva, unui copil care se ascundea departe de tot, undeva în fundul încăperii.

— Nu știu… Ne înțelegem bine.

Tata ridicase din sprâncene, surprins parcă de obrăznicia sau de prostia mea.

•

În cele câteva luni de iarnă cât am fost prieteni, eu și Matthias Rosset am dus o existentă indolentă și narcotică, lipsită de limite și de prezența adulților. Părea că zăpada care cădea fără încetare în acel an, cu fulgi enormi plutind în aer și topindu-se apoi înainte de a atinge solul, îi luase cu ea pe părinții mei, sau poate că ei erau tot acolo, la câțiva pași de noi, poate că ninsoarea și frigul îi ascundeau aidoma unui nor condensat deasupra unei oglinzi gigantice.

•

Astăzi am impresia că Summer se strecurase înăuntrul meu. Mi se părea că o văd într-o îmbrățișare, în reflexiile unduitoare ale apei sau în privirea unei lebede; în realitate, ea nu era nicăieri altundeva decât în mine. Într-un straniu mimetism, începusem să chiulesc după-amiaza de la ore, ca să hoinăresc pe străzi, să mă așez pe câte o bancă din orașul vechi și să dau pe gât, rând pe rând, sticlele mari în care amestecasem gin și suc de fructe. Începusem să fac toate aceste gesturi disprețuitoare ce le imprimă părinților convingerea că micuțul lor, copilul care mai deunăzi le întindea foi pline cu inimioare și poezii mâzgălite cu creionul, copilul acela a murit, locul lui fiind luat acum de un necunoscut care parcă i-ar fi tras fermoarul de la spate și s-ar fi furișat în interiorul pielii sale.

•

(Oare aveam și eu să mă fac curând nevăzut? Sau poate că dispărusem deja, ducându-mi viața de adolescent cu probleme, fără să-mi dau măcar seama că nu mai eram acolo.)

Făceam aceleași lucruri ca și sora mea, dar efectul lor nu era același. Mama nu-mi spusese, învăluită în chestia aceea ușoară, ca un șal de vânt și de ură, că nu-i plăcea ce se alesese de mine, tata nu mă prinsese de braț, cu un gest menit să-mi provoace durere, și nici nu mă trântise pe pat, zicându-mi că sunt o târâtură. Fără îndoială că-și epuizaseră toate rezervele de amărăciune și de suferință cu Summer, fără îndoială că nu-și făcuseră niciodată speranțe cu mine, mama povestea râzând că la naștere eram atât de hidos, încât străbătuse până în zori coridoarele maternității, în cămașa ei lungă de noapte, sperând să-și regăsească bebelușul adevărat, copilul frumos care-i aparținea.

A mai fost și noaptea aceea în care eu și Matthias am luat LSD. Îmi amintesc de niște pătrățele roz din carton, în căușul mâinii lui. Stăteam pe banca noastră obișnuită din orașul vechi, înconjurați de băuturi slabe și miros de urină. El a întins pumnul spre mine și a desfăcut palma cu un surâs care i-a dezvelit dinții, ceea ce-i dădea un vag aer amenințător, asemenea unui câine care ar putea să muște.

Am lăsat sugativa să mi se topească sub limbă. Tăcut, Matthias părea să se uite cu luare-aminte la studenții de la terasa luminată La Clémence, îi auzeam râzând, auzeam clinchetul paharelor lor, păreau atât de aproape și totuși atât de inaccesibili, evoluând într-o lume de care noi eram separați printr-o membrană flexibilă, de care ne loveam și care lua forma corpurilor noastre, dându-ne pentru o clipă iluzia că înaintam spre ceilalți, înainte de a ne trimite înapoi, printr-o mișcare elastică, spre punctul din care plecaserăm. În timp ce fixam cu privirea diamantul din lobul urechii lui Matthias, scânteind în beznă ca o amenințare, îmi spuneam că LSD-ul nu avea niciun efect asupra mea. Nu se întâmpla nimic, dar era ceva normal, nici nu avea să se mai întâmple vreodată ceva. Nu mai exista nicio speranță, și totodată nicio temere. Era ca o ușurare sau ca un lucru viu pe care l-am fi încuiat într-un dulap și pe care l-am fi regăsit apoi când deschideam un sertar, rupt sau preschimbat în praf.

•

Deodată, lui Matthias i-a venit cheful să dea o tură. A ambalat motorul mopedului său, stând în picioare pe pedale, iar eu m-am suit în spatele lui, fără să scot un cuvânt. Vorbeam foarte puțin unul cu altul, ba chiar am impresia stranie, în momentul de față, că nu ne vorbeam deloc, că orice comunicare între noi se realiza telepatic, sau poate că dialogurile noastre interioare se desfășurau doar cu propria persoană.

A apucat-o spre lac, vântul părea nefiresc de cald. Apoi drumul s-a luminat, ca și cum mii de felinare s-ar fi aprins sau cineva ar fi dat cu artificii pe șosea. Din depărtare, păreau să se înalțe până la cer, și, sprijinindu-mă de spatele lui Matthias, cu brațele în jurul mijlocului său, mă simțeam plin de încredere și de recunoștință, nutrind convingerea că mă purta către ceva impalpabil, care degaja încă și mai multă lumină, o bulă de gaz și de căldură, cu raze orbitoare.

În timp ce mergeam așa la nesfârșit, gândurile mi se învălmășeau în minte. Purtau nume promițătoare, Adevăr, Răspuns, Alinare, păreau să fie la îndemână, apropiindu-se cu un foșnet de aripi, un freamăt mătăsos, rămâneau suspendate pentru o clipă, în spatele pleoapelor mele, șerpuiau prin globii mei oculari, apoi o luau la fugă spre tenebre, plonjând cu toată viteza în gol.

•

Și apoi, brusc, s-a terminat, Matthias a suit mopedul pe trotuar, a oprit motorul și, când punea picioarele pe caldarâm, împingându-mă ușor în spate, ca să mă îndemne să cobor, îndreptându-și spatele cu un soi de nonșalanță autoritară, mi-am dat seama că ne-am întors în punctul din care plecaserăm, în centrul vechi al orașului. În spatele nostru, barul La Clémence, învăluit de un halo multicolor, semăna cu o enormă aurora boreală.

Mi se făcuse rău. Aveam mușchii maxilarelor atât de încordați, încât durerea reverbera până-n ceafă, iar dinții mi se încleștaseră ca și când ar fi fost sudați. Am simțit crescând în mine un val de deziluzie și amărăciune, convingerea că nu voi primi nicicând răspunsurile la întrebările mele, întrebările în sine erau de-aici înainte inaccesibile, dispăruseră în beznă, se preschimbaseră chiar în beznă, apoi angoasa a scos din nou la

iveală tristețea, amestecată cu un puseu de resentimente față de Matthias.

•

Mi-am trecut mâinile peste cap, mi se părea că pielea mi se retrăsese și eram convins că un eveniment inevitabil urma să se producă. În depărtare, niște siluete păreau să se îndrepte spre noi. Mergeau braț la braț, înfofolite în niște geci groase ale căror gulere din blană se confundau cu părul lor, dându-le aerul unor creaturi pe jumătate femei, pe jumătate urși.

•

Matthias a sărit de pe bancă.

— Drace, dar nu e prietena soră-tii?

A fost ca și cum aș fi văzut-o chiar înainte s-o văd. Fetele nu erau încă decât niște flăcări mișcătoare, animale grațioase, cu chipuri nedeslușite, însă ceva din gestul ei de a-și trece mâna peste obraz, difracția luminii în părul ei negru sau poate chiar un soi de presentiment inedit, ceva mi-a anunțat prezența ei, și apoi absența, aproape instantanee. Timpul devenea atât de lent și de destins, încât, în interstițiile unei secunde, între un pas al fetelor și următorul, între o mișcare a cefei și țuguierea buzelor pentru ca fumul de țigară să iasă, în timp ce mijeam ochii pentru a distinge ceva, în mine se năștea o claritate orbitoare, o viziune a lumii perfecte și a tuturor lucrurilor ce aveau să se petreacă acolo.

Jill era însoțită de două fete pe care nu le cunoșteam; pe când mi se părea că inima-mi bătea într-un ritm la fel de lent ca timpul, Matthias a făcut un pas înspre ele.

— Bună, Jill.

Ea a întors capul și, în eternitatea acelei mișcări, am știut că n-aveam să-l iert niciodată pe Matthias. Felul lui de a trata realitatea cu dezinvoltură, însușindu-și-o, felul lui de a mă priva de tot ceea ce-mi aparținea, ca și cum toate astea n-ar fi avut nicio valoare, ca și cum ar fi fost de ajuns s-o strige pe cea mai bună prietenă a surorii mele pentru ca ea să vină la el cu un surâs dulce – îi vedeam chipul frumos întorcându-se cu încetinitorul –, să vină și poate să se aplece spre el, șoptind ceva chiar lângă buzele lui, ca apoi Summer să apară și ea, ivindu-se din întuneric, pentru a-și pune mâna pe umărul său cu un aer de abandon, de parcă ar fi fost de ajuns să înfrunți noaptea și să strigi pentru ca viața să renască, și ca apoi să se îndrepte cu

toții spre bar, el la mijloc, ținându-le pe fete strâns lipite de el, cu viitorul fluturând în aer, deasupra capetelor lor. Părea că mâna lui plonjase adânc în mine. Îmi mângâia organele, inima, plămânii, ficatul, le dezmierda cu degetele sale roase.

•

Jill a ridicat mirată din sprâncene, privindu-l cu luare-aminte pe Matthias, care zâmbea. Ochii ei mijiți îi trădau sentimentul că o interacțiune cu un astfel de băiat nu era în ordinea firească a lucrurilor.

Apoi m-a văzut.

A schițat o expresie de uimire, iar acesteia i-au urmat o multitudine de alte emoții pe care le-am deslușit rând pe rând, o serie de instantanee întrerupte de eternități albe: frica – o imperceptibilă mișcare de recul, cele două fete care o flancau s-au apropiat, panicate, lipindu-și gecile de a ei, iar părul lor s-a amestecat cu părul ei, formând un ansamblu mătăsos, ca un cuib în care dormitau vietățile pădurii –, apoi tulburarea și remușcările – însă acest episod a fost atât de fugitiv încât n-a reprezentat poate decât expresia nădejdii mele –, apoi un soi de confuzie, de stânjeneală, de oboseală, simpla dorință de a se afla în altă parte.

— Cum merge, Jill? Binișor, aș zice, a adăugat Matthias, și nu era limpede dacă lansase acea replică pentru a-și conferi o anumită ținută, dacă era o încercare stângace de a se arăta delicat, sau dacă, dimpotrivă, trebuia să citești în intenția lui o ironie agresivă, un reproș.

Am simțit zăgazul din sinea mea cedând, lăsând să se deverseze o materie arzătoare. Mi se părea cu neputință de oprit lava care se prelingea dinspre Matthias în pântecul meu, la fel cum mi se părea cu neputință să-i închid ochii lui Jill sau să-i scot. Am sărit cu o agilitate de care nu m-aș fi crezut capabil cu câteva ore mai înainte, cu o mișcare ce nu și-ar fi putut găsi energia decât în ură, l-am pus la pământ pe Matthias și am început să-i car palme, la nimereală. Auzeam un glas ascuțit care striga: „Taci, taci, taci!” și mi-am dat seama, cu o detașare încărcată de stupefacție, că era glasul meu, un glas izvorât de nu se știe unde, dintr-un loc necunoscut dinăuntrul meu. Însă Matthias nu s-a dat bătut, s-a strecurat unduindu-se ca un șarpe și, dintr-odată, se afla deasupra mea, călărindu-mă, ca într-un joc amoros. A început să dea în mine, cu lovituri mult mai

precise decât palmele pe care i le aplicasem eu, explodându-mi în maxilare, proiectându-mi capul într-o parte, am simțit cum îmi crapă osul, chiar sub ochiul stâng, fără ca asta să-mi provoace nici cea mai mică durere, în timp ce pumnii răsunau tăcuți, lovituri într-un sac cu zăpadă, și am simțit între buze gustul sângelui, liniștitor ca un sărut.

A urmat o cădere lungă în imponderabilitate, cu imagini fugare, un soi de agitație luminoasă și explozii pe fundal.

Conștiența mea părăsise purgatoriile prin care rătăcise și se reintegrase în corpul meu. Acest corp dureros, străin, care dusese o viață independentă și misterioasă și care se găsea acum într-o încăpere familiară, în fața unui bărbat în cămașă, cu părul lins pe frunte, încărcat de o materie strălucitoare, gel sau sudoare. Și el îmi părea vag cunoscut. Pe perete, chiar deasupra capului său, cineva scrisese cu markerul negru GĂOZAR, inscripție pe care cineva încercase în mod evident să o șteargă, dar se dusese numai vopseaua, și acum literele ieșeau și mai mult în evidență.

Bărbatul s-a aplecat spre mine ca să-mi întindă un pachet greu și rece. Ceva învelit în plastic albastru, iar prin materialul transparent abia se deslușea ce ar fi putut fi, un organ uman, un mic animal congelat.

— E gheață, ca să-ți pui pe obraz. Ești șifonat bine de tot.

Atunci, mi-am adus aminte de el. Era unul dintre polițiștii care veniseră la noi acasă după dispariția lui Summer. Mă fixase cu o privire atât de pătrunzătoare, încât mă făcuse să mă simt stânjenit, pe toată durata relatării mele cu privire la picnic, de parcă ar fi putut vedea prin mine.

— Și Jean-Philippe Favre e șifonat bine de tot. Știi că tatăl lui vrea să depună plângere?

L-am privit stupefiat; sacul de gheață îmi provoca mici șocuri termice pe obraz.

— Jean-Philippe Favre?

Inspectorul s-a îndreptat în scaun; părea de-a dreptul epuizat.

— Nu-ți amintești? Ce ai consumat aseară?

M-am uitat la el fără să zic nimic, dându-mi seama că mă aflam probabil la secția de poliție, unde îmi făcuseră deja primirea, dar într-o încăpere mai decentă, și că din poziția de martor, posibil suspect, trecusem la cea de infractor. Mă întrebam dacă toată viața mea de atunci înainte avea să fie așa, o trecere dintr-o încăpere într-alta, una mai murdară decât cealaltă, una mai mică decât cealaltă, unde mă așteptau interlocutori cu priviri viclene, deasupra cărora stătea scris cuvântul GĂOZAR.

*

S-a uitat la mine și a suspinat. Luând foile care se aflau în fața lui, a început să citească ceea ce părea a fi un proces-verbal interminabil.

Apoi mi-a relatat cum se desfășuraseră evenimentele în care fusesem implicat în noaptea precedentă. Sau, mai bine zis, în care fusese implicat numitului Wassner Benjamin, numele acesta ce ieșea în evidență, cu majuscule, pe paginile pe care inspectorul le ținea în mână, un corp sumbru care apărea în repetate rânduri.

Aparent, numitulwassnerbenjamin dusese în ultimele ore o viață sălbatică, lipsită de orice inhibiții, o viață consacrată întru totul pulsiunilor și furiei. În jurul orei 23, numitulwassnerbenjamin se bătuse cu tânărul Rosset Matthias în piața Bourg-de-Four – tânărul Rosset Matthias fiind prezentat, în mod straniu, ca o victimă care încercase zadarnic să-i pareze atacurile violente. Apoi, din câte se părea, numitulwassnerbenjamin vandalizase terasa La Clémence (răsturnând mesele, aruncând cu scaune în martorii de la fața locului, o tânără, pe nume Duprez Marion, prezentând o leziune superficială la nivelul scalpului), apoi niște tineri care afirmau că l-ar fi cunoscut pe numitulwassnerbenjamin – printre aceștia numărându-se și Favre Jean-Philippe – încercaseră să-l liniștească, vorbindu-i, dar numitulwassnerbenjamin, părând să fie în transă, se năpustise asupra tânărului Favre Jean-Philippe și îi aplicase lovituri repetate, provocându-i o plagă la nivelul arcadei supraorbitale ce necesitase o vizită de urgență la camera de gardă a spitalului cantonal din Geneva, în vederea unei suturi chirurgicale. Jandarmii sosiți la fața locului reușiseră în cele din urmă să-l imobilizeze pe numitulwassnerbenjamin, care a opus rezistență, lovind cu picioarele și adresând injurii forțelor de ordine, într-o stare de conștientă vizibil alterată.

•

Pe unul dintre pereții laterali am reperat o altă inscripție: cineva mâzgălise cu creionul „Am fost acolo”. Îl invidiam din toți rărunchii pe omul care scrisese cuvintele acelea, care putea spune cine era și unde se afla. Eu n-aș fi putut fi atât de categoric. Pleoapele inspectorului păreau tot mai grele, băteau rapid, cu intervale în care bărbatul părea să somnoleze sau să cugete la sensul existenței, la tinerețea pierdută, la toată acea violență extenuantă.

Și eu mă simțeam epuizat. Plin de lovituri, cu dureri care se trezeau în mine rând pe rând, în toate părțile corpului, dureri

surde, iradiante care își răspundeau una alteia și evocau pustiul și foamea.

Inspectorul nu pomenise nimic de Jill. Mă străduiam să cred că ea nu văzuse nimic, că dispăruse în noapte, cu cele două fete strâns lipite de ea, dar simțeam crescând în mine dezgustul, și în privirea inspectorului citeam că știe mult mai multe decât spune.

Era ora șase dimineața.

•

— Nu-ți amintești?

— Nu.

Ochii inspectorului erau ațintiți asupra mâinilor mele, care se frământau neîncetat.

— Toate tâmpeniile astea au vreo legătură cu sora ta?

Am simțit că mi se face greață.

Părea să fi cugetat îndelung asupra acestei posibilități. Într-un târziu s-a ridicat în picioare, cu o mișcare suplă pe care nu i-aș fi bănuit-o, și a părăsit încăperea, închizând ușa în urma lui. Mi-a trecut prin minte că se dusese să caute o armă cu care să mă lovească sau niște documente care să ateste o culpabilitate încă și mai mare, că poate avea să mă smucească de mână și să mă ducă acolo, departe de șosea, printre tufișurile dese unde s-ar fi putut afla ori s-ar fi putut petrece lucruri înspăimântătoare. Știam și că l-aș fi urmat docil, chiar dacă n-aveam să mă mai întorc vreodată, sau m-aș fi întors cu totul altul, cu un secret pe care urma să-l port cu mine pentru tot restul zilelor.

•

Când inspectorul a deschis ușa, am tresărit. Adusese o ciocolată caldă într-un pahar din plastic care părea ridicol de mic în mâna lui. A așezat paharul pe birou, în fața mea, înainte de a se trânti în fotoliul său.

— Eu sunt inspectorul Alvaro Aebischer, mi-a spus el cu un aer istovit.

Mă privea cu blândețe, și în ochii lui deslușeam o licărire sugerând complicitate, sau poate o capcană.

Am tras adânc aer în piept.

— Ce legătură să aibă cu sora mea?

— Sora ta a dispărut. Tu ai fost acolo. Cred că-ți vine greu să te gândești la asta. Să nu te simți… vinovat.

A scos din buzunarul pantalonilor un pachet de țigări turtit. A început să-l rotească mașinal pe birou, țintuindu-mă cu privirea.

Aveam impresia că mă ține într-o lesă pe care o lăsa din când în când puțin mai largă, pentru a o trage apoi brusc, ca să mă dreseze, acolo, printre tufișuri.

— Și apoi părinții tăi…

— Ce-i cu ei?

Sunetul vocii mele m-a luat prin surprindere, e posibil chiar să fi țipat. Inspectorul privea fix peretele, de parcă ar fi vizionat niște imagini care se derulau în spatele meu.

— Știi, până la urmă noi îi găsim întotdeauna pe cei dispăruți. Lasă câte o urmă, dau un telefon, sunt văzuți într-un supermarket.

Îmi venea să vomit. Inspectorul avea pete întunecate de transpirație la subsuori.

— Și atunci, evident, dacă nu apare niciun indiciu, nimic… a spus el cu un oftat, de parcă gândul acela ar fi fost prea supărător pentru el. Deodată, și-a mutat privirea asupra mea. Oricum ar fi, oamenii nu dispar așa, din senin, întotdeauna există o explicație. Și adeseori e una extrem de simplă. La îndemână.

M-am uitat la mâinile mele, așezate în poală.

•

Tata a sosit pe la ora opt, cu părul răvășit, și a intrat în camera în care mi se părea că petrecusem atât de mult timp, încât nu mai eram același om care intrase. Tata îmi părea acum mai puțin familiar decât inspectorul Alvaro Aebischer; când am închis ochii, inscripțiile mi-au apărut numaidecât în minte, „Am fost acolo” și GĂOZAR, una după alta sau suprapuse.

Tata zâmbea, dar era încercănat. A dat mâna cu inspectorul, într-un gest ce îmbina forța și camaraderia, o energie vag amenințătoare, căci nimic nu-i putea sta în cale. La mine nici nu s-a uitat, m-a măturat doar cu privirea, de parcă ar fi căutat altceva, mai departe, în cel mai întunecat ungher al încăperii.

— Îmi pare rău, domnule inspector. Adolescența…, a zis el ridicând din sprâncene cu o ironie complice, dar inspectorul nu i-a răspuns. Am vorbit la telefon cu Patrick Favre. Nu va depune plângere. Suntem prieteni, a adăugat tata, la care inspectorul Alvaro Aebischer a părut să se crispeze.

Tata a înaintat și și-a pus mâna pe umărul meu.

Inspectorul a oftat și și-a tras scaunul în spate. S-a ridicat, uitându-se cu luare-aminte la mine. Părea să-l ignore cu bună știință pe tata, ceea ce mă neliniștea.

— Dacă ai nevoie, poți să mă suni. Ai grijă de tine.

— Nu cred că-i cazul să dramatizăm. Dumneavoastră, domnule inspector, n-ați avut niciodată cincisprezece ani? a spus tata, strângându-mă de omoplat, un pic cam prea tare.

Își păstrase zâmbetul, dar licărirea din ochi îi dispăruse.

•

M-am suit cu greu în Range Rover, simțeam dureri în tot corpul, iar mirosul amestecat, de benzină și piele, din interiorul automobilului îmi dădea o stare de greață. Tata șofa în tăcere, și priveam amândoi cât mai departe cu putință. Lacul era la fel de cenușiu ca și drumul, doar puțin mai strălucitor. Privind în față, prin parbriz, și departe în spate, prin oglinda retrovizoare, părea să se întindă la nesfârșit. În larg, niște puncte întunecate săreau de pe o barcă mare cu motor în apa ternă, aducându-mi în minte viziunea unor scafandri care căutau ceva acolo, în adâncimi, ceva încălcit printre alge.

— Tată, îmi vine să vărs.

Tata a frânat brusc, Range Roverul a urcat pe bordura joasă, iar eu am deschis portiera și m-am prăbușit pe jos. Simțeam pe piele aerul proaspăt și umed în timp ce vomitam un amestec de ciocolată și apă, stând în genunchi, pe pământ. M-a cuprins atunci o oboseală atât de puternică, încât m-am întins în iarbă, care-mi părea un adăpost tihnit unde mă puteam ascunde.

Tata se afla încă la volan.

— Cum ai putut să ne faci așa ceva, Benjamin?

Firele de iarbă îmi mângâiau obrazul, și auzeam vocea tatei, încărcată de o furie reținută, ca și cum ar fi răzbătut de undeva din depărtare sau ca și cum s-ar fi adresat unui alt Benjamin. Mă simțeam, în chip straniu, indiferent.

— Te-ai gândit vreo clipă la telefonul pe care a trebuit să i-l dau lui Patrick Favre? La cum a trebuit să mă înjosesc, să mă umilesc în fața nemernicului ăluia?

Tonul vocii lui tremurânde creștea. Pământul lua forma corpului meu, ca pentru a mă legăna sau a mă înghiți cu totul.

— Ai putea pentru o secundă, măcar pentru o secundă, să te mai gândești și la altcineva în afară de tine?

Mi-am afundat chipul în iarbă, mi se părea că mă odihnesc într-o îmbrățișare umedă, în timp ce mirosul lacului începea să mă împresoare, emanațiile tuturor organismelor vii care se aflau acolo, chiar la suprafața apei, își deschideau ochii sticloși, își deschideau gurile, mai întunecate decât tenebrele în care stăteau la pândă.

— Nu, firește că nu. Mereu ați fost atât de egoiști, și tu, și sora ta.

Aveam impresia că viețuitoarele lacului ne ascultă, toată natura părea să se fi trezit, în timp ce tata rămânea tăcut acum, după ce rostise cuvintele acelea ce pluteau în aer dintotdeauna, iar eu mă simțeam aproape liniștit, stând acolo, fără să-mi simt nici obrazul rănit, nici trupul, ascultam creaturile lacului târându-se, ieșind din noroi, cu branhiile lor care se deschideau și se închideau la loc și corpurile lor lipsite de membre șerpuind pe mal.

•

În cele din urmă, tata a venit să mă ridice. Nu l-am auzit sosind, deplasarea lui nu a produs nici cel mai mic zgomot. S-a materializat dintr-odată deasupra mea, brațele lui puternice m-au ridicat de pe jos și m-au purtat / târât până la scaunul din piele, apoi, aplecându-se peste mine cu o privire îngrijorată, mi-a pus cu delicatețe centura de siguranță.

S-a instalat la volan și am pornit-o din loc; soarele lumina drumul și bălțile de pe marginea drumului, iar eu zăream colcăind în ele o lume miniaturală, în timp ce inima mi se umplea de iubire față de tatăl meu.

Mi-am pus ușor mâna pe brațul său.

•

Matthias Rosset s-a întors la ore cu un ochi vânăt și buza umflată, mărginită de o crustă groasă, și nu mi-a mai vorbit niciodată. Privirea lui părea să treacă prin mine, se uita fix la fereastra din spatele meu sau observa cu luare-aminte planisfera de deasupra capului meu, pierdut în gândurile sale.

Îi simțeam prezența, pe coridoare, sau privirea pironită-n spatele meu, la ore, fix în spatele meu, dar când îmi luam inima-n dinți și mă întorceam, râdea cu colegul lui de bancă sau își făcea de lucru cu compasul. Într-o zi, când intram la toalete, l-am văzut stând în fața oglinzii, aplecat deasupra chiuvetei și fixându-și diamantul în ureche. Hematomul de la ochi se

îngălbenise și era mai jos acum, de-ai fi zis că-i alunecase pe față, ceea ce îi dădea aerul unui cățelandru trist. Purta un tricou decolorat cu AC/DC, genul acela de tricou care, la Florimont, te făcea să fii categorisit automat în rândul sărăcimii. Am simțit că mi se pune un nod în gât, am vrut să mă apropii, însă chiar atunci a intrat cineva, în spatele meu, un tip masiv care și-a desfăcut rapid nasturele de la pantaloni și a început să urineze zgomotos, iar în momentul în care Matthias Rosset și-a întors capul spre mine, mi s-a părut că-mi văd în ochii lui chipul șifonat, câte o fețișoară mizerabilă în fiecare din pupilele lui, la fel cum poate că și figura lui se reflecta în ochii mei, așa că am făcut cale-ntoarsă și am iuțit pasul pe coridor.

•

La jumătatea lui iunie, Matthias Rosset a părăsit o dată pentru totdeauna Institutul Florimont.

Nu ne-am mai vorbit niciodată, de la noaptea în care luaserăm LSD. I se întâmpla să-mi facă un semn din cap, ca din întâmplare, și-mi simțeam inima iuțindu-și bătăile, într-o strălucire de fericire, dar apoi părea să-și amintească cine eram și întorcea numaidecât privirea. La masă îl vedeam stând mereu cu Thibaut de Praz, un tip dintr-a noua, cu părul lung, blond și cârlionțat, cunoscut pentru faptul că avea un șarpe cu clopoței în grădină. Treceau amândoi pe lângă mine, aduși de umeri, târșâindu-și ghetele în același pas, iar eu mă făceam mic în scaunul meu, amestecând cu resemnare în iaurt. Eram mai singur ca niciodată.

•

Plecarea lui părea să confirme mesajul universului: oamenii dispar din viețile noastre, așa merg lucrurile. Unii ne sunt alături pentru totdeauna, alții, în general aceia pe care-i iubești cel mai mult, se volatilizează rând pe rând, fără nicio explicație, acum sunt aici, iar peste o clipă nu mai sunt, și lumea merge mai departe, indiferentă, ca un organism primar, alcătuit din apă și vid, propulsându-se într-un spațiu alcătuit și el tot din apă și vid, sau ca o inimă oarbă, translucidă, dedicată întru totul propriei pulsații.

Anii care au urmat au fost palizi, îngropați sub zăpadă, un alb cremos, cât vedeai cu ochii.

Când încerc să-mi amintesc de 1994, 1995, 1996 și 1997, nu simt decât un curent glacial de-a lungul picioarelor, furișându-mi-se până în inimă, în timp ce doctorul Traub mă privește peste ochelari, ca un profesor răbdător care așteaptă răspunsul unui adolescent cam încet la minte. Mă simt amorțit, mă furnică buricele degetelor și m-a cuprins o dorință imperioasă de a dormi.

•

La vremea aceea văzusem un număr nesfârșit de psihoterapeuți. Cea dintâi fusese doamna doctor Schüller, o femeie masivă, cu o față pufoasă și un coc prins atât de strâns la spate, încât, uitându-mă la ea, simțeam și eu o durere la nivelul scalpului.

— Așadar, Benjamin, ai ceva de zis astăzi?

Zâmbetul ei era tăios ca lama unui cuțit.

Eu ridicam din umeri și rămâneam amândoi tăcuți, prinși într-un skanderbeg mental, în timpul căruia mi se perindau prin minte imagini din diverse jocuri video.

A urmat domnul Kathan, sofrolog de profesie, care mă punea să mă întind pe covorul aspru din cabinetul său ca să intru într-o stare de relaxare, lucru care nu se întâmpla niciodată, dimpotrivă chiar, era de ajuns să pronunțe acel cuvânt ca să simt imediat cum creșteau în mine angoasa și dorința de a țipa sau de a lovi pe cineva, poate chiar pe domnul Kathan. Îmi cerea să vizualizez aerul pătrunzându-mi în nări, coborând apoi pe gât și în plămâni, însă eu nu vedeam decât nisip, ape întunecate sau roiuri de insecte, aveam senzația că mă înec, și într-un final mă ridicam, cu răsuflarea tăiată. În timp ce așteptam în camera alăturată, sub niște tablouri cu clovni, domnul Kathan, cu pantalonii lui largi, prinși cu un elastic, a declarat că „adăugam un demers voluntar blocajelor mele emoționale”, după care am auzit glasul slab al mamei: „Câteodată mi se pare că își dorește să ne plătească vreo poliță”, ceea ce m-a lăsat perplex, habar n-aveam că mi-aș fi dorit ceva, indiferent ce, poate doar să nu-i mai dezamăgesc pe ei.

A mai fost și doctorul Kopiewski, care mirosea a detergent sau a morgă. Spunea lucruri de genul „tristețea e un dar” și vădea el

însuși o asemenea dezolare, cu ochii lui bulbucați și pielea aspră precum cartonul, încât ajunsese să semene cu peștii piranha împăiați de pe biroul său. Aveam impresia că cineva îi aruncase cu săptămâni în urmă, pe el și peștii lui, într-un bazin plin cu sare grunjoasă; prezentau aceleași pliuri de amărăciune în colțul gurii.

Și apoi o altă doamnă, care practica haptonomia. Îmi cerea să-mi dau jos tricoul și să mă întind pe un pat peste care era așternută o cuvertură cu motive sud-africane, după care mă atingea pe spate cu degetele ei glaciale, în timp ce un curent de aer rece se strecura pe sub ușă, iar eu aveam impresia că era răsuflarea femeilor însărcinate din sala de așteptare, cu aerul lor epuizat și privirile ostile, ce ajungea până la mine.

•

În ziua când se comemora dispariția surorii mele, mama a fost invitată la un jurnal de știri televizat. Am aflat cu stupoare că, în timpul anchetei, existaseră piste, apeluri telefonice, martori care credeau că o zăriseră pe sora mea lângă Neuchâtel sau la Zürich, dar că nicio pistă nu dusese nicăieri. M-a surprins, de asemenea, să aflu că mama, și nu tata, avea obiceiul de a vorbi în public, ridicând din sprâncene, cu un surâs vag și perfect mediatic, de parcă ar fi făcut un efort intens pentru a se coborî la nivelul interlocutorilor ei, că ea urma să se afle în platoul televiziunii elvețiene romande *în direct* – de luni întregi, mama nu mai rostise prenumele lui Summer, nici n-o mai menționase în general –, dar când am văzut-o pe ecran, cu buzele și obrajii trandafirii, părând aproape de-o seamă cu fiica ei, a cărei imagine era proiectată pe fundal – o fotografie pe care n-o știam, *cine* le-o dăduse oare, cine avusese ideea, și *puterea,* de a căuta o imagine *inedită*? –, am admirat, cuprins de un soi de amețeală încremenită, instinctul jurnaliștilor care știau ce fac.

Am văzut-o pe mama pe ecran, cu machiajul ei desăvârșit, cu picioarele încrucișate, mâinile așezate cuminte în poală, mâinile acestea care altă dată gesticulau prin aer pentru a marca finalul unei fraze, silueta ei elegantă, profilată pe chipul uriaș al lui Summer, în fundal, ca și cum ar fi ieșit din gura sau din visele ei.

Prezentatorul jurnalului, un puști bronzat cu o frezăimpecabilă, părea ridicol de tânăr.

Trăgea cu ochiul în fișele din fața sa, dând aprobator din cap, după care ridica privirea spre mama, aplecându-se înainte, de aveai senzația că urma să se întindă la picioarele ei.

— Doamnă Wassner, este pentru prima dată, cred, când vă exprimați cu privire la dispariția fiicei dumneavoastră, ce a avut loc cu exact un an în urmă.

Mama încuviința, avea aerul unei tinere rătăcite, orbită de lumina reflectoarelor.

Ochii ei frumoși străluceau, se juca neliniștită cu pliurile fustei, ceea ce te făcea să vrei s-o strângi în brațe sau să urli.

Jurnalistul – cu dinții lui albi, strălucitori – evoca faptele, pistele false, „misterul insuportabil”, iar mama confirma înclinându-și bărbia ei micuță. Părea plină de recunoștință, ca și cum tânărul acela ar fi formulat întocmai gândurile pe care ea le păstrase prea mult timp în adâncul minții. El rostea numele surorii mele, „Summer, Summer”, aruncându-l spre lume cu dezinvoltură, repetându-l la nesfârșit, de parcă ar fi cunoscut-o, de parcă ar fi străbătut alături de noi acel an.

Nu-mi puteam lua ochii de la televizor, și am văzut-o pe mama vorbind înspre cameră, cu lumina orbitoare proiectată asupra chipului ei:

— Dacă știți ceva, dacă ne puteți ajuta, vă rog, dați-ne un semn. O mamă… o mamă nu poate trăi fără să știe ce s-a întâmplat cu copilul ei… nu e cu putință.

Un număr de telefon scris cu cifre fosforescente defila în josul ecranului, în timp ce camera focaliza pe chipul surorii mele, ce părea că stătea să prindă viață din clipă-n clipă.

Când îi spun doctorului Traub că nu-mi amintesc de nimic, că anii aceia se rezumă la niște ședințe deprimante de terapie și o apariție în cadrul unui jurnal TV, se încruntă și oftează, privind fix la masă, ca și cum ar fi încercat să vadă ceva acolo, să citească ceva în reflexiile pielii.

— Deci, Benjamin, dumneata spui că nu-ți mai amintești, dar aici ai arătat că ai o memorie uluitoare.

Ridic din umeri. Doctorul Traub pare extenuat astăzi, mi se pare că-l obosește cazul meu. Nici măcar nu-mi mai pune întrebări despre visele mele, discutaserăm rând pe rând despre Summer în apă sau în aer, în cămașa ei de noapte albastră, fără îndoială că s-a săturat să aștepte ca eu să înțeleg, fără îndoială știe deja că nimic din toate astea nu va duce la niciun rezultat.

— Știi, creierul uman are o formidabilă capacitate de stocare. Înregistrează tot, nu șterge nimic, spune el zâmbind, binevoitor și absent deopotrivă.

•

— Sunt niște lucruri aici, Benjamin – își duce degetul la tâmplă pentru a-și sublinia vorbele, apoi se ridică și mă conduce la ușă, zâmbind încrezător. Îi văd gura mobilă, care rostește cuvinte mute. Înaintez pe coridorul care-mi pare îngrozitor de îngust, și când mă întorc, îl văd tot acolo, în penumbră, îmi surâde, bătând încetișor cu arătătorul în tâmplă.

•

Ies din clădire, iar lumina îmi face rău, această lumină brutală, de vară, pe care n-o mai suport. Merg prin oraș, care mi se pare la fel de îngust ca și coridorul, merg din ce în ce mai repede, parcă niște glasuri îndepărtate ajung până la mine după ce au străbătut văi ori s-au ridicat din prăpăstii, unul e sigur, autoritar, *sunt niște lucruri aici, Benjamin,* și altul e mai firav, aproape rugător, *o mamă nu poate trăi fără să știe ce s-a întâmplat cu copilul ei,* moment în care, ridicând capul, îmi dau seama că am ajuns pe Chemin de Roches.

Acolo, la capătul străzii, se găsea casa Marinei Savioz.

Trebuie să văd casa. Este o necesitate presantă, incontrolabilă. Mă înspăimântă gândul că ar fi fost luată pe sus sau s-ar fi topit în spațiu și timp, și odată cu ea și copacii neîngrijiți, și piscina care ascundea, chiar pe fund, acolo unde apa avea culoarea mușchilor, ceva din noi, ceva opac și fragil pe care l-am lăsat să-mi scape.

Poate că e singurul lucru care rămâne de făcut când nu mai ai nici amintiri, nici emoții: să regăsești vestigiile, să reconstitui scheletele, să ștergi de praf fosilele, dar chiar și așa, probabil că nu vei ajunge niciodată nici măcar să te apropii de viața care le însuflețea.

Merg din ce în ce mai repede, transpir în jeanșii și tricoul meu negru. Chiar în capătul bulevardului, unde ajung în fugă, văd drumul de pământ ce duce la casă, nepotrivit printre imobilele luxoase, și supermarketul modern situat vizavi, ca vestigiul unui alt oraș și al unei alte vieți. Și poarta care este încă deschisă, cu metalul său cojit, de culoarea bradului, lăsând să se zărească în spate, sub coronamentul înmiresmat, poate mai subțiri decât în amintirea mea, zidurile deschise la culoare ale clădirii vechi, a

cărei priveliște stârnește în mine un sentiment de libertate și speranță, poarta aceea se ridică intactă din trecut, ca și cum ar fi scăpat dintr-un pahar de carton peste care cineva și-ar fi ținut, pentru un timp infinit, palma.

Picioarele mi se afundă-n pământ. Înaintez spre veranda cu trepte joase, unde le revăd pe Marina și pe mama fumând cu nonșalanță în lumina apusului, lăsând cenușa să le cadă pe picioare. Marina deschide ușa, ca pe vremuri, poartă o rochie hippie, are părul despletit, puțin mai lung ca înainte. Se uită la mine, iar ochii îi sclipesc întrebători.

— Bună ziua, Marina… Sunt eu, Benjamin. Benjamin Wassner.

Gura ei se deschide într-un O mut, face ochii mari, în colțurile lor apărându-i niște riduri ca niște zgârieturi, apoi înaintează repede și mă trezesc în brațele ei, învăluit de un parfum carnal și de fum. O urmez pe verandă, ne strecurăm printre cutii de carton și saci de plastic, aruncați unul peste altul, într-un echilibru fragil.

— O să dărâme casa. Vor să construiască un cartier rezidențial, cu blocuri de zece etaje. Ne mutăm săptămâna viitoare într-un apartament, chiar față-n față cu școala primară.

Vorbește ca și cum prezența mea i-ar fi familiară, ca și cum aș fi tot băiatul acela slăbănog de cincisprezece ani, și nu bărbatul asudat, cu ochii afundați în orbite, poate că încearcă să-și confere o anumită prestanță, așa au stat mereu lucrurile în lumea părinților mei: emoțiile sunt sufocate de poleiala socială și de politețe, ca niște insecte într-un borcan.

Mă așez pe o canapea din velur ce pare să fi strâns praf cât pentru o viață întreagă, iar Marina se trântește pe un fotoliu din bambus. La picioarele noastre se află teancuri de reviste mototolite, țesături indiene, ghivece de lut din care se ițesc plante rahitice. Totul mi se pare atât de familiar, o călătorie într-un trecut sau într-un vis în care totul ar fi lustruit și sfâșietor, o lume ce se destramă în clipa în care-ți ațintești privirea asupra ei.

Îmi amintesc de ce în copilărie îmi plăcea atât de mult să vin aici, impresia aceasta de declin, de abandon, în deplină contradicție cu casa noastră unde totul aducea cu o luptă împotriva alterării, murdăriei sau morții, și care ajungea să fie moartea însăși.

— Mi se pare așa de ciudat să mă gândesc că toate astea vor dispărea, spun eu.

Marina își aprinde o țigară, iar eu observ șuvițele cenușii și albe din părul ei. Frumusețea ei mi se pare ușor sălbatică, dar într-o versiune cumva estompată, de parcă ar fi fost lăsată prea mult în apă la înmuiat.

— Atâtea lucruri au dispărut, spune ea zâmbind.

Vocea ei nu trădează nicio urmă de nostalgie. Îi simt privirea. Simt nevoia să beau niscaiva tărie sau să mă droghez.

— Îmi amintești de Franck, urmează ea ridicând un genunchi la piept. Ce ciudat, nu remarcasem cât de bine semănați.

— El ce mai face?

Îmi regret pe dată întrebarea, am impresia c-o să aud ceva înfiorător sau, mai rău, banal, că viața lui a mers înainte, spre deosebire de viețile noastre.

Marina se adâncește în scaunul ei, de parcă i-aș fi aruncat brusc o pernă în piept.

— Bine, cred. Ultima oară când am primit vești de la el, se stabilise la Lyon… Sau la Paris, spune ea, zâmbind vitejește. Care va să zică eu, care mă întrebam cum reușea de mama ta să-și continue viața în absenta surorii tale… Nu înțelegeam. Tatăl tău se zbătea s-o găsească, s-a luat chiar și de Franck, dar era ceva irațional, izvorât din suferință. Însă ea… Și apoi, uite, și eu fac la fel. Habar n-am unde e fiul meu.

Își stinge țigara într-o scrumieră plină, în formă de inimă, cu un gest ce vădește furia, și mi-o imaginez fumând toată ziua, înconjurată de plante în agonie și de ziare vechi.

— Mama ta ce mai face?

Mi se pare că ne trimitem de la unul la altul un glonț din tul și aer, un obiect ușor și conic.

— Bine, cred.

Zâmbim amândoi. Ne bucurăm de revedere, cel puțin așa am impresia, și rămânem acolo, cu fantomele noastre, cu mirosul vag de apă și frunze pe care-l lasă în urma lor.

— Mi-e dor de ea. Am trecut prin atâtea împreună. Să te trezești, puștoaică fiind, singură pe lume și cu un copil în brațe…

Îmi îndrept brusc spatele. Trebuie să fi părut mirat sau panicat.

— Nu ți-au povestit nimic? mă întreabă, în timp ce bate ușor cu degetele în pachetul de Marlboro, cu ochii în podea. Mă gândeam că după tot ce s-a întâmplat, ți-au spus și ție.

— Ce să-mi spună?

Îmi aud glasul încordat, simt un nod în gât.

Știam, firește, fusesem purtat aici de apele unui fluviu negru, m-am lăsat dus de curent pentru a auzi aceste cuvinte. Marina își mai aprinde o țigară, trage cu nesaț din ea, chipul îi dispare pentru o clipă într-un nor de fum.

— Că tatăl tău nu e și tatăl lui Summer.

•

O ascult pe Marina și simt că ceva se clatină înăuntrul meu. Cuvintele ei răsună straniu de îndepărtate, o parte din mine e absentă, pe când cealaltă lasă pur și simplu să iasă la suprafață adevărul acela, îl ajută să se cațăre pe o funie care era acolo, ascunsă, trage ușor în sus, și adevărul se dezvăluie.

Marina îmi povestește că tatăl meu i-a făcut cunoștință cu mama. Își amintește de aerul ei rătăcit și de zâmbetul politicos. Avea douăzeci și cinci de ani, dar părea de șaisprezece, avea niște picioare lungi și ochii machiați ca o egipteancă. În spatele ei, aproape invizibilă, o fetiță blondă se juca pe covor cu niște monede.

— Tatăl tău părea nebun după ea, și după fetită.

Ea venea de la Paris, zicea că era actriță, dar când o întrebai în ce jucase, dădea niște răspunsuri vagi, practic goale de orice conținut. Cât despre copilă, nimeni n-a pus întrebări. S-au căsătorit, tata a recunoscut-o pe Summer, formau un cuplu aproape perfect. Până la urmă, toată lumea a uitat că micuța nu era a lui.

Dar când Summer a dispărut, Marina s-a gândit la asta. Simțea o strângere de inimă neplăcută, o revedea, așezată pe covor, în arierplan, pe fetița aceea care părea să se străduiască să miște cât mai puțin aerul din jurul ei. Și-a amintit că mama îi spusese, câțiva ani mai târziu, fluturându-și prin aer cupa de șampanie cu zmeură, că nu fusese îndrăgostită decât o dată în viață și că nu ieșise nimic. Marina se gândise la tatăl meu, își spusese în sinea ei că mama era o copilă răsfățată. Nu părea să fie cu adevărat acolo, era din ce în ce mai rece și mai distrată, își urmărea fiica cu o privire stranie. O auzise spunându-i tatei: „Pe Summer n-ai să mi-o iei niciodată”.

— Știi, tatăl tău o adora pe Summer. E un om extraordinar.

Marina se ridică, privirea i se luminează. Văd cum bate din pleoape, ca și cum ar vrea să-și limpezească ochii de urdorile trecutului.

•

N-am zis nimic. Am întrebat-o doar dacă n-am putea să facem câțiva pași.

*

Ne plimbăm prin grădina care seamănă, ca și înainte, cu o junglă melancolică, și totuși nu mai e la fel. Totul pare acoperit de o peliculă, un soi de văl așternut peste univers, dacă nu cumva este așternut doar peste ochii mei, un văl ce frizează visul sau minciuna.

În depărtare întrezăresc piscina, cu apa ei verde. Două șezlonguri sunt așezate față-n față, înțesate de ace de brad și cu o băltoacă mică, neagră, în pliul pânzei. Îmi pare că nimeni nu mai vine acolo, buruienile cresc printre dalele de piatră.

O văd în fața ochilor pe Summer, în copilărie, aplecată peste marginea piscinei, încercând să prindă o gărgăriță, și pe Franck, care se apropie pe furiș din spate și o aruncă în apă, râzând ca un descreierat. Îi văd că-și țin respirația și plonjează cu capul pe sub apă, iar degetele lor palide se agață de marginea piscinei. Le văd umbrele, în timp ce înoată de la un capăt la celălalt pe sub apă.

Nu am nicio amintire cu mine în acea piscină.

•

Apa îmi taie răsuflarea. E foarte rece, și am senzația că înaintez deplasând din loc niște suprafețe onctuoase. Marina stă cu mâinile-n șolduri și mă privește cu aerul unui căpitan care supervizează, de pe puntea navei, desfășurarea operațiunilor.

Când am întrebat-o dacă aș putea să înot, cu un glas ce mi-a părut a fi lipsit de consistență, ea a întors capul spre mine și a spus pe un ton sarcastic: „Ar fi pentru prima oară când te văd că te scalzi”. S-a îndreptat spre magazie, ce părea că stă să se prăbușească. A tras de mâner ca și cum timpul ar fi pecetluit încuietoarea, înainte de a se face nevăzută înăuntru, dându-mi senzația că se cufunda în trecut, într-un miros jilav și argilos, și mi-am amintit de Summer, udă leoarcă, prefăcându-se că voia să mă sărute pe gură, pe sub preistorica mască de scufundări din cauciuc și toate prosoapele rigide agățate în cuie.

Marina și-a făcut din nou apariția, a venit aproape de mine și mi-a înmânat o bucată de țesătură roșie atât de veche, încât se decolorase.

— Uite. A fost slipul lui Franck.

•

Simt apa pe piele, tăioasă ca gheața. Trag aer în piept și mă scufund, este atât de întuneric încât pare că piscina n-are fund, sau poate că, în adâncimi inimaginabile, există un regat al algelor și gorgonelor care se leagănă ușor, purtate de curenți, iar acolo s-ar deschide un fel de cortină spre o altă lume în care ai putea să respiri, să explorezi grotele.

La suprafață zăresc rochia Marinei, o pată neclară și colorată, și mă duc și mai jos, acolo unde bazinul are cea mai mare adâncime, alunec pe dale, printre resturile de frunze și de scoarță de copac ce plutesc în jur.

Mă întind chiar deasupra grilajului, acolo unde lui Summer și Franck le plăcea să stea cu picioarele încrucișate, cu ochii închiși, ca niște yoghini impasibili.

Stau acolo, întins cât sunt eu de lung, cât mai mult timp cu putință, aud freamătul apei, mii de litri unduindu-se deasupra capului meu. Rămân neclintit până când simt că nu mai am aer în plămâni, apoi, luându-mi brusc avânt, ies la suprafață.

Lumina mă orbește. Respir un aer nou, ca și cum, de aici înainte, n-am să mai fiu chiar același, după cum nici Summer nu mai este chiar aceeași, nici Franck, nici nimeni altcineva, de altfel.

— Te-ai făcut un băiat frumos.

Marina îmi întinde un prosop aspru și îi simt privirea ațintită asupra mea, ca și cum, dintr-odată, și-ar fi dat seama cu uimire că am crescut, se uită la mine cu un amestec de interes și neîncredere. Mă îmbrac cât pot de repede în timp ce ea privește în altă parte.

•

Când mă conduce pe drumul nepavat, în umbra răcoroasă a frunzișului, rămân acolo, legănându-mă de pe un picior pe altul, fără să știu ce să spun. Mă îmbrățișează cu o timiditate proaspăt dobândită.

Mă întorc să-i fac cu mâna, ea stă cu brațele încrucișate la piept, sub o arcadă de ramuri, cu părul ei lung, care îmi pare acum și mai încărunțit decât la sosire, ca și cum timpul ar trece

cu viteză maximă, și deodată am impresia că în spatele ei, frunzele și florile se chircesc brusc, casa este înghițită de gazon, iar piscina, ștearsă de pe suprafața pământului de betonul care este turnat, acoperind la loc secretele noastre.

Nu mai știu cine este ea, de ce mi-a vorbit și, fără îndoială, mă privește îndepărtându-mă, cuprinsă de o ușoară amețeală, întrebându-se de ce a vorbit și cine este străinul acela care iuțește pasul, cu părul umed, cu pieptul boltit, cu un peisaj lăuntric ce se transformă cu iuțeală, întocmai ca orice altceva pe această lume.

La cantina universității, o fată s-a apropiat de mine; pielea îi lucea, chiar deasupra buzelor.

— Am pariat cu prietenele mele pe-un pahar că te fac să zâmbești, a zis ea făcând semn din cap spre două brunete înalte, așezate la o masă mai îndepărtată. Pari foarte trist. Surâzând în timp ce-și mușca degetul, a adăugat: Nu le lăsa să câștige, te rog.

•

Am zâmbit. Fata s-a așezat, cu coatele pe masă și chipul sprijinit în pumni.

Așa a început totul. Inversarea polilor magnetici. Transformarea lumii într-o matriță plină de sânge și hormoni.

Aveam douăzeci și unu de ani și, brusc, fetele mă remarcau. Pe când încercam să găsesc un sens studiilor de economie, un soi de imensitate sterilă și angoasantă, realitatea devenea în mod brutal organică, înnegurată de efluviile pielii, sudorii, parfumurilor înțepătoare ale balsamurilor de buze și loțiunilor de corp.

•

Era din categoria suspinelor sau a electricității. În ochii fetelor se citeau curiozitatea, blândețea, tulburarea, ca și cum, pe sub tricourile lor din bumbac, ar fi ascuns o rană infectată. Nu știu dacă privirile acestea ațintite asupra mea au atras după sine chestiunea aceea nebunească, revoluția biologică total neașteptată, sau dacă a fost invers, dar ai fi zis că învelișul meu epidermic se fisura pentru a lăsa să apară un băiat necunoscut.

Brusc, puloverele începuseră să mă strângă, iar blugii mi-erau largi. Peri negri, înțepători mi se vedeau pe sub pielea obrajilor, iar în capul pieptului, acolo unde am crezut multă vreme că era așezată inima mea și de unde o mână ar fi putut oricând s-o extragă fără nicio dificultate, în acel loc se iteau niște fire aspre, amintind de animalele din codru, de mistreți, de nurci. Sub ochii mei, pete albăstrii se întindeau ca niște lacuri obscure. Curgeau apele pe mine în amfiteatru când mă uitam cum fetele își ridicau părul de pe ceafa, întinzând brațele deasupra capului într-un gest lenevos, în timp ce brățările metalice, argintii le alunecau până la coate.

•

Mă culcasem cu Sonia, fata de la cantină, fusese la fel de simplu ca și cum aș fi intrat în apele călduțe ale unui râu. Mă

invitase la o petrecere într-un apartament imens, gol, în care studenții dansau în beznă și berile erau depozitate într-o cadă cu gheață, genul de serată la care fiecare părea deopotrivă singur și în comuniune cu ceilalți. Mă simțeam stingher și impresionat de ce vedeam în jur, dar nimeni nu părea să bage de seamă, invitații schițau mișcări ample și lente de dans. Îi invidiam pentru capacitatea lor de a fi atât de puțin conștienți de propria persoană, pe când eu stăteam tot timpul ca pe ace. În timp ce fumam un joint pe terasă, auzeam câte un râset înăbușit și mi se părea că fusesem demascat, dar ei se întorceau pentru a-și aținti privirea înspre vidul nocturn. Sonia venea și pleca, purtată de curentul subteran al petrecerii, trecând de la un grup la altul, aplecată peste bar pentru a prinde un pahar din plastic, revenind apoi lângă mine, lăsându-și mâna să-i alunece ușor pe spatele meu, strecurându-și-o în jeanșii mei sau lipindu-și sânii de cămașa mea, cu aceeași naturalețe.

Spre ora cinci dimineața ne urcaserăm în mașina ei. Condusese într-o tăcere deplină, în timp ce coloane de lumină roz se răsfrângeau pe parbriz. Parcase pe strada mea și, dintr-un suflu, era deja goală, lungită pe plapuma mea, cu brațele în aer, de parcă ar fi așteptat să primească un cadou sau să prindă un balon uriaș.

•

Viața mea studențească a ajuns să semene cu acea seară, o mișcare fără origine și fără țintă, un soi de flux lipsit de memorie. Nu mă mai simțeam nici furios, nici copleșit, nici vinovat. Corpul meu urma mișcarea aceea, ticurile aproape că-mi dispăruseră, făceam sport, dimineața alergam prin Parc des Bastions, în jurul universității care se înălța în semiobscuritate ca o imensă umbră proiectată. În întuneric, îmi auzeam bătăile inimii. Studenții încă adormiți străbăteau gazonul pentru a ajunge la cursurile de dimineață, cu părul răvășit după somn.

•

Amintirile se estompează, ăsta e secretul. Timpul le diluează, cubulețe de zahăr într-un recipient cu apă rece. Vedem și revedem gesturile care ne-au rănit, aruncăm iar și iar în mare un vintir înțesat de pești transparenți.

•

Sonia a ieșit din viața mea cu același surâs grațios și dezinvolt cu care-și făcuse intrarea, într-o cutie de pantofi am găsit un petic mototolit de hârtie, conținând câteva cuvinte, și fotografii cu niște fete care zâmbeau la cameră. Una dintre ele lasă să-i alunece sutienul roz pe sâni. Alta se pierde într-un nor de fum, de la țigara pe care o ține între degete. Habar n-am cum arată la față, nu reușesc să-mi aduc aminte. Pe o foaie ruptă dintr-un caiet de matematică, cineva a scris: „de ce de ce DE CE?”

Indiferent ce griji aș fi avut atunci, le lăsasem deoparte, cum lași un palton pe umeraș. Sau poate că le împărtășisem cu toate fetele acestea care își făceau poze și-mi strecurau bilețele în cărțile pentru cursuri?

Păreau convinse că în sufletul meu se cuibărise o suferință pe care doar ele ar fi putut-o alunga. Își treceau cu tandrețe degetele peste ochii mei sau se transformau în fiare sălbatice noaptea, strecurându-și limbile în cele mai extravagante locuri ale anatomiei mele. Îmi aduceau caserole cu mâncare gătită, macaroane cu brânză acoperite cu o folie din plastic, gogoși învelite în aluminiu, un pui la rotisor, întreg. Sunau la ușa mea, cu un zâmbet timid, fluturându-și cerceii în urechi. Îmi întindeau câte un pliculeț cu iarbă, un manuscris cu sublinieri sau provizii, de-ai fi zis că erau membrele curajoase ale unei rețele clandestine. Mi-ar fi adus și arme, vreun pistol învelit într-o cârpă de bucătărie, un cuțit mare, ascuns sub palton, dacă li s-ar fi părut că m-aș fi putut servi de ele pentru a-mi extermina melancolia.

Îmi amintesc de ele, firește; Paola, care credea că discursul lacanian m-ar putea elibera, Anne-Sophie, care voia să mă ducă la biserică să mă rog, Deborah, care rula melcii pe limbă înainte de a-i înghiți.

Din motive necunoscute, își proiectau asupra mea fanteziile romantice. Le vedeam plutind prin aer, niște sfere ușoare și vide. Însă atențiile lor nu însemnau nimic pentru mine, nimic mai mult decât o descărcare hormonală circulând prin corpurile noastre, semnale chimice îndemnându-ne la copulație și la uitare.

Pe atunci, eram veșnic înconjurat de fete. Ai fi zis că-și dăduseră de veste între ele, sau poate că ținea de misterul feminin, un soi de instinct de turmă care le făcea să se îndrepte subit în aceeași direcție, după modelul marilor migrații din

savană. Mergeam, iar ele se postau în fața mea, la autoservire, la intrarea în sala mare de mese, pentru a-mi cere un foc, ori în sala în care se țineau cursurile de drept internațional, îmi vorbeau despre necesitatea de a fi fericit, cuibărindu-se la pieptul meu. Voiau să le vorbesc despre sora mea, voiau să știe ce simt, îmi cereau, trecându-și degetele peste buze, să le povestesc despre ziua picnicului.

Citiseră sau auziseră diverse lucruri despre Summer și păreau să-și fi făcut o misiune personală din soluționarea misterului dispariției ei. Imaginația lor exotică, scenariile prin care încercau să explice ce se întâmplase cu ea – intrase în secta Ordinului Templului Solar, fusese răpită cu un dirijabil de un pretendent nebun, trăia în pădure și vâna cu arcul – îmi păreau la fel de ireale ca și însăși existența ei.

La acea vreme, Summer plutea atât de departe în derivă în amintirea mea, încât nu mai era altceva decât un punct în infinit, cel mai mic element constitutiv al spațiului, nu era decât o posibilitate la intersecția dintre două planuri ale realității, înainte și după.

— Cred că-ți lipsește mult, îmi spusese Sonia stând în patul meu, sprijinită cu spatele de perne și cu sânii lipiți de așternuturi, ca două globulețe din porțelan, iar eu nu avusesem nici cea mai vagă ideea despre ce vorbea.

•

Unde sunt ființele pe care le-am pierdut? Poate că trăiesc în purgatoriu sau în noi înșine. Continuă să se miște în interiorul nostru, inspiră aerul pe care-l inspirăm și noi. Toate straturile trecutului lor sunt acolo, țigle așezate unele peste altele, și viitorul lor este tot acolo, încolăcit, trandafiriu și moale, ca urechea unui nou-născut.

•

La acea vreme, Summer nu mai exista decât în conștiința fetelor, un loc tumultuos deasupra capetelor lor. Îmi amintesc că Anne-Sophie – sau Camille? – a început să plângă în hohote când a aflat că tricoul cu Universitatea din California, pe care i-l dădusem de câteva ori ca să doarmă cu el, fusese al surorii mele.

Am luat-o în brațe, șovăind între dorința de a o consola și aceea de a o zgâlțâi violent. Lacrimile ei lăsaseră dâre negre pe halatul meu de baie, ca niște urme mici în zăpadă.

Fetele nu suportau ideea că lui Summer i s-ar fi putut întâmpla ceva. Erau atât de convinse de existența lor, de poziția lor centrală în univers, încât însăși ideea dispariției uneia dintre semenele lor le era intolerabilă. Ce-ar fi fost lumea fără ele? Dâra albă lăsată de un avion, fără ochii lor ațintiți spre cer, foșnetul ierbii, fără pașii lor mari, elastici? Totul ar fi încetat să mai existe.

Gesturile lor pline de grație, râsetele lor zgomotoase, totul demonstra cât de sigure erau de ele însele, de viața care le circula prin vene. Ele erau nemuritoare, iar eu le invidiam și le detestam pentru asta.

•

— S-ar putea să fie undeva pe fundul lacului, am bombănit eu ridicând din umeri.

Mi-am dat pe gât paharul, privindu-le pe cele trei sau patru fete de la masa mea, în subsolul unui pub irlandez în care ne strângeam după cursuri. Ele își expuseseră, încă o dată, ipotezele cele mai neverosimile cu privire la Summer. Ai fi zis că doar ele, ca tinere fete, la fel de frumoase și de sigure pe ele, ar fi putut citi în sufletul ei. Vorbeau cu patimă, ridicând din sprâncene, de parcă ne-am fi aflat la o întrunire a unor paleografi căutând să decripteze o limbă moartă.

Am adăugat, pe cel mai calm ton cu putință:

— E o posibilitate. În fiecare zi se înecă oameni în Léman.

Fetele mi-au aruncat niște priviri suferinde, ofensate. Fără să scoată un cuvânt, și-au stins țigările și s-au ridicat, toate odată, îndreptându-se spre jocul de pinball. Eu am rămas pe loc, în timp ce ele se agitau în fața aparatului, aplicând lovituri puternice, mânioase, ca și cum bila aceea metalică pe care o trimiteau cu toată forța spre țintele luminoase ar fi fost moartea însăși.

Când îmi amintesc de perioada aceea, văd un fluviu puternic și liniștit care mă poartă și căruia nu mă împotrivesc. Văd o fată adormită, cu părul întins, ca o stea, pe perna mea sau niște bucle blonde care-mi gâdilă fața, sau o fată cu părul scurt, șaten, doarme pe-o parte, cu un braț pe sub coapse, sau pe spate, într-un tricou sau complet goală, imagini gingașe și interșanjabile, luminate de reflexiile de sezon, o lumină ale cărei tonuri variază delicat pentru a marca trecerea timpului, ca și cum aș fi trăit într-o melodie.

•

Ar fi putut continua așa la nesfârșit.

Mi se întâmplă să-mi imaginez uneori cum ar fi fost viața mea dacă, în vara aceea, n-aș fi revăzut-o pe Jill.

Se întâmpla în august, ne strânseserăm într-o mică gașcă să vedem artificiile de la serbările orașului Geneva. Era lume pretutindeni, oamenii se cățăraseră pe parapete sau stăteau în picioare pe marginea drumului, iar ambarcațiunile cu pânze și cele cu motor își treceau de pe o punte pe alta sticle și cârnați calzi. Așteptam lovitura de începere a focurilor de artificii, ascultând pocnetul velelor în bătaia vântului, al pânzelor întinse peste metal.

Ambarcațiunea îi aparținea tatălui lui Camille, o blondă atletică cu care ieșeam de câteva săptămâni. O dusesem într-o duminică acasă la ai mei, iar ea își așternuse pareo-ul lung pe iarbă, în curte, întinzându-și picioarele lungi, strălucitoare. Tata o privea uluit.

— Bravo, mucosule!

Vocea îi tremura de mândrie și îi simțeam privirea visătoare, ca și cum s-ar fi revăzut pe el însuși la vârsta mea sau și-ar fi amintit deodată cine eram.

În vara aceea mi-am obținut licența, cu aceeași ușurință și detașare cu care făcusem toate celelalte lucruri. Viitorul părea gata să se desfășoare, mătăsos și gol, ca o panglică din satin.

•

Noaptea începuse să scânteieze. Rachete șuierau prin întuneric, le priveam trecând cu cea mai mare viteză, ne țineam răsuflarea înainte de a respira din nou atunci când izbucneau în buchete scăpărătoare, rând pe rând, o infinitate de paiete căzând într-o ploaie ușoară peste oglinda apei. Lacrimi mov, fântâni argintate, anemone portocalii și comete strălucitoare, o

întreagă lume multicoloră prindea viață pe cerul nesfârșit și profund. Sub explozii, lacul părea extraordinar de întunecat și de tăcut.

În aer plutea mirosul de fum. Niște siluete se aplecau peste bastingaje, întorcând gâtul, cuplurile se țineau în brațe, cu bărbiile spre cer.

•

Deodată, am zărit-o. Jill, în picioare pe puntea unui velier, cu un pahar în mână. Privea drept înainte.

Părul ei lung și negru, fluturând în vânt, părea să se topească-n beznă, de parcă ea ar fi purtat pe umeri noaptea însăși. Tricoul ei negru, decoltat, se oprea chiar deasupra sânilor, lăsând să i se vadă pe piele reflexiile schimbătoare ale apei.

•

Întorsese capul spre mine. Pleoapele au început să-i bată rapid.

Mă aplecasem rapid ca să adun de pe jos o țigară pe care o scăpasem. Se rostogolea vertiginos pe punte, și, într-o strălucire, am întrevăzut catastrofa: velierul în flăcări, apoi toate ambarcațiunile din micul port.

•

Când m-am ridicat, fluturând mucul de țigară peste bord, ea dispăruse. Se evaporase, ca autostopistele acelea fantomă care bântuie noaptea pe șoselele naționale.

Suflul mi se accelera, cu senzația că trăisem deja clipa aceea, un vis familiar, o galerie de oglinzi în care fiecare gest este reflexia aceluiași gest repetat la nesfârșit.

•

— Bună.

Era chiar acolo, în fața mea. Atât de aproape, încât vedeam cum focurile de artificii se reflectă în ochii ei, precum ecloziunea unui buchet de flori multicolore, sau precum înfiripare a iubirii.

Mă fixa cu o privire atât de intensă, încât m-am simțit neliniștit.

— Benjamin… Mai să nu te recunosc, mi-a spus, clipind delicat. Dar eu? M-am schimbat?

Am făcut semn din cap că nu.

— Îmi oferi ceva de băut? m-a întrebat ea cu un surâs atât de dulce, încât m-a luat amețeala.

— Bună seara?

Camille se materializase, era acolo, lipindu-și umărul de al meu, de parcă în seara aceea fetele se deplasau prin teleportare.

Am făcut prezentările. Jill a ridicat ochii încețoșați peste paharul din plastic pe care-l ținea în dreptul buzelor, iar Camille a salutat-o cu răceală din cap. Aveam impresia stupefiantă că asist la o luptă, și că acea luptă avea ceva de-a face cu mine.

•

A doua zi, Jill mi-a telefonat. Nu-i dădusem numărul meu. Cred că stătea cu gura lipită de receptor, căci îi auzeam răsuflarea ca pe niște rafale de vânt îndepărtate.

— Voiam să te întreb ceva.

— Da?

Simțeam că-mi vâjâie capul. M-am sprijinit de perete.

— Se fac zece ani, anul ăsta, a zis ea, trăgând zgomotos aer în piept. Aș vrea să mă întorc acolo. Unde a fost picnicul, pe malul lacului. Și aș vrea să vii cu mine.

Probabil că am răspuns „de acord” sau „nicio problemă”, pe tonul cel mai detașat cu putință, ca și cum mi-ar fi cerut s-o însoțesc la o sesiune de bronzat la Genève Plage.

Dar mi se părea că țin în brațe un cadou învelit în hârtie strălucitoare. Mi-am adus aminte de inelul lucios, cu o perlă mare, pe care Summer îl găsise pe când se juca în nisip, la plajă în Spania. Se aruncase la pământ, plângând în hohote, când părinții mei i-au cerut să le dea bijuteria, frumos mai întâi, apoi cu din ce în ce mai multă exasperare: vocea mamei urcase pe acute, în timp ce tata încerca s-o calmeze, ca pe o micuță maniacă.

O revedeam pe sora mea apropiindu-și cât de mult putea perla de ochi, pentru a scruta cu privirea interiorul transparent al sidefului, bobul originar de nisip din miezul materiei.

•

Jill purta niște pantaloni scurți din denim și un tricou alb, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă toate fetele din lume purtau vara pantaloni scurți din denim și bluze albe sau dacă știau că erau îmbrăcate la fel ca Summer în acea zi și era un soi de omagiu morbid, împletit cu dorința inconștientă de a mă răni.

Mă aștepta de cealaltă parte a străzii, în fața porții. Avea o geantă din pai și ochelari negri. Semăna atât de mult cu adolescenta care fusese, încât mi-era greu s-o privesc.

*

Am străbătut în tăcere tot drumul de la Bellevue. Era aproape la fel de cald ca în vara aceea. Asfaltul drumului părea să se topească din pricina temperaturii ridicate. Lumina mă făcea să mijesc ochii, în timp ce privirea ei, în spatele ochelarilor de soare, rămânea impenetrabilă.

Mi-a întins sticla de apă după ce a băut din ea; buzele îi rămăseseră umede. Am aprins două țigări în același timp și i-am dat și ei una.

În depărtare, pădurea se înălța cu o precizie tranșantă, o insulă de claritate în negura timpului.

•

În pădure, aerul a devenit numaidecât mai proaspăt și s-a făcut mai întuneric.

— Te simți bine?

Jill a încuviințat, iar când și-a ridicat pe cap ochelarii Ray-Ban, am remarcat că ochii îi erau încețoșați.

— Mi-e puțin cam frig, mi-a spus zâmbind vitejește.

Am mângâiat-o pe braț, cu stângăcie. Ochii ei nu mă slăbeau nicio clipă.

•

Am încercat să regăsim locul. Aveam, încă o dată, senzația că refăceam o scenă, ca și cum viața mea ar fi fost un lung arc spiralat, o succesiune de cercuri concentrice pe care un zeu pervertit le schimba câte puțin cu fiecare revoluție, sau poate că era precum jocul acela în care trebuie să găsești diferențele, două imagini care par identice, dar nu sunt – o pasăre ștearsă de pe cer, niște sandale bej care au devenit roșii, umbra copacului care a dispărut.

Nu recunoșteam nimic. Fusese construit un popas – mese și scaune din beton, sudate în pământ –, pe jos, din loc în loc, zăceau împrăștiate gunoaie, pete de culori discordante, și am simțit în gât un gust amar, dorința de a mă bate. Jill a inspectat împrejurimile sprijinindu-se cu spatele de un trunchi, ducându-și mâna streașină la ochi pentru a scruta în profunzime pădurea, apoi s-a întors la mine, cu un aer gânditor. Eu nu reușeam să schițez nici cel mai mic gest.

— Acolo să fi fost, ce crezi? m-a întrebat Jill.

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Aruncându-i o privire blazată, am zis: Ce se schimbă, oricum?

Pleoapele ei au fremătat. A dat să zică ceva, apoi a părut să se răzgândească. Oftând, și-a îndreptat ochii spre coronamentul pădurii.

— Să mergem pe malul apei.

Și-a pus din nou ochelarii de soare înainte de a o porni din loc, cu pași mari.

•

Lacul era atât de sălbatic, încât frumusețea lui devenea îngrijorătoare. Agățate de buruienile uscate, o multitudine de pânze de păianjen, legate unele de altele, păreau să separe lumea apei de cea a aerului. Libelulele roiau pe deasupra plantelor acvatice. Desișurile de trestie se înclinau spre oglinda apei, de parcă și-ar fi contemplat reflexia.

Jill mergea înaintea mea fără să privească în urmă. Spatele ei era un reproș mut.

Mă simțeam slăbit, extenuat.

Într-un final a încetinit pasul. Dar când s-o ajung din urmă pentru a merge unul lângă altul, pe pământul moale care ni se lipea de pantofi, tot mai aproape de mal, ea s-a întors brusc spre mine. Fața părea că-i arde.

— De ce ești așa?

— Așa, cum?

— Atât de dur, de indiferent. De zici că nici nu-ți pasă.

Am izbucnit în râs.

— Eu sunt dur? Mie nu-mi pasă?

Aș fi vrut să mai zic ceva, dar n-am fost în stare decât să mă pun pe râs, cu un soi de dispreț, în timp ce învârteam pe degete o brichetă în buzunarul bermudelor.

— Parcă n-ar însemna nimic pentru tine, a spus ea fluturându-și brațul prin aer, ca pentru a arăta spre un loc îndepărtat. Să fii aici. Să-ți amintești. Privea în zare cu bărbia ridicată, de parcă ar fi încercat să-și stăpânească emoțiile. Eu mă gândesc tot timpul, a șoptit. La ea. La ziua aia. La tot ce n-am văzut, la ce ne-a scăpat. Și-a coborât ochii asupra mea și a pufnit disprețuitoare: Nu știu cum reușești.

Mi-am scos, foarte încet, pachetul de Marlboro din buzunar. Am aprins o țigară, apoi am întors-o ca să cercetez cu privirea capătul.

— Nu, așa e, n-ai avea de unde să știi.

Degetele îmi tremurau. Jill își ațintise privirea asupra țigării mele. A vorbit apoi în șoaptă.

— Parcă nici nu ți-ar fi dor de ea.

— Ce știi tu?

Glasul îmi fremăta de furie.

Jill făcuse brusc ochii mari, iar în ei se citea ceva ce aducea cu frica sau cu suferința pură.

— Tu, prietena credincioasă? Tu, fata perfectă? Unde-ai fost în tot timpul ăsta? În toți anii ăștia în care ai mei încercau, pur și simplu, să n-o ia razna, văzând camera ei goală, locul ei la masă, gol și el, bascheții rămași la intrare luni întregi, erau chiar acolo, lângă ușă, atât de albi, a fost oribil, după care într-o zi au dispărut, și a fost și mai rău.

Am izbucnit din nou în râs, dar semăna mai degrabă cu geamătul unui animal rănit.

— Așadar, ți-e dor. Te gândești tot timpul la ea. Mă faci să râd. Ai făcut și tu ca toți ceilalți, Jill: ne-ai lăsat baltă. Ți-ai văzut mai departe de viața ta de prințesă, prefăcându-te că noi nici nu existam, făcându-te că nu mă vezi când ne întâlneam prin oraș. Ai plecat departe, cât de departe ai putut. N-ai mai vrut să știi de noi, nu te-ai mai gândit. Nici la sora mea, nici la mine. Nicio clipă, fir-ar să fie. Ăsta-i adevărul.

Jill făcuse câțiva pași în spate, de parcă vorbele care-mi ieșeau pe gură ar fi fost niște cioburi de sticlă.

Aerul fremăta de căldură, insectele roiau tot mai frenetic. Aș fi vrut să mă întind. Jill își strângea la piept rucsacul, de parcă ar fi conținut bunurile ei cele mai de preț sau însăși inima ei, strecurată între o oglinjoară de buzunar și un breloc cu chei.

Apoi, brusc, a rupt-o la fugă înspre pădure. Aș fi vrut să strig după ea sau s-o iau și eu la fugă, dar nu m-am clintit din loc.

I-am privit pe fugari fugind.

Am privit picioarele ei alergând cu toată viteza, păreau că de-abia ating solul, apoi mi-am privit propriile picioare, care mi-au părut foarte îndepărtate, iar când am ridicat ochii, Jill dispăruse și nu rămăsese decât apa, ca o groapă de un negru-albăstrui.

•

Nu știam ce simt. Peisajul îmi era deopotrivă familiar și necunoscut. Poate că era acolo unde ținuserăm picnicul, dar poate că era în altă parte, poate chiar în altă lume.

Nu reușeam să mă concentrez ca să-mi aduc aminte trăsăturile lui Summer. Nu reușeam să mă gândesc nici la ce se întâmplase cu Jill.

Summer pierduse o brățară din aur, care-i era puțin cam largă, dar pe care o adora. În ziua aceea o căutase prin toată casa, cu un soi de furie isterică, răsturnase pe podea toată colecția de cutii de pantofi, își golise comoda, răvășise patul, se auzeau trântindu-se ușile tuturor dulapurilor din casă, înjurăturile ei culminând cu hohote de plâns.

•

Câteva săptămâni mai târziu, când jucam rummy pe podeaua camerei sale, Summer s-a ridicat brusc, strângând în mână câteva jetoane. S-a îndreptat hotărâtă spre rucsacul în care ținea lucrurile pentru piscină și a vârât brațul înăuntru, privind în altă parte.

Cu un aer triumfător, a scos la iveală brățara, ținând-o între degetul mare și arătător, ca într-un „O” de mirare, un cerc al vidului strălucitor.

— Ta-daa!

— Cum ai reușit? Ți-ai amintit dintr-odată că era acolo.

Sora mea a clătinat din cap solemn.

— Ea m-a chemat! Mi-a tot zis: „Aici sunt, aici sunt”, mi-a explicat Summer în șoaptă, fluturând din braț pentru a-mi indica locul de proveniență al semnalului.

•

M-am apropiat de apă, fără să-mi dau seama ce fac. Lacul semăna cu o masă metalică.

Poate că dacă aș asculta, i-aș auzi glasul. Aș merge printre copaci, urmându-mi numele rostit în șoaptă, aș înainta, fără să mă gândesc, spre o groapă, m-aș apleca pentru a îndepărta cu delicatețe crengile care o acoperă, și Summer ar fi acolo, ghemuită între frunze, s-ar ridica în capul oaselor, cu un surâs mirat și rămurele-n păr.

*

Am coborât privirea spre o masă de alge ce se plimbau ușor de colo colo, în apropierea țărmului, și când le-am dat la o parte, am văzut-o pe Jill apropiindu-se.

Am simțit cum crește-n mine o fericire pierdută, un sentiment deopotrivă cald și rece care mi se răsfrângea în piept. Am închis

ochii ca să mă liniștesc, iar când i-am deschis, ea era acolo, în fața mea.

— Scuze.

— Nu, tu să mă scuzi pe mine.

Jill râdea.

Și-a aruncat rucsacul pe malul apei, cu un gest rebel și comic. Apoi și-a scos tricoul peste cap, l-a azvârlit cât colo – a rămas suspendat, în echilibru, de o creangă.

Și-a încrucișat brațele peste sânii palizi.

— Ne scăldăm?

Fără să mai aștepte răspunsul meu, și-a aruncat sandalele din picioare și și-a dat jos pantalonii scurți, strecurându-i printre glezne. Apoi mi-a zâmbit și a intrat în apă.

În vreme ce ea înainta, fără să se uite în urmă, eu îi cercetam cu privirea nodurile delicate ale șirei spinării.

*

Și astăzi pot să mă mint singur, să-mi spun toate tâmpeniile alea despre detașarea mea, despre absența mea din lume, care mă făceau atât de atrăgător în ochii fetelor. Pot să-mi spun că nu simțeam nimic, că Jill era la fel ca toate celelalte, atrasă și ea de ceva dincolo de mine, dorința de a fi rănită, de a trăi respingerea, căci nu erau decât niște puștoaice răsfățate, egoiste și pretențioase, pot să-mi spun tot ce vreau, dar în ziua aceea, mi-am scos hainele cu un soi de precipitare plină de stângăcie și am intrat în apă fără ezitare. Fără ezitare, am pășit prin mâl ca pe niște buze moi. Fără ezitare, am mers spre ea, care mă aștepta, cufundată până la ochi în apa mocirloasă, ca un crocodil la pândă.

•

În apă, un pește negru a sărit pe lângă picioarele mele. Înaintam cu greu, afundându-mă în noroi. Jill aluneca spre mine, puternică și liniștită.

S-a lipit de mine, și-a trecut un braț pe după gâtul meu și, ținând ochii larg deschiși, m-a sărutat.

Mi-am dat imediat seama că doctorului Traub nu-i venea să creadă ce-i povestisem despre Jill. Nici măcar n-a încercat să-și ascundă uimirea și entuziasmul, de parcă ar fi uitat de tot, de vârsta lui, de statutul lui și de al meu, avea pur și simplu aerul acela de încântare pe care-l afișează adolescenții ingrați atunci când un alt adolescent ingrat evocă un miracol sexual, ceva în care n-ar fi îndrăznit niciodată să creadă pentru ei înșiși, cu toate că acel ceva era unicul subiect al divagațiilor lor nocturne. Se juca cu pixul, apăsând compulsiv pe buton, ceea ce evoca atât de intens tristețea masculină și masturbarea, încât a trebuit să închid ochii.

•

Timp de câteva săptămâni, eu și Jill am trăit ceva nebunesc, mergeam printr-o bulă de sticlă ce rula sub picioarele noastre.

La sfârșitul zilei o așteptam în fața farmaciei Eaux-Vives, unde lucra, ea ieșea zâmbind și alerga până la mine, și totul părea la fel de fluid ca mișcarea aceea – mi se părea firesc ca ea să mă caute din priviri, lungind gâtul, grațioasă, mi se părea firesc să văd focul acela în ochii ei, ca și cum ar fi fost cuprinsă de febră, însă nimic nu era real. Nici ea nu era ea, Jill, fata inabordabilă, și nici eu nu eram eu, frățiorul invizibil.

Colindam împreună străzile, sub cerul care devenea aproape alb, într-o altă dimensiune, și se deplia în jurul nostru ca un origami din hârtie.

A fost un soi de fericire perfectă și vinovată, fără să știm exact de ce, poate pentru că o îngropa pe Summer, o împingea și mai departe în gol, poate pentru că noi abia dacă aveam dreptul să respirăm aerul din lumea celor vii, și-l respiram cu prea mult nesaț.

•

Mi-ar plăcea să cred că inimile noastre s-au izbit de vinovăție și suferințe, niște scoici fragile într-un ocean furios, dar știu că n-ar fi adevărat. Eu am stricat totul. Eu și furia mea perfidă.

Câteodată, Jill vorbea despre părinții mei, despre viața noastră de dinainte. Asta se întâmpla mai ales noaptea, în garsoniera ei, unde erau îngrămădite benzi desenate și lumânări parfumate, de parcă ar fi avut și acum tot nouăsprezece ani. Se așeza goală pe fotoliul cu imprimeu leopard, ridicând genunchii la piept. Putea face aproape orice în pielea goală. Să spele

vasele. Să fumeze la fereastră. Să vorbească despre familia mea.

— Părinții tăi sunt totuși ciudați.

Am zâmbit, în timp ce-mi căutam țigările printre așternuturi.

— Eu îmi închipuiam că tatăl tău e un mare fustangiu, a spus ea examinându-și picioarele. Și apoi, a fost o petrecere la voi acasă. Mama ta purta o rochie superbă, cu spatele gol. Îți amintești? I se vedea partea de sus a feselor, mi-a zis Jill și și-a trecut mâinile peste noadă, îndreptându-și bustul, pentru a-mi face o demonstrație.

Am dat din cap că nu. Îmi simțeam gura uscată.

— M-am dus la bucătărie ca să-mi iau un pahar cu apă, și am dat peste un tip sexy, unul dintre amicii tatălui tău, cred, sau în orice caz îl mai văzusem pe la voi. Stătea lângă mama ta, împreună cu alt tip, care vorbea foarte tare, și el, amicul tatălui tău, părea că-l ascultă cu atenție, în timp ce își strecurase mâna pe sub rochia mamei tale. Probabil a simțit că eram acolo, în spatele lor, pentru că și-a retras ușor mâna. Foarte încet, așa.

Jill a reprodus gestul, lăsându-și mâna să-i plutească-n în sus, prin aer. A scuturat din cap, ca și cum viața ar fi fost o enigmă, crudă, dar fascinantă.

— Nu știi niciodată cu adevărat cine sunt oamenii, nu-i așa?

O priveam fără să spun nimic. Mă gândeam la rochiile mamei, cea albastră, cu umerii goi, cea aurie, cea neagră din catifea, dar nu-mi aduceam deloc aminte de cea despre care vorbea Jill, mă gândeam și la prietenii tatei, aș fi vrut să fac o listă cu numele lor de familie, mă gândeam la mâna lui Jill: „Cine sunt cu adevărat oamenii, Jill? Chiar așa, tu cine ești?”

•

S-a ridicat și și-a tras pe ea, cu mișcări lascive, un tricou lung. Aveam senzația că pielea mea emitea vibrații, cum se întâmplă noaptea cu animalele rănite, față de prădători, însă ea nu părea să bage de seamă.

Noaptea, se ridica în capul oaselor, în pat, și începea să vorbească prin întuneric.

— Am impresia că suntem priviți de sus, de foarte sus, suntem cu toții acolo, minusculi, în pădure, iar în mijloc este pătura pentru picnic, mică de tot, ca un timbru poștal, și văd o mână uriașă care o prinde pe Summer și o aruncă într-o peșteră sau o așază pe un nor.

Sau (în timp ce aprindea chibrituri, cu gesturi nervoase):

— Cel mai rău e să-mi imaginez cum ar fi ea astăzi. Îmi spun uneori că, dacă m-aș întâlni cu ea pe stradă, n-aș recunoaște-o. Pentru că s-a schimbat. Pentru că a trăit niște lucruri.

Sau, altă dată:

— Nu pot să spun nimănui asta, dar de cum mă urc în autobuz sau în tramvai, mi-e teamă. Mă uit la toată lumea, o caut din priviri și când sunt sigură că nu-i acolo, că nu-i nimeni care să semene cu ea, răsuflu ușurată.

O strângeam la pieptul meu, aș fi vrut s-o țin în brațe pentru totdeauna.

— Adevărul e că mi-aș dori să rămână acolo unde este, mi-a spus ea în șoaptă.

•

Însă vorbele acestea erau rostite doar în întuneric, iar dimineața, când lumina cădea în valuri peste așternuturi sau când vreo pasăre se agita la fereastră, păreau, în chip straniu, îndepărtate sau artificiale, recuzita unui spectacol neliniștitor și teatral, fulare, pălării cu căptușeală dublă, cutii cu pumnale implântate-n ele.

•

Nu-mi mai era teamă de apă.

— Ți-ar surâde o baie în miez de noapte?

În seara aceea eram beat și fericit. Stăteam lipiți unul de altul, sub niște umbrele multicolore, la una dintre terasele acelea de pe malul lacului, și beam cocktailuri cu nume grotești, ca niște proaspăt însurăței în Bahamas.

Jill era întotdeauna gata să ia parte la orice. Își pusese pe după ureche o umbreluță din hârtie.

— Evident! a zis ea, sorbind zgomotos cu paiul ultima înghițitură din pahar.

Avea douăzeci și nouă de ani, dar păstra un aer veșnic adolescentin, sau poate că nu era așa decât cu mine, de parcă o vrajă ne ținea prinși într-un trecut ce se rejuca în fiecare vară.

•

Am luat-o la fugă prin beznă, până am ajuns pe malul apei. Ne-am dezbrăcat în cea mai mare viteză, și sub pașii noștri, pietrele se simțeau moi la atingere, ca o mochetă udă. Felinarele se oglindeau în lac, iar strălucirea lor părea să vină din adâncuri.

Apa era atât de lină, încât m-a luat prin surprindere, binevoitoare ca și cum ne-ar fi purtat pe brațe sau ca și cum am fi înotat prin aer.

În depărtare, strălucirile portului și punctele luminoase ale mașinilor îmi dădeau impresia că pătrunsesem pe un tărâm sălbatic unde numai eu și Jill aveam acces. Ea s-a apropiat de mine în tăcere și și-a încolăcit picioarele în jurul taliei mele.

Vedeam terasa la care stătuserăm cu câteva minute în urmă și, deodată, totul mi-a părut la fel de simplu ca și cum ai intra într-un spațiu paralel, o falie în scoarța terestră în care pluteam, suspendați între bolta înstelată, ca o cupolă așezată peste pământ, și abisul de sub picioarele noastre. Lacul părea atât de întunecat, încât ai fi zis că nu are fund.

Mă gândeam că nimic n-ar putea vreodată să ne despartă, însă Jill s-a desprins de mine plutind pe spate, în derivă. Sânii ei emanau o lumină palidă la suprafața apei, și am simțit atunci, pentru o clipă, o neliniște, o crampă.

Ajunși la mal, i-am șters trupul strălucitor cu tricoul meu, ea tremura de frig, iar eu simțeam o durere iradiantă, pulsatilă, în pântec, un mesaj în cod Morse: *N-o să țină, și oricum*, *parcă ține ceva pe lumea asta?*

*

Bineînțeles că n-a ținut.

•

Ne-am dus împreună la un bal mascat, având ca tematică noaptea, ținut într-o casă din Cologny. Jill purta o mască de pisică și colanți negri. Semăna cu mama. Și ei i-ar fi plăcut la nebunie să se îmbrace așa.

Eu refuzasem să vin deghizat.

Jill stătea la taclale cu un conte Dracula și cu un liliac cu niște aripi mari, triste.

La subsol, o fată dansa sub un glob disco multifațetat a cărui lumină se răsfrângea pe trupul ei în scânteieri puternice. Purta o mască neagră din dantelă și, pentru o clipă, mi s-a părut că o văd pe Summer, cu felul ei de a dansa, lent și senzual, însă apoi fata și-a dat jos masca pentru a cerceta cu privirea ceva aflat la picioarele ei, iar chipul ei semăna cu o lună imensă, roz. M-am sprijinit cu spatele de perete, în timp ce un grup de fete și băieți mascați luau cu asalt scările, sprijinindu-se unii de alții. Fetele s-au răspândit pe pistă, și toate semănau cu Summer sau cu

mama în tinerețe, pe când băieții le fixau cu privirea, stând cu mâinile-n buzunare sau aranjându-și părul pe spate, ca niște versiuni mai tinere ale tatei sau ale amicilor lui.

•

M-am îmbulzit și eu pe scări ca să scap de un miros primejdios, și când am ajuns în salon, unde siluetele se topeau într-un nor de ceață albastră, care mi-a părut la fel de nesănătos, am zărit-o de departe pe Jill.

Era tot de vorbă cu Dracula, dar se mutaseră într-un spațiu mai întunecat, de parcă urmau să dispară cu încetinitorul. Ea schița niște lovituri cu ghearele prin aer, cu degetele îndoite; el râdea, cu capa pliată pe un umăr.

Un văl de fum se lăsa peste capetele lor, ca și cum gândurile lor secrete s-ar fi întâlnit în văzduh.

•

Poate că el avea să se apropie de ea și să-și strecoare degetele pe sub elasticul colanților ei. Ea s-ar fi făcut că nu băga nimic de seamă, continuând să sugă lămâia din paharul cu bere mexicană pe care-l ținea cu nonșalanță în mână. Iată, despre asta-i vorba, îmi spuneam în sinea mea, oamenii au mai multe existențe, fac anumite lucruri ziua (cum ar fi să se aplece spre mine, stând pe scaunul pasagerului, să-și aranjeze urechile de pisică și să spună pe un ton poznaș: „N-o să ne despărțim niciodată, nu?” Și să adauge, cu un râs provocator, în timp ce eu mă uitam drept înainte la drum: „Atunci, măcar până la primăvară?”), apoi noaptea să dea totul uitării, să lanseze chemări tăcute, setea aceasta căreia îi cedează fără nicio luptă, ei sunt acolo, ca niște globuri transparente pe care le poți întoarce și răsuci în mână, cu emoțiile lor care nu au altă valoare decât cea de moment, mama, cu rochia ei indecentă, Jill, cu buzele țuguiate, Summer, care îmi face semn înainte să dispară printre ferigi și să se furișeze într-un alt peisaj, o bulă cu apă și zăpadă din plastic, o pădure, o cabană, un turn Eiffel.

•

N-am mai așteptat primăvara.

În timp ce o contemplam, sprijinită cu nonșalanță de perete, lângă tipul ăla care o privea zâmbind, cu zâmbetul prostesc și plin de satisfacție al turistului care habar n-are ce ține în mână, o floare carnivoră, niște fructe otrăvitoare, am simțit durerea

aceea familiară. Un ac înfipt acolo unde pielea este mai fină, o împunsătură de foarfecă în hârtia țigării.

*

M-am strecurat printre siluetele invitaților și, fără să-mi dau seama ce făceam, mi-am recuperat sacoul dintr-un munte obscen de genți și haine care trona pe un pat – dintr-un motiv necunoscut, viziunea aceasta mi-a părut a fi o dovadă suplimentară pentru orgia iminentă – și am plecat.

În mașină m-am simțit imediat mai bine. Am demarat, cu mâinile încleștate pe volan, fixând cu disperare drumul care se întindea indiferent în fața mea.

•

Mai departe, mi se pare că n-am mai părăsit niciodată habitaclul mașinii mele. Am rămas la adăpostul acelei cutii de tablă, de care se izbeau plânsetele și rugămințile lui Jill.

•

M-a sunat, m-a implorat, mi-a scris.

Am refuzat să mă văd cu ea, și nici măcar nu mi-a fost așa de greu.

Într-o seară, pe când mă aștepta în fața ușii, lividă și cu ochii scăpărându-i, am simțit o tresărire în piept, însă n-a durat decât o secundă.

Voia explicații. „Vreau niște răspunsuri”, mi-a spus ea, iar mâna îi tremura în timp ce-și aprindea o țigară Marlboro.

Am izbucnit într-un râs ce trăda deziluzia.

— Vrei niște răspunsuri? Dar, Jill, toată lumea ar vrea niște răspunsuri.

Ea stătea acolo, neclintită, cu impermeabilul pe braț și cu o nedumerire chinuitoare în priviri.

— Nu există nici explicații, nici răspunsuri. Niciodată.

Am întors capul spre fereastră. Noaptea părea la fel de pustie ca și inima mea.

— E un cerc care s-a închis.

•

Doctorul Traub își pune ochelarii pe masă și-și trece mâna peste față, de parcă l-ar fi luat o durere de cap sau ar fi încercat să-și rețină o furie deplasată.

— Și n-ați mai văzut-o niciodată de atunci?

Întorc privirea.

— Dar așa e, nu? Cine are răspunsuri? De unde să am eu?

Doctorul Traub își pune iar ochelarii, ochii îi strălucesc.

— Nu știu. Și adaugă, cu un glas plin de blândețe: Răspunsurile sunt uneori mai dificile decât întrebările.

Fără ca măcar să stau pe gânduri, mă ridic în picioare, simt că mi se încleștează dinții și mă cuprinde dorința de a lovi cu pumnul în masă, de a clătina din loc stilourile aliniate în mod nevrotic, prespapierul prețios, decorat în vârf cu un cerb din plumb, tocul ochelarilor, din imitație de piele, carnetul negru, conținând bietele secrete ale pacienților lui, asta dacă nu cumva el nu face altceva decât să mâzgălească semne de întrebare și liste de cumpărături, obiectele acestea care par așezate acolo pentru a evoca stăpânirea de sine și cunoașterea, dar care supurează de neputință și praf. Îmi imaginez toate lucrurile astea într-o cutie de carton, lăsată în grabă undeva pe marginea drumului, sub o pancartă pe care scrie: „Totul la doi franci”.

Și apoi n-ar mai rămâne nimic. N-ar mai rămâne nimic din doctorul Traub.

— Vreți să spuneți că dumneavoastră aveți niște răspunsuri? M-am săturat de tâmpeniile astea. Vă pierdeți vremea prefăcându-vă că știți ceva, când de fapt sunteți la fel de pierdut și de bolnav ca și mine.

Mă îndepărtez de el, mergând cu spatele. Aș vrea să râd, dar simt că la fel de bine aș putea să izbucnesc în plâns, iar când mă lovesc cu spatele de perete, mă întorc și ies din încăpere, trântind ușa după mine. Pe bancheta din sala de așteptare, o tânără mă privește cu ochii mari, plini de spaimă. Își vârâ capul între umeri de parcă s-ar teme să nu-i spun ceva sau să n-o apuc de păr, e atât de slabă, încât mă întreb cum poate corpul ei să conțină toate organele necesare pentru a funcționa. Mă fixează cu privirea în timp ce eu fug, mă simt grotesc, dar când ajung în stradă, văd încă în fața ochilor chipul ei speriat și mi-o imaginez stând pe scaun în fața doctorului Traub, o mică fantomă tăcută, ușoară ca o adiere, sau poate că vorbește fără oprire, în timp ce el notează în carnetul lui, cu litere mărunte, *anorexie morbidă*, prefăcându-se că încuviințează la auzul cuvintelor străine pe care le rostește din ce în ce mai repede, țintuind cu privirea tavanul, ca o incantație fără adresant.

Sau poate că discută despre mine, izbucnesc dintr-odată într-un râs nebun, iar doctorul Traub ridică din umeri, pentru a sugera teama, în timp ce ea vine și se așază pe genunchii lui. El

își trece mâna groasă peste ceafa ei, iar ea închide ochii, ca un pisoi care toarce.

•

Odată întors acasă, formez numărul farmaciei din Bourg-de-Four, de zile întregi recit cifrele în gând, uneori ajung să și sun, dar închid de la primul apel. Ideea că soneria aceasta există în dimensiunea mea – un tip hirsut, cu ochi avizi, purtând pur și simplu un tricou mototolit – și în a ei, *în același timp*, ideea aceasta este prea violentă. Soneria asta răsună, poate, chiar în dreptul ei, undele astea călătorind între mine și ea mă fac să intru în panică, așa că arunc telefonul pe pat, murmurând: „Amărâtule…”

•

Apoi începe să vibreze și mă uit la el terifiat, convins că mă sună Jill sau vreun angajat al farmaciei, care o să strige: „Lasă-ne în pace, dementule”, însă e doar tata, iar glasul lui este atât de clar și de încrezător, încât mă gândesc că Marina s-a înșelat, cu siguranță eu nu sunt fiul lui, și în timp ce-mi poruncește să iau masa cu el mâine, mă grăbesc să-mi trag pe mine un slip, de parcă ar putea să mă vadă.

•

Stau în fața unei farfurii de tortellini cu brânză, mereu același fel. De fiecare dată când luăm masa împreună, tata și cu mine, la Roberto, într-un decor imuabil, compus din fețe de masă bej și o lumină filtrată, comand același lucru, un preparat lichid și albicios, pe când el își ia o friptură de carne roșie. Am impresia că farfuriile noastre reflectă ceea ce suntem, un copil nedefinit și un mare prădător, care ar putea ucide cu mâinile lui fiara care odihnește acolo, desfăcând-o delicat cu degetele lui grațioase, degetele acelea ce par să le tulbure pe femeile care se apropie de masa noastră, trecându-și o mână peste fustă sau fluturându-și părul. Ele aruncă o privire în farfuria lui, iar mie mi se pare că și-ar dori să fie carnea aceea despicată de mâinile lui. Zâmbesc în timp ce se apleacă, desfăcându-și un nasture la bluză, în timp ce el se ridică dintr-un salt pentru a le saluta, împingând scaunul în spate, tremurul ușor al vocii lor și roșeața din adâncitura gâtului, ca niște flori exotice, prea înflorite.

Când eram mic, exista întotdeauna momentul acela în care ele mi se adresau pe un ton mieros, rezervat de obicei animăluțelor de companie, însă ceva în postura lor arăta că, de

fapt, cuvintele îi erau destinate tatei, care încuviința cu un surâs distrat. Astăzi se stârnește o tulburare, o vagă tresărire, când dau cu ochii de mine, după ce s-au pupat cu tata, uneori mult prea aproape de gură, cu râsul acela jenat, pentru ca apoi să se uite la mine: „Îl știi pe fiul meu, Benjamin”, iar eu remarc aerul surprins din privirile lor, își amintesc cu neplăcere de vârsta tatălui meu, și poate și de a lor, cu toate că sunt din ce în ce mai tinere, de ai zice că el își petrece timpul întâlnind femei, și admirația lor se transmite, ca o ștafetă, peste generații. Mi le și imaginez, în pantaloni scurți și maiouri numerotate, alergând pe pistă, în jurul unui stadion, și trecându-și de la una la alta, cu răsuflarea tăiată și roșii la față, fanionul exaltării. Acum, unele dintre ele îmi adresează și mie aproape același surâs și mă salută cu un glas și mai dulce, în timp ce tata începe să-și consulte telefonul sau își întinde ostentativ șervetul ca un cearșaf peste genunchi.

Sunt machiate prea strident, par toate niște fetițe care s-au jucat cu fardul de obraz, vorbesc prea tare, agitația lor mă neliniștește, mai cu seamă în penumbra luminată. Viața seamănă aici cu o piesă de teatru în care tatăl ar juca rolul principal, iar despre fiu n-ai prea ști ce să crezi, cum stă la masă și își fărâmițează meticulos grisinele, dar la fel de bine ar putea să se ridice, să scoată o armă și să ucidă pe toată lumea.

•

Vin și bărbați să-l salute pe tata, dar aceștia abia dacă-mi aruncă o privire, afișează același zâmbet debordând de satisfacție ca și el, cu siguranță are de-a face cu bilanțul dezastruos al vieții mele profesionale, le văd ochii zăbovind asupra hanoracului meu decolorat, au aflat că sunt „în depresie”, și le aud reproșurile mute, durerea și rușinea pe care le pricinuiesc tatălui meu, prin câte îl fac să treacă după ce s-a întâmplat cu sora mea, și deodată par mult mai bătrâni, învinși de cruzimea copiilor, iar câteodată resimt și eu atât de puternic tristețea aceea, încât trebuie să rezist dorinței de a mă repezi la tata și de a-l îmbrățișa, ceea ce ar însemna sfârșitul reputației mele de ființă antisocială și perturbată.

•

— Arăți ca o stafie, Benjamin.

Sorb o înghițitură din paharul meu cu vin roșu, tata mă fixează cu privirea ca și cum fiecare dintre gesturile mele ar fi în sine o provocare.

— Am auzit că ți-ai prelungit concediul medical.

Mă gândesc la ecranul albastru al computerului meu, lumina sa o evocă pe cea despre care vorbesc oamenii care au trăit experiența morții iminente.

— Cred că mi-e dor de Summer.

Tata își ridică privirea din farfuria lui, pe care se întinde o bucată însângerată de antricot, sfâșiată parcă de o fiară sălbatică.

— Tuturor ne e dor de ea, Benjamin.

— De ce nu ne-ai spus adevărul?

Se uită țintă la mine. Tacâmurile lui rămân suspendate în aer pentru o clipă, scânteind în penumbră. În cele din urmă, lasă jos particulele de lumină pe care le ținea între degete.

— Ce adevăr?

— Despre tatăl adevărat al lui Summer.

În starea de confuzie care însoțește toate întâlnirile noastre, îmi simt umerii încordându-se în timp ce îmi așez o mână pe încheietura celeilalte, pentru a rezista dorinței de a mai da pe gât un pahar sau pentru a simți ceva, orice, o pulsație, un strop de viață, dar în zadar.

— Cine ți-a vorbit despre asta?

Vocea lui este calmă, dar amenințarea e acolo, ascunsă.

— Marina.

Râde.

— Firește.

Se îndreaptă în scaun, își pune din nou șervetul în poală, cu delicatețe.

— Da, așa e. Când am cunoscut-o pe mama ta, avea o fetită. Fără tată.

O tânără cu o eșarfă în păr ne face semn în trecere, de la distanță. Pentru o clipă, mi se pare că tata îi trimite o sărutare, însă când coboară privirea spre mine văd că are ochii în lacrimi.

— Țin minte că, prima oară când am văzut-o, avea pe cap o bonețică albastră din lână, îmi spune trecându-și degetele prin păr, ca și cum ar fi tricotat niște amintiri invizibile. Am considerat-o întotdeauna fiica mea, am adorat-o. Îmi aruncă o privire pierdută.

— Cum a putut să ne facă așa ceva?

Îl văd cum se schimbă la față, pare să călătorească printre amintiri, iar ochii lui privesc prin mine, de parcă aș fi o fereastră pe care poți să vezi cum ți se derulează trecutul, un cortegiu pe o bandă rulantă, cu mama, tata și Summer înaintând, sora mea e în brațele lor sau pe umerii tatei, apoi aleargă în fața lor, îi crește părul, nu mai e bucălată, picioarele i se alungesc, pieptul îi crește pe sub bluză, poartă un paltonaș din blană de iepure, apoi o rochie cu bretele, apoi niște jeanși rupți și căștile de la Walkman în jurul gâtului, brățări mai subțiri și mai groase, de-a lungul brațelor, mama e tot mai elegantă și mai fardată, tata nu se schimbă aproape deloc, exceptând poate nuanța părului, un pic mai deschisă, și maxilarele ușor mai încleștate, după care, deodată, ei doi sunt împreună, privesc, la picioarele lor, hainele împrăștiate ale lui Summer, ca și cum sora mea ar fi fost plăsmuită din gheață și s-ar fi topit.

— M-am înșelat, Benjamin. Nu era fiica mea. Avea în sânge ceva perfid.

— Dar nu te gândești niciodată…

Își ridică spre mine chipul descompus în timp ce apucă sticla din frapiera argintie aflată lângă masă.

— Că… în fine, să spunem… că i s-a întâmplat ceva…

Șervetul din jurul sticlei este pătat de vin roșu, și pentru o clipă am în fața ochilor imaginea unei răni în pieptul tatei, o rană pe care și-a bandajat-o în grabă, continuând să le zâmbească oamenilor de afaceri care-l salută de la distantă.

— Și dacă a murit?

Am vorbit atât de încet, încât nu sunt sigur că m-a auzit. Se uită însă la mine fără să clipească, de parcă ar fi așteptat dintotdeauna cuvântul acela, un animăluț zburdalnic pe care l-am târât după noi toți anii aceștia, legat printr-un fir de încheietura mâinii, e atât de familiar, că nici nu ne mai sperie propriu-zis.

— Nu, face el clătinând din cap. Aș ști dacă ar fi murit. Aici, aș ști, spune el, lovindu-se peste piept.

Îmi vine din nou să mă ridic și să-l iau în brațe, sau poate că mi-aș dori ca el să se ridice și să mă îmbrățișeze strâns, dar, printr-o alchimie misterioasă, suferința mea se transformă de fiecare dată în povara lui, așa că nu mă clintesc din loc, scotocesc pe nevăzute în buzunar după un anxiolitic, în timp ce

tata îi face semn chelnerului, arătând cu un surâs mecanic spre sticla goală de San Pellegrino.

•

În acea noapte, o visez din nou pe Summer în lac. E o săgeată albăstrie, în cămașa ei de noapte, înoată printr-un banc de pești cu solzi ca de metal. Aș vrea să-i vorbesc, înot cu toate forțele ca s-o ajung, dar algele mi se încolăcesc pe după glezne, urcă din adâncuri, le simt strânsoarea vie, au ceva blând, mângâietor, apoi se strâng, mă înlănțuie ca niște amante furioase. Strig în apă, mă cuprinde mânia, ea trebuie să se întoarcă, ne face rău, dar ochii îmi sunt orbiți de reflexiile bancului de pești, care se destramă și se reîntregește. Preț de o clipă, zăresc pata albăstrie care este sora mea în mijlocul peștilor, deschide gura, însă nu scoate niciun sunet, face ochii mari; în momentul acela peștii se apropie, o încercuiesc, fac zid în jurul ei, ca un monstru multifațetat, cu milioane de ochi, iar când se îndepărtează, ea nu mai e.

În dimineața aceasta plutește un miros jilav în aer. Un amestec de plante și nămol, pe un fond mineral, ce-mi umple nările în valuri, niște virgule micuțe purtate de vânt. E la fel de cald, lacul pare să refuleze ceva organic, un reflux al vieții și al morții în apă. Praful speciilor acvatice, particule de gheață. Fragmente fosile care călătoresc în moleculele de apă. Se înalță în aer, până în vârfurile munților, de unde cad într-o ninsoare fină ca zahărul pudră, și câteodată, în trecere, pătrund în plămânii oamenilor care respiră aerul lacului, fără să-l mai vadă. Prezența sa albastră seamănă cu un ansamblu măreț și pustiu, un crater în inima orașului. Îmi amintesc că la Muzeul de Artă și Istorie, în spatele geamurilor murdare, am văzut, împrăștiate pe bucățile de velur, mici artefacte preistorice, obiecte cioplite derizorii, bijuterii din os, arme ascuțite din piatră, cârlige din corn, neevocând nimic altceva pentru mine decât plictisul și neurastenia excursiilor cu școala. Era cu neputință să crezi că obiectele acelea ar fi putut să existe și altundeva în afara vitrinelor acelora întunecate, montate în zidurile unei săli încă și mai întunecate. Însă pe frescele mari se istorisea viața primilor oameni în locuințele lacustre, printre castori și lupi, și era minunat să-ți închipui cum ar fi să trăiești într-o colibă pe apă, străjuită de crânguri dese. Puteai să vezi, de asemenea, și mișcarea infinitezimală a ghețarilor care, de-a lungul erelor încălzirii climatice, umpluseră lacul ca pe o farfurie cu supă, iar pe friza cronologică prezența omului ocupa un spațiu atât de restrâns, încât era deopotrivă fascinant și tulburător, un suspin în epocile geologice.

La ieșirea din muzeu, ne-am reluat cumințí locul în cortegiu, un pluton de copii ieșind la iveală din trecut, mijind ochii în lumina soarelui, ținându-ne de mână, și, numaidecât, totul era dat uitării.

•

Inspectorul Alvaro Aebischer. Mi-am amintit numele lui. A ieșit la suprafață, intact, precum vârful unei săgeți preistorice care se ițește, tocit de ape, printre pietrele de pe plajă.

Am sunat la secția de poliție, și totul s-a derulat cu o fluiditate terifiantă, de parcă mai deunăzi aș fi ieșit din biroul său; după ce mi s-a spus că acum era șeful secției, mi s-a făcut legătura și, aproape instantaneu, am auzit un glas viril și obosit, un glas pe care l-am recunoscut îndată.

Stau pe bancheta pe care mi-a indicat-o tânăra de la recepție, minionă, învăluită în parfumul unui gel de duș tropical, și îl aștept pe inspectorul Alvaro Aebischer. Când s-a aplecat pentru a-mi cerceta cartea de identitate și a-mi trece numele în registru, cu un scris pueril, am simțit o aromă exotică și mi-am imaginat-o strângând din buze în timp ce storcea un tub pe care se găsea imaginea unui peisaj miniatural cu o junglă și o cascadă. M-am uitat la uniforma ei mult prea strânsă pe corp și la cuvântul „poliție”, brodat pe piept, de unde ai fi putut extrage o inimă din catifea sau o orhidee.

M-am așezat respectuos fix în locul indicat de ea printr-un gest din bărbie, și deja nu prea mai știu ce caut eu aici, dacă am venit să dau un examen la matematică, să mă predau la poliție ori poate să intru într-o altă dimensiune, aflată în spatele acestor ziduri ce par înălțate din carton. Urmăresc sosirile și plecările polițiștilor în uniformă, cu cafeaua în mână, și doar obiectele acelea negre, de nedefinit, suspendate de centurile lor, evocă un vag pericol, o acțiune îndepărtată, de parcă toate violențele oamenilor s-ar concentra în jurul taliei lor, în centurile acelea ce par să cântărească o tonă.

•

Alvaro Aebischer iese din lift, în cămașă, cu mânecile suflecate peste antebrațele acoperite cu peri negri, și, pentru o clipă, mi-l imaginez luptându-se cu un urs. Nu s-a prea schimbat, poate doar în ceea ce privește părul și protuberanța de deasupra pantalonilor, trădând efectele nocive ale vieții de birou asupra marilor prădători.

Vine țintă spre mine, zâmbind, cu o privire deopotrivă amuzată și moralizatoare, de parcă aș avea și acum tot cincisprezece ani și m-ar fi ridicat din Bourg-de-Four, după ce mă făcusem praf cu LSD.

— Domnule Wassner.

Sunt în liftul ce pare neîncăpător pentru amândoi, și în timp ce inspectorul apasă pe butonul pentru etajul trei, simt undele puternice pe care le degajă. Are o cicatrice pe maxilar, o linie ramificată, iar sub bărbie, pielea îi este iritată.

Liftul își urmează ascensiunea cu o lentoare molatică, provocându-mi o senzație de greață. Respir cu greu, ca și cum o mână mi-ar strânge cu toată forța plămânii. Îmi simt pielea umedă pe frunte, la liziera părului, liftul acesta e atât de lent,

îmi spun că o să fac un atac de panică și că Alvaro Aebischer trebuie să mă creadă complet dement, dar când arunc o privire spre el, văd că-și contemplă vârfurile pantofilor. Când liftul se oprește, iar ușile glisează, cu scrâșnetul unui mecanism cam șubred, am impresia că am pășit afară dintr-o mașinărie a timpului și mă aflu înapoi în trecut. Mă simt la fel de înspăimântat, de vinovat și de pierdut ca în urmă cu douăzeci și patru de ani, când nu-mi puteam lua ochii de la peretele din fața mea, pe care, chiar deasupra capului său, stătea scris GĂOZAR.

Alvaro Aebischer mă lasă să trec primul, cu un gest de curtoazie, îmi face semn spre biroul său, iar eu zâmbesc, înaintând cu o mișcare grațioasă, ca și cum aș fi efectuat un pas de dans, știind însă că n-ar fi trebuit niciodată să mă întorc aici.

•

Încăperea e îngustă și miroase a tutun. Mi-l imaginez pe inspector fumând, fără să se sinchisească măcar să deschidă fereastra, poate că are și o sticlă de gin sub birou, într-unul din sertare.

— Cu ce vă pot ajuta? mă întreabă el, legănându-se ușor în scaunul său rotativ.

— E vorba despre sora mea, Summer Wassner. De fapt, despre ce mi-ați spus dumneavoastră, acum mult timp…

Inspectorul înlemnește în scaun, cu ochii săi mici ațintiți asupra mea.

— Îmi amintesc foarte bine, domnule Wassner. Îmi amintesc de sora dumneavoastră și îmi amintesc și de dumneavoastră.

Îmi îndrept spatele. Îmi simt mâinile umede, pe brațele scaunului. Inspectorul mă fixează cu privirea.

— Mi-ați spus atunci că oamenii sunt întotdeauna găsiți până la urmă, că lasă urme…

— Așa e, aproape întotdeauna, da.

— Și atunci, mă gândesc… După atâta vreme, ar fi trebuit să apară niște urme, nu?

— Mă scuzați că vă întreb, domnule Wassner, însă asta v-a venit așa, din senin? Vreau să zic că ați venit să-mi spuneți lucrul ăsta astăzi, la douăzeci și cinci de ani de la dispariția ei?

S-a aplecat în față spre mine, și am senzația că primesc un aflux de testosteron, ceva ce face să-i clocotească sângele-n vine și-i desființează expresia calmă întipărită pe chip.

Glasul lui nu este câtuși de puțin acuzator, o spune ca și cum ar recita un proverb popular.

— Știți ce m-a mirat întotdeauna la familia dumneavoastră? Tocmai că nimeni nu părea să vrea cu adevărat să afle unde era ea, sora dumneavoastră.

— Poftim?

Mă uit la el, simt că mă cuprinde din nou senzația de greață. Deodată totul pare să se miște în jurul nostru, ca și cum ne-am afla pe un vapor – biroul, dulapul din spatele lui și portmantoul gol, care se înalță precum un copac mort, într-un colț al încăperii.

— Cum puteți să spuneți așa ceva?

Mă surprinde și pe mine volumul vocii mele, îmi duc mâna la gât ca să-mi revin.

— N-aveți nici cea mai vagă idee prin ce trecem noi, prin ce trec părinții mei.

— Așa este, n-am nici cea mai vagă idee.

Glasul lui este calm, dar oftează adânc, ca și cum ar vorbi cu reticentă, ca și cum conversația aceasta i-ar fi dezagreabilă, însă n-are de ales, trebuie s-o ducă la bun sfârșit, dacă tot suntem amândoi acolo.

— La început, tatăl dumneavoastră s-a agitat mult. Avea multe relații, de altfel, n-a ratat ocazia să ne amintească și nouă acest aspect.

Așa, deci. Încă o dată, reputația familiei mele, imaginea pe care o lăsăm celor din jur, de superioritate și putere. Ridic ochii spre cer, pe fereastră, care-și proiectează claritatea lividă pe spatele inspectorului.

Mă gândesc la tata, cum se suie furibund în mașină și dispare Dumnezeu știe unde, cu orele, și-l văd rulând cu toată viteza în jurul lacului, măturând cu privirea peisajul, ca și cum sora mea ar fi ascunsă pe undeva, ca și cum o să iasă dintr-un tufiș, precum căprioarele acelea desenate pe panourile de avertizare, știi că sunt acolo, le simți prezența, răsuflă în tăcere, nemișcate printre copaci, ne urmăresc cu ochii lor strălucitori din spatele frunzișului, dar nu le vedem niciodată. Poate se gândește că dacă nu se va opri din condus, drumul lui se va intersecta până la urmă cu cel al lui Summer, că sunt două puncte în mișcare prin spațiu și că, prin simplul fapt că se deplasează, se vor ciocni la un moment dat, e matematică, mișcarea lui implică mișcarea

ei și o ține în viață, ca un cablu invizibil care-i leagă în univers și se ridică în ritmul respirației lor.

O revăd pe mama pe platoul acela de televiziune, stând pe scaun, în mijlocul unui mare vid strălucitor. Îi aud glasul pierit, „o mamă nu poate trăi fără să știe ce s-a întâmplat cu copilul ei… nu e cu putință”, și am impresia că scaunul ei plutește în mijlocul universului. Vocea ei se propagă prin spațiu, străbate ani-lumină fără să întâlnească niciun obstacol, niciun ecou, alunecând printre stele și cometele reci, și mi se pare că vorbele ei continuă să navigheze singure, undeva departe, în cosmos. Poate că într-o zi vor ajunge până la noi, vor străpunge atmosfera precum un meteorit și vor ateriza în urechea unui trecător, undeva la malul mării sau pe o autostradă, dar asta încă nu s-a întâmplat.

— Săptămâni întregi, tatăl dumneavoastră a dat întruna telefoane, s-a implicat mult, indignându-se de incompetența poliției, săptămâni în care șeful meu m-a frecat bine de tot la melodie, dar aici e altă poveste. Însă tot tapajul ăsta n-a ținut mult. S-a încheiat rapid, odată cu reînceperea anului școlar. După aceea, n-am mai auzit vorbindu-se pe tema asta.

Alvaro Aebischer se joacă cu stiloul, îl învârte pe degete, contemplându-l cu un soi de curiozitate tristă.

— Așa că da, mă întreb și eu. Senzația era că familia dumneavoastră n-o căuta cu adevărat.

— Dar dumneavoastră n-ați continuat ancheta? Ați lăsat-o baltă pentru că familia mea nu s-a manifestat suficient, asta e, asta vreți să-mi spuneți?

Inspectorul ridică privirea, iar stiloul rămâne suspendat în echilibru între degetele sale.

— A, nu, nu asta am spus.

Aud un mârâit aspru, ca de animal rănit, înfometat, care respiră prin vreun ungher al încăperii, dar îmi dau seama că sunetul acela vine din gâtlejul meu.

— Sigur că am căutat-o.

Se uită la mine, iar în ochii lui se citește o blândețe insuportabilă.

— Și până la urmă am găsit-o.

Vorbește acum ceva mai încet.

— Ne-a luat doi ani, dar am reușit.

Își așază coatele pe masă și se apleacă în față.

— Nu voia să se afle unde este. Fiind majoră, era dreptul ei, conform legii.

Mă uit la Alvaro Aebischer fără să-l văd, și pe sub pleoapele mele defilează toți anii aceia, verile acelea, iernile, apusul și răsăritul soarelui pe lacul Léman, în succesiune rapidă, trasând niște arcuri mari, luminoase, pe cerul care-și schimbă culoarea în viteză, norii, trecând ca niște umbre, plantele, care se ițesc din pământ, înfloresc, culorile lor izbucnesc ca o mie de țipete, iar în scurt timp mor, ofilite, apoi cad pe pământ, și eu cad odată cu ele.

•

Alvaro Aebischer s-a ridicat dintr-un salt, îngăduindu-mi să remarc, prin negura lumii, cât de suplu este și acum, cât de agil, pe sub piele i se ghicește o vitalitate ascunsă, pe când eu mă simt complet lipsit de forță, ca și cum aș putea să mă strecor sub pământ și să cad într-un somn adânc. Mâna pe care mi-o așază pe umăr îmi provoacă o tresărire în tot corpul.

— Mă duc să vă aduc o cafea.

•

Când se întoarce, nu știu dacă a lipsit o secundă sau ore întregi, îmi privesc mâinile, așezate pe coapse, par mici și îndepărtate, nu pot să-mi iau ochii de la mâinile acestea, de parcă nu le-aș fi văzut niciodată până acum.

Alvaro Aebischer îmi pune în față un pahar din plastic. Și un pliculeț de zahăr, ce pare atât de fragil, un nor de hârtie plin cu aer.

Inspectorul se sprijină de birou, cu fața la mine, șoldurile lui îmi ating brațul, și mă dau înapoi, făcând să scârțâie scaunul pe linoleum, un geamăt prelung ce străpunge aerul.

— Și n-ați spus nimic? Pentru că era dreptul ei? Ne-ați lăsat așa? Fără să știm dacă mai trăiește sau e moartă?

Cuvintele mele sunt niște sfere mici de foc, plutind deasupra capetelor noastre, pline de furie, tristețe și neputință, ard și cenușa lor cade pe podea, pentru că nu rămâne nimic altceva de făcut decât să le privim cum se mistuie.

Alvaro Aebischer își înalță bărbia, pare să contemple ceva deasupra mea sau poate că așteaptă pur și simplu să mă liniștesc, să treacă valul, poate că vede așa ceva în fiecare zi, stând cu brațele încrucișate la piept și lăsându-și mintea să

hoinărească aiurea, dar când se apleacă spre mine, expresia feței lui este binevoitoare.

— Ba da, Benjamin, le-am spus părinților tăi. I-am chemat, pe tatăl tău și pe mama ta, aici, la secție, și le-am spus.

Își așază mâna puternică pe brațul meu, cu o blândețe care aproape că face să-mi explodeze inima-n piept, și continuă să-mi vorbească, în timp ce eu clatin din cap, ca un copil pe care-l anunți că nu se va mai întoarce niciodată la el acasă, sau că nu există, că nu e nimic altceva decât rodul propriului vis.

— Îmi pare rău, Benjamin. Nu știu de ce nu ți-au zis. Habar n-am. Dar vezi atâtea ciudățenii, dac-ai ști tu... Habar n-ai de ce oamenii procedează într-un fel sau altul. Cred că nici ei n-au habar. După toți anii ăștia, nu pot să spun decât că natura umană e un mister afurisit. Singurul punct de referință este legea. Ai impresia că legea e puternică, dar de fapt ea acționează pe un teritoriu minuscul. În rest... spune inspectorul și ridică mâinile în aer, pentru a-și arăta neputința, pare cu adevărat jenat, și mâhnit, dar puțin îmi pasă, îmi vine să-l pocnesc, să-i car la pumni și picioare, mă simt însă dezaxat, extenuat și ametit, simt un bâzâit în cap și o gheară care-mi strânge tot mai mult inima.

Mă ridic, bălmăjesc ceva la întâmplare, cuvintele sunt precum cleiul în gura mea și vreau doar să plec de aici, totul se clatină cu mine, sau poate că eu mă clatin, strâng mâna inspectorului sau mai degrabă îi întind mâna aceasta necunoscută și inertă, pe care el o ține un pic prea mult într-a sa, și ajung în stradă, lumina îmi arde ochii. Țin în mână un petic de carton, descifrez un număr de telefon și numele lui Alvaro Aebischer, și-mi aduc aminte că mi-a spus să-i telefonez, în noaptea în care am luat LSD, aș fi vrut, dar n-am făcut nimic, mă gândeam atunci că viața mea era terminată, și izbucnesc într-un râs dureros privind în jurul meu, unde totul este perfect similar și perfect diferit, și mă întreb ce-ar trebui să cred acum, când totul s-a terminat cu adevărat, timpul mi-a alunecat printre degete, ca o bucată de cretă. În toți anii aceștia, ea trăia undeva, respira, vedea făpturi vii care o vedeau și ele la rândul lor, pleca și se întorcea la ea acasă – orice ar fi însemnat asta iar mie nu mi-au spus nimic, și poate că totul s-a întâmplat pur și simplu pentru că eu n-am pus nicio întrebare.

Merg prin orașul pustiu și nimic n-ar putea să mă oprească. Poate că dacă înaintez și înaintez, va apărea ceva, adevărul, o explicație sau orice altceva ar putea alina durerea pe care o simt în cap, pulsația aceea de sub firele de păr, de parcă m-aș fi lovit de un sac de nisip.

Știu că nu-i adevărat. E prea târziu, mult prea târziu, simt cuvintele acelea izbindu-se iar și iar de craniul meu, ca niște păsări de o fereastră, și mă văd din nou copil, abandonându-mă cu încredere în brațele tatălui meu, care mă ridică și mă rotește prin aer, iar eu chicotesc, plutind între cer și pământ, o văd pe mama care strigă, deopotrivă amuzată și speriată: „Gata, gata, mi-e frică!”, iar eu zbor, și plămânii ar putea să-mi explodeze de atâta iubire și recunoștință.

Când au început să mă mintă? Mi-au spus vreodată adevărul, măcar o singură dată?

O văd pe Summer, care mă urmărește cu privirea, ca o mamă la pândă, îi văd rochia și părul împletit, care-i dă aerul unei fetițe model, dar ea nu mă scapă din ochi, de parcă ei, și numai ei, i-ar reveni sarcina de a mă ocroti, nu are încredere în nimeni altcineva, mă cunoaște ca și cum ar trăi chiar în adâncul sufletului meu.

•

Gândul mă poartă din nou la scena picnicului, de câte ori am trăit-o, proiectată și reproiectată, cu lumina aceea care înghite totul, și sunetele înăbușite, scena aceea care se joacă iar și iar în visele mele, scena aceea care nu este până la urmă decât o minciună, o iluzie, o scamatorie, un joc de cărți trucat. Îi văd pantalonii scurți și strâmți din denim, tricoul alb din bumbac, pierzându-se printre ferigile care-i mângâie pielea coapselor și brațelor, aud în depărtare râsetele stridente ale celorlalte fete, însă vocile lor par să vină de altundeva, de la kilometri distantă, nu străbat aerul care ne înconjoară pe noi, pe mine și pe Summer, noi suntem separați de restul lumii printr-un cearșaf aruncat deasupra noastră, noi suntem la adăpost, ascunși în pliurile spațiului și timpului, nu suntem acolo decât eu și ea.

Ea se întoarce, de parcă mi-ar fi simțit privirea ațintită în spate, și văd că ridică mâna, care freamătă ușor pe fundalul albastru al cerului, și surâsul ei vag, complice și liniștitor, dacă n-a fost cumva doar o închipuire de-a mea, dacă nu cumva voia să-mi transmită altceva, un mesaj tăcut între buzele ei strânse.

Poate că s-a uitat la mine fără să mă vadă, poate că era deja în altă parte, într-un prezent în care eu nu mai existam. Îi văd părul pierzându-se printre buruienile înalte, ușoare ca vântul, căzând în urma ei ca o cortină, și apoi nu mai rămâne nimic, și totul se pierde în ceață, ca un peisaj în oglinda apei.

•

Habar n-ai de ce oamenii procedează într-un fel sau altul.

•

Îl văd pe tata, la Roberto – când a fost, oare? ieri? într-o altă viață? –, se lovește peste piept, dă cu pumnul în cămașa lui din bumbac, clatină din cap, cu o privire ce pare să aibă o legătură directă cu Summer, cu lumea invizibilă în care trăiește, îl văd când îmi spune în șoaptă: „Aș ști dacă ar fi murit”, și îl aud pe Alvaro Aebischer: „I-am chemat pe tatăl tău și pe mama ta aici, la secție, și le-am spus”, simt și acum căldura degajată de corpul lui, concentratul acela de energie compactă care se împrăștie și te aspiră, e o luptă, mă trag fiecare de câte o mânecă, și eu nu mă opun în niciun fel forței lor, nu reacționez niciodată, iar ideea aceasta mă izbește ca și cum, din spate, cineva m-ar fi lovit în moalele capului.

Merg, merg fără oprire, străbat câmpia de la Plainpalais. Imensa esplanadă e pustie, și lumina, atât de puternică, încât se transformă în materie înainte de a atinge solul. Nu e nimeni, niciun pieton în depărtare, ca și cum orașul s-ar fi retras, în timp ce, în creierul meu, milioane de neuroni se interconectează, transportând cu toată viteza, uneori prea repede, informații care plutesc la suprafață și apoi dispar, scufundându-se, chiar în clipa în care încerc să le cuprind, și în mijlocul valului, simt durerea, îndepărtată.

Nu voia să se afle unde este. Nu voia ca familia să știe.

•

Merg pe chei, de-a lungul Ronului, pe lângă Bâtiment des Forces Motrices, anfilada sa de beton și sticlă este survolată de o multitudine de pescărușI, formând un nor plutitor ce se dilată, apoi se comprimă, pe cerul lăptos. Mi se pare că păsările acestea sunt reprezentarea creierului meu în spațiu: conexiuni încercând să se reorganizeze, un sistem dinamic, într-o permanentă reconfigurare, lanțuri care se strâng, altele care se destramă, se desfac, după care își recapătă forma inițială, într-o plasticitate perfect inutilă, pentru că între țesutul memoriei,

trecutul pe care am crezut că-l trăiesc și acela care pare să iasă iveală, nu se suprapune nimic, nicio configurație. Între amintirile mele și realitatea care prinde contur din anfractuozitățile atât de vaste încât par să-mi înghită întreaga viață se află o minciună cât cerul de mare.

•

Îmi amintesc de tatăl meu în roba lui de avocat, cu un pahar în mână și părul căzându-i peste ochi, în fața unui grup de prieteni, prăbușiți pe canapea, femeile stând cu picioarele goale în poala bărbaților, și el în fața lor, întinzându-și larg brațele și, odată cu ele, roba neagră într-un gest teatral. Îmbujorat, se preface că pledează pentru nevinovăția unui client, lansându-se în tirade lungi și înflăcărate, cu o pasiune pe care nu o arată niciodată în viața de zi cu zi, după care intră în rolul procurorului și-și demolează întreaga argumentație, susținând exact contrariul celor abia afirmate cu o clipă înainte, cu aceeași sinceritate și aceeași exaltare în glas. Îmi amintesc de angoasa mea, în timp ce amicii lui râdeau, Bernard Barbey își vârâse două degete în gură și trăsese un fluierat, iar mama, peste măsură de încântată, stătea în picioare, ușor instabilă pe tocurile ei înalte, am simțit că inima mi-o lua razna, lumina artificială pe roba neagră a tatei, fascinant ca un oracol sau ca un magician, fluturându-și prin aer manșetele strălucitoare: „Secretul e să le servești oamenilor o poveste pe care vor s-o creadă, indiferent în ce constă. Lumea nu vrea să știe, vrea să creadă, și odată ce ați înțeles lucrul ăsta…”, spunea el cu o privire înfierbântată, ridicându-și paharul până în dreptul ochilor, ca și cum ar fi ținut întreaga lume în mâinile sale.

Serile erau întotdeauna vertiginoase, adulții dezvăluiau fațete neașteptate ale personalității lor, copiii fiind doar niște figuranți – iar regula aceasta nu era nicicând mai clară decât pe timpul nopții –, dar în seara aceea, bucăți întregi de sol se dezagregă sub tălpile mele, o falie se deschide cu toată viteza, dezvăluind, sub mochetă, o materie arzătoare.

Ușurința cu care tatăl meu mintea. Mândria pe care o resimțea.

*

A făcut o plecăciune, cu mâna la piept, printre ropotele de aplauze și fluierături, o blondă voluptuoasă, cu pete roșii pe decolteu, și-a azvârlit sandalele prin încăpere, părea băută, sau

iluminată, sau poate că era doar îndrăgostită, și era o nebunie să simți entuziasmul publicului, ca și cum acea abilitate a lui de a înșela lumea era visul tuturor femeilor, să țină lângă ele un bărbat care ar fi putut deopotrivă să le iubească și să le înjunghie, iar bărbații dădeau și ei din cap aprobator, cu un aer viclean, de-ai fi zis că asta făceau toată ziua, „să înlocuiești o iluzie cu alta”, după cum le spunea tata la telefon clienților săi. Devenise un fel de slogan, enunțat cu aplombul nonșalant al omului care n-a cunoscut niciodată eșecul.

•

Merg mai departe pe chei, de-a lungul fluviului, însoțit de apa întunecată și densă, marmură topită. E aceeași apă ca aceea propulsată în aer de fântâna Jet d’Eau din fața biroului meu, aceeași apă care trece prin dreptul casei de la Bellevue, mohorâtă și cenușie, aceeași apă care străbate pădurea unde a avut loc picnicul, apa cu reflexele sale de smarald, apa aceea care curge până la Mediterana, pentru a se topi într-un albastru diferit, mai intens și mai autentic, apa aceea vie, care nu e, așadar, atât de neclintită pe cât mi-o imaginam eu.

Și acum știu că ea nu e acolo.

Summer nu e acolo, ea este asemeni apei acesteia care călătorește și se metamorfozează, este timpul care trece, se desfășoară formând o buclă sau se destramă, poate, ca un pulover din care tragi un fir, este precum emoțiile pe care credem că le percepem pe sub pielea ființelor iubite, ea se evaporă într-un suflu de aer cald sau se vitrifică în cristale de gheață, iar eu aș vrea să urmez cursul acestei ape, ca să văd unde duce. Aș vrea să rebobinez timpul, cum făcea sora mea cu casetele pe care le rula și le derula pe casetofonul ei, iar în ochi i se deslușea negura aceea sentimentală și misterioasă, pentru a ști când a început totul, când am încetat să mai simt ce simțeau și ei, când eu îi iubeam atât de mult, și aș fi vrut să-i strâng în brațe din toate puterile, pentru a pune o pavăză în calea suferinței lor, pentru a-i ține ca să nu se prăbușească, dar mă înșelam amarnic, nu îmbrățișam nimic altceva decât vântul. Aș vrea să-i revăd ochii lui Summer când dădea din cap în ritmul muzicii, ascultând blues-urile difuzate la radio, și aș vrea să prind cu un bold o panglică de inima ei și a mea – dar poate că am făcut-o deja? poate că fiecare gest al ei trage imperceptibil

de pielea mea, precum ciupitura unui cârlig care mă poartă, mă tractează ușor către ea.

La câțiva metri de mine, două lebede întind gâturile spre cer, penajul lor imaculat pare la fel de înduioșător ca un cuib pe caldarâm. Își desfac aripile și încep să sâsâie lung, un sunet încărcat de furie, limba lor e neagră. Își umflă aripile, care se împreunează, alcătuind la spate o inimă, un gest plin de grație, contrastând cu strigătul acela de furie, ce părea zămislit din adâncul ființei lor. O iau iarăși din loc, cu pescărușii roind deasupra capului meu, în timp ce lebedele sâsâie tot mai tare, ca să mă izgonească de pe teritoriul lor. Poate că aparțin acelei armate sălbatice care va domni de aici încolo peste omenire, și mă prigonesc pentru a mă trimite mai departe, acolo unde trebuie să ajung.

•

Stau în fața farmaciei din Bourg-de-Four, privesc la ușa din sticlă, care culisează într-o lunecare mută, ciudat de reconfortantă, și trag cu nesaț dintr-o țigară, înghițituri mici de viață și curaj. Am mers până aici fără să ajung la vreo decizie, într-un soi de umblet orbesc, sau poate că nu mai sunt de-aici înainte decât mișcare, precum rechinii aceia care trebuie să înoate urmând curentul, ca să nu se asfixieze, și nu mă mai gândesc la nimic când trec pragul ușii din sticlă ce se deschide în fața mea, și înaintez prin încăperea de un alb strălucitor, ca și cum aș pătrunde pe un alt tărâm, proaspăt și aseptic, separat de lume prin câțiva centimetri de sticlă.

•

Nu o zăresc de la început, nu văd decât lumina neoanelor și clientela care se deplasează în tăcere, asemeni unui nor prevestind furtuna, și simt că inima-mi freamătă, un bâzâit ușor în adâncul frigiderului.

Ridic privirea spre tejghea, în spate de tot, și deodată, ea – mi apare în fața ochilor, ieșind din camera de depozitare. Poartă un halat scurt, alb, peste o rochie lejeră și ține ceva în mână, un flacon cu medicamente sau o bucată de fildeș, un mic obiect prețios, din os, între degetele sale. Are părul prins la spate, iar pe chip i se citește epuizarea. Nu mai e o fetișcană, și totuși șuvițele care scapă din elasticul de păr îi dau aerul unei studente care s-a îmbrăcat pe fugă, după o noapte petrecută în patul unui băiat căruia nici nu i-a reținut numele. Înlemnește pe

loc, și deodată, timpul care a trecut, înscris în colțurile ochilor ei, mă nimicește, tot timpul acela în care n-aș ști să spun unde am fost. Mă uit la ochii ei, văd că se fac tot mai mari, fără să exprime însă nimic, rămâne doar gestul ei suspendat, apoi se întoarce și pare pierdută în contemplarea peretelui, de parcă ar fi căutat un răspuns, de parcă cineva ar fi scris acolo niște instrucțiuni, cu litere minuscule, sau poate că desfășurătorul întregii sale existențe este întipărit în peretele acela atât de alb, încât pare să lumineze figurile clienților aplecați deasupra rafturilor.

Se apropie de o tipă blondă, tot în halat, dar care poartă și o bentiță cu paiete pe cap, și are unghiile vopsite într-un roz aprins, ca și cum ar vrea să arate cu disperare că viața ei nu se limitează la acel spațiu rece și steril. Îi șoptește ceva la ureche, iar blonda îmi aruncă o privire fugitivă, încuviințând din cap, în timp ce Jill îi întinde obiectul palid pe care-l ținea în mână, după care își scoate halatul, îl aruncă nonșalant undeva în spate, și se îndreaptă cu pași siguri spre mine.

— Bună, Jill.

Îmi dau seama cât de greu articulez cuvintele.

— Ce cauți aici?

Pare bulversată sau furioasă. Este atât de puțin schimbată, încât e insuportabil. Pometii i s-au lăsat și are niște brazde mici în colțurile ochilor, dar este atât de ireal de frumoasă, încât pare a fi un curent puternic ce mă împinge în golul din spatele meu. Pe gât are două linii, și văd o mână de bărbat trecând lama unui cuțit peste pielea ei, un joc sexual suav și primejdios.

— Eu… am venit să te văd.

Jill scapă un râset scurt, sec.

— Ești prea amabil.

— Voiam să-ți spun: Summer trăiește.

Ea mă privește, pare că nu înțelege sensul cuvintelor mele sau că nici nu m-a auzit.

Întoarce capul, fixează din nou cu privirea peretele. Îi aud glasul, undeva în depărtare:

— Hai să ieșim câteva minute, bine?

•

Se îndreaptă spre terasa cafenelei din fața farmaciei, își trage un scaun de metal și se trântește pe el, cu coatele pe masă, ca și cum ne-am fi dat întâlnire.

Mă așez și eu și simt panica cum crește în mine, nu știu de ce fac într-o singură zi ce n-am făcut în toată viața mea. Aud zgomotul surd al inimii mele zvâcnind, și mi se pare că și ea îl aude, că întregul oraș bate în ritmul acelei inimi, un uriaș mușchi gol care se contractă și se dilată sub scoarța terestră. Un animal abia născut, respirând și târându-se prin întuneric. Pașii unui monstru imens care înaintează încet prin oraș, iar capul său acoperit de solzi se ivește pe deasupra clădirilor.

— Am fost să-l văd pe polițistul care s-a ocupat de caz.

Jill se uită la mine, fără să scoată o vorbă.

— A găsit-o. La doi ani de la dispariție. Și părinții mei au știut.

Ea scoate un pachet de țigări dintr-un loc secret, de parcă l-ar fi ținut ascuns între pliurile rochiei sale sau în lenjeria intimă.

— De-asta ai venit?

Simt că tot sângele îmi năvălește în obraji și gât, o ceașcă de apă clocotită primită în plină figură.

Clatin din cap că nu, dar ea nu se mai uită la mine, un chelner a venit la noi, ea comandă o cola, eu cer o cafea, deși aș fi vrut să dau pe gât o votcă sau toate pastilele din flaconul acela pe care Jill i-l încredințase tipei cu bentiță paietată.

*

— Și apoi, Summer nu e fata lui taică-meu.

Jill nu spune nimic, fumează și se holbează la masă, ce pare încrustată cu o infinitate de fragmente de sticlă, ca niște ochi deschiși, minusculi.

— Știai?

Jill oftează, fără să ridice privirea.

— Sigur că da, ea mi-a spus. Își găsise certificatul de naștere în care scria „tată necunoscut”. Aveam treisprezece sau paisprezece ani pe atunci. Nu era așa o chestiune importantă.

Mă simt epuizat, și văd că ea vrea să se lupte.

— Până la urmă, văd că toată lumea știa, în afară de mine.

Clipește, și o umbră întunecată se înfiripă la marginea genelor ei.

— Tu oricum nu voiai să știi nimic.

Chelnerul slăbănog, purtând niște bermude care-i cad prea jos pe șolduri, așază un pahar în fața lui Jill, paharul scoate un clinchet, o melodioară veselă, sunetul unei clopotnițe, izvorât dintr-un trecut îndepărtat.

Jill își îndreaptă spatele și mă privește cu seriozitate, de parcă abia atunci și-ar fi dat seama că stau acolo, în fața ei, rotind farfurioara aceea ridicolă, cu cămașa care mi se lipește de piele, cu ochii halucinați, cu aerul dement, și nu într-un vis sau într-o divagație a memoriei.

— Știi ceva? Puțin îmi pasă. De-aia nu mai pot eu, că trăiește.

Suflă fumul de țigară pe nări, mici rotocoale de suferință sau de furie.

— Nu sunteți singurii pe lumea asta care suferă, Benjamin. Voi suferiți, plecați și-i lăsați pe toți în urmă. Și tu ai făcut fix același lucru, Benjamin. Ai dispărut. Erai acolo, știam exact de unde să te iau, dar nu puteam s-ajung la tine. Dar cine vă credeți voi, cei din familia asta? Ți-am scris, te-am sunat, am întors-o pe toate părțile ca să pricep cu ce am greșit, pentru că tu nu mi-ai dat nicio explicație. Nu te-ai deranjat nici măcar să-mi spui ceva, orice, nu ți-ai pus problema. Mi-am pierdut mințile.

Jill ridică ochii spre cer, ca și cum amintirile ar fi defilat prin spațiu.

— Ești ca ea. La fel ca ea.

Nu o mai văzusem niciodată furioasă, cola din paharul ei e neagră, are culoarea părului ei și a sprâncenelor ei conturate în două mici arcade. I-a curs cola și pe rochie, cercuri negre, aureolate de un negru mai deschis, ca și cum inima ar fi început să-i sângereze ușor sub florile din acrilic.

— Aș fi preferat ca tu să fi murit.

Jill se ridică dintr-odată, își aruncă țigara, făcând-o să țâșnească dintre degetul mare și arătător și să-și ia zborul, descriind un arc de cerc. Pentru o clipă, o urmărim amândoi cu privirea în tăcere, apoi Jill întoarce capul.

— Cât despre părinții tăi… Evident că nu ți-au spus nimic. Eu am încercat uneori să-ți vorbesc, dar n-ai vrut să auzi nimic niciodată.

— Despre ce să-mi vorbești?

Ea ridică din umeri, de parcă s-ar fi debarasat de un palton sau de o blană de urs, de sub care iese acum la iveală, mai ușoară și aproape goală.

— Nu mă întreba pe mine despre asta, Benjamin, întreabă-i pe ei.

Și într-o secundă a dispărut, a intrat pe ușa din sticlă a farmaciei sau poate că s-a evaporat, pur și simplu, ca un sărut pe o fereastră.

Rămân în fața farmaciei, clătinându-mă pe picioare, sub soarele ce strălucește ca un bec uriaș. Îi simt razele, un fascicul de particule, sau undele unui cântec ce se propagă în toate direcțiile, ricoșând în materie, după care o pornesc din loc.

Îmi propun să mă întorc acasă, chiar dacă nu mai știu ce înseamnă asta. Ajung la gară, unde totul mi se pare incredibil de îndepărtat și de străin, apoi, când cobor în parcarea subterană a blocului meu, răcoroasă și pustie ca o grotă în care îți poți lesne imagina că vara a trecut, chiar și mașina mea micuță îmi pare a fi o bizară cutie metalică.

Trebuie să mă întorc. Acolo unde a început totul.

•

Merg cu mașina de-a lungul lacului, spre Bellevue. Soarele proiectează la suprafața apei un culoar de lumină scânteietoare. Un popor minuscul, țopăind și fluturând din brațe. O brazdă de puncte aurii ducând până la orizont, la poalele munților, cu masa lor cenușie, impasibilă, întinzându-se între apa albastră și cerul albastru.

•

În apropierea coastei, un pescar scoate din apă un vintir, o cușcă dreptunghiulară în care ar putea încăpea un om, sau o nimfă adusă la suprafață din adâncuri. Înăuntru, peștii se zvârcolesc și sar, mi se pare că țâșnesc din pântecul lacului sau dintr-un ou.

Îmi închipui gurile lor aspirând cu disperare aerul care-i ucide, gurile unor bebeluși, schițând un „O” de mirare.

Mă gândesc la ambarcațiunea jandarmeriei, la scafandrii îmbrăcați în costumele lor din neopren, la fasciculul lanternelor lor, măturând întunericul. Îi văd intrând într-o lume mai vastă decât lumea însăși, unde granițele cad în obscuritate. O față de masă de care, atunci când tragi, ia totul cu ea. O eșarfă de mătase de culoarea cernelii, care se desfășoară în beznă.

Îmi amintesc de panica mea, de spaima că aveau s-o găsească pe Summer, că îi vor aduce la suprafață trupul înțesat de alge, chiar dacă știam, știam că n-aveau s-o găsească.

•

Unde era? Unde este acum?

Summer, sub apă. O văd în mijlocul întinderii albastre, plutește prin întuneric, apoi lumina copleșește totul, un soare ce se prăbușește în apă. Este încercuită de pești roșii, care se

înlănțuie, și de bancuri argintii, săgeți lansate, toate, în aceeași direcție.

•

O revăd pe mama pe platoul de televiziune, reflexele sidefii ale unghiilor ei, ochii ei frumoși, umezi, și-mi amintesc că și-a dorit să se facă actriță, pe când trăia la Paris și ducea o viață mai interesantă, mai plină de strălucire, viața aceea în care nu dădea naștere unui copil fără tată.

O revăd, sexy și neajutorată, captivă în ecranul acela, poate că era mai sinceră ca oricând în minciuna ei, o femeie înghițită de fantoma fiicei sale dispărute, cu chipul acela imens proiectându-și umbra asupra propriului ei chip, același chip frumos, dar mai puțin tânăr, ca niște aripi mari ce se închid.

*

Păsările zboară orizontal pe deasupra lacului, o linie punctată înaintând în aceeași direcție ca și mine. Poate că mă vor călăuzi spre Bellevue, poate că le voi găsi pe pajiștea din fața casei, strânse unele în altele, și mă vor urmări cu ochii lor pătrunzători, întinzând gâturile la trecerea mea.

•

Deschid geamul, vântul pătrunde cu iuțeală în mașină, o lumină portocalie și parfumul apei, impresia că natura se cuibărește în habitaclu.

Drumul pare nou, ca și cum ar ieși drept din pământ, neted și strălucitor.

•

Îmi amintesc din copilărie când s-au născut papagalii, în colivia mare, albă, așezată în dreptul ferestrei din bucătărie, în epoca în care mama își dorise păsări. Roz și gri, ieșind din terciuiala lipicioasă a ouălor, bucăți de piele golașă, aripi atrofiate.

La scurt timp, gâtul femelei era plin de sânge, și ni s-a explicat, mie și surorii mele – stupefiați, clătinând din cap, ca și cum am fi refuzat să credem că așa ceva era cu putință – că se întâmplă ca mama să-și atace și să-și ucidă puii. Nimeni nu știa de ce.

„Sunt lucruri care se întâmplă”.

Îmi amintesc că mama tine în mână ceva învelit în hârtie, aruncă pachetul la gunoi, apoi rămâne acolo, tăcută, contemplând interiorul, și când mă vede în pragul ușii, dă

imediat drumul capacului și își trece mâinile sub apă, frecându-le cu detergent de vase.

Și apoi, păsările și colivia au dispărut.

Noaptea, când coboram să-mi iau un pahar cu lapte, ghidându-mi pașii doar după lumina rece a frigiderului, mi se părea că din chiuvetă iese ceva, o creatură vie, care începe să respire la suprafață.

•

Trec de poartă, parchez în fața casei și, ieșind din mașină, am senzația că pământul a redevenit nemișcat. Natura sălbatică din habitaclu s-a diluat în univers.

•

Mama înlemnește când mă vede, tine în mână niște prosoape de baie.

— Benjamin?

Dincolo de zâmbetul ei se citește mirarea, precum și ceva ce aduce cu teama, e un zâmbet pe care l-ar adresa oricui s-ar prezenta acolo, pe veranda ei, indiferent că ar fi vorba despre una dintre prietenele ei, cu un coșuleț atârnat de braț, sau de un necunoscut cu un topor.

N-am trecut de mult timp pe acolo, de un an, doi, poate chiar mai mult, e prea dureros să încerc să-mi amintesc. Când eram toți trei sub acoperișul acelei case, aerul se comprima. Și apoi, mai era și camera lui Summer, încuiată, de unde părea să răzbată o melodie îndepărtată, un cântec de flaut, sau un nor de praf, și într-o zi, pur și simplu mi-a fost peste puteri să mai vin.

•

— E totul în regulă?

E atât de fragilă, cum stă în fața casei, ce pare imensă, în lumina aurie a asfințitului. Umbra clădirii se înalță peste grădină și ne acoperă.

Nu-i răspund, îi dau o sărutare din vârful buzelor, aș vrea să câștig câteva secunde, să mai rămân o clipă în lumea de dinainte.

Ea mă privește continuând să-mi zâmbească, așază prosoapele pe un șezlong, mă adresez spatelui ei aplecat.

— Știu adevărul despre Summer.

Îmi aud vocea pierită.

Mama se îndreaptă și mă privește cu un aer de neputință.

Își încrucișează brațele la piept.

— Ce adevăr, Benjamin?

O fixez cu privirea, îi citesc expresia hotărâtă și-mi spun că se va agăța până la capăt de minciună, de lucrul acela care a crescut între noi, ușor și voluminos, un balon roșu din hârtie de mătase, umflat la nesfârșit de plămânii unui copil.

Trag aer în piept. Mă agăț de marginea lumii. Arunc o privire spre fundul prăpastiei, la copacii, la stâncile de jos, la cărăruia minusculă, ca un filament albastru.

— Știu că trăiește. Știu că nu e fiica tatălui meu. Știu că mi-ați ascuns totul. Și mai știu că n-ați făcut nimic ca s-o găsiți.

Mama rămâne neclintită pentru o clipă, după care se întoarce și intră în casă. Se îndreaptă spre bucătărie, iar eu mă duc după ea.

— Tatăl tău n-a sosit încă. Vrei să bei ceva?

— Mamă…

Nu știu dacă mă aude, rămâne înțepenită în fața frigiderului, și pentru un moment, mi se pare că încearcă să intre cu totul în el, că va dispărea în frigul și în lumina aceea glacială. Dar în cele din urmă închide ferm ușa frigiderului, ține în mână o sticlă de vin alb, o pune pe masă, apoi se așază, privindu-mă drept în ochi.

Dintr-un automatism, scot două pahare din dulapul de deasupra cuptorului, cele de vin sunt în stânga, lângă cupele de șampanie, m-am minunat întotdeauna de numărul enorm al cupelor de șampanie, și știu că aș putea să deschid toate dulapurile cu ochii închiși, poate că asta-i tot ce rămâne din viețile noastre, locul pe care-l ocupă fiecare lucru în bucătăria noastră.

Paharul îi tremură în mână. În ochi are o sclipire ireală.

— Habar n-ai tu, Benjamin.

Trag aer în piept, simt că mi se strânge inima. O piatră azvârlită în gol, ce cade undeva în beznă. Nimic altceva decât un șuierat prin aer.

— Eram îndrăgostită până peste cap, și el m-a părăsit…

— Te-a părăsit?… Cine?

Mama ridică din umeri, cu capul plecat deasupra paharului, seamănă atât de bine cu Summer în clipa asta, o adolescentă inaccesibilă. Ridică deodată capul și mă fixează cu privirea.

— Era un tip însurat, prieten cu părinții mei. Am rămas însărcinată, aveam douăzeci și unu de ani, îmi spune, izbucnind

într-un râs aspru. Am crezut cu adevărat că mă iubește. La vârsta aia, nu prea gândești. Iar părinții mei... Cred că și-ar fi dorit să dispar de pe fața pământului. Totul era din vina mea. Dintr-odată, viața mea era terminată. Voiam să fac atâtea lucruri, și m-am trezit brusc aici, în orașul ăsta, în lumea asta minusculă, murmură ea, schițând prin aer un gest istovit. Aș fi putut să fac atâtea lucruri. Aș fi avut o altă viață.

Mă uit la ea cu luare-aminte, dar e pierdută, privește către cealaltă existență pe care ar fi putut-o avea, fără Summer, fără tata, fără mine, către locul acela în care noi nu existăm.

— M-am căsătorit, crezi că am făcut-o pentru mine? Am făcut-o pentru părinții mei. Am făcut-o pentru tatăl tău, pentru sora ta, pentru cei din jur, toți oamenii ăia care veneau pe la noi și care au dispărut apoi dintr-odată. Eram apropiată de Bernard Barbey, îți amintești, mă gândeam că el îmi va fi alături, și apoi, când sora ta a plecat, când ne-a făcut asta, nu-mi mai răspundea la telefon, sau când o făcea, îmi spunea: „Liniștește-te, liniștește-te”, de parcă aș fi fost nebună.

Lacrimile îi țâșnesc din ochi, și mă întreb dacă am mai văzut-o vreodată plângând.

— Din câte știu eu, s-a culcat și cu el.

Glasul îi fremăta de mânie.

— Cine s-a culcat cu el?

Mama se ridică brusc, începe să meargă de colo colo, ca o somnambulă, sub lumina lustrei, care-i face părul să strălucească. Un disc de lumină aurie, chiar în creștetul capului.

— Sora ta!

O privesc uluit, mă întreb dacă ea crede cu adevărat ce spune.

Bernard Barbey?

— S-a transformat într-un dușman. Îi voia pe toți. Era pretutindeni, îmi răpea totul. Pe tatăl tău, și toți băieții ăia, tot timpul... Voia să ne umilească.

Îi văd imaginea reflectată în fereastra din spatele ei, o altă mamă, o necunoscută proiectată pe sticlă.

— Și apoi, când i-am găsit, pe ea și pe Franck... Asudați, obsceni, pe canapea... Ea era acolo goală pușcă, și el deasupra ei. Taică-tău a luat-o razna, s-a năpustit la sora ta, a început s-o lovească, după care s-a luat la bătaie cu Franck. Nimeni nu-și

poate închipui cum rămâi după așa ceva. Mă simțeam ca moartă.

Vocea ei ascuțită răsună în bucătărie, în timp ce, pe fereastră, văd cerul întunecându-se iute, o haină albastră aruncată peste pământ. Am impresia că ies pe fereastra aceea, că plonjez în acea întindere albastră, așa cum intri într-un nor.

Unde am fost în acea noapte?

Unde am fost toată viața mea?

•

— Și trei zile mai târziu, ne-a făcut ce ne-a făcut. Și nu s-a mai întors. Ca să ne pedepsească.

Mama îmi aruncă o privire de înecată, iar buzele îi tremură.

Eu nu simt nimic, văd o hartă desfășurându-se în fața mea, un bărbat care poartă un chipiu alb de căpitan îmi arată că nu mă aflu nici pe departe acolo unde-mi închipuiam eu, nu sunt pe tărâmul acela, ci pe un altul, între două oceane.

E o peliculă de chiciură așternută pe un parbriz, peste care un deget trasează încet un prenume. Sau o inimă. Sau niște cuvinte obscene.

Mama se așază la loc, cu fața spre mine, și își golește paharul. E roșie în obraji.

— Iar când polițistul ăla ne-a sunat... Ne-a spus că a găsit-o și că ea nu vrea să știm unde se află! Îți dai seama, Benjamin?

Oftează adânc, cu o mână la piept, ridicând ochii în tavan.

— Iar tu... tu erai deja zdruncinat. La ce-ar fi ajutat să-ți spunem? Pentru ce să-ți pricinuim și mai mult rău? Ca să te facem să înțelegi că nici tu nu contai pentru ea? Că nu se gândea decât la ea, cum a făcut-o dintotdeauna?

Dau din cap că da, încuviințez mașinal, pentru a o liniști pe mama, sau poate pentru a mă liniști pe mine, dar înăuntrul meu se înfiripă un sentiment, născut dintr-un loc fosilizat, sau poate că provine de undeva din afară, din întunericul nopții, unde ceva freamătă. Îmi vine să-i ating obrazul, dar poate că de fapt mâna mea ar vrea să-i astupe gura și să apese cu toată forța.

Mama se uită la mine și mă imploră, dar eu nu exist în acea privire.

— Nimeni, să știi, nimeni nu-și poate imagina prin ce-am trecut eu. Ce înseamnă să naști singură, la douăzeci și doi de ani. Cu femeile alea și cu doctorul ăla oribil aplecat între coapsele mele, lătrându-mi niște ordine. A fost înfiorător.

Bate cu pumnul în masă, un pumn mic, ca o piatră ascuțită, iar ochii îi sunt înnegurați de rimel, de lacrimi și de o lumină sălbatică, forța și refuzul neabătute care au separat-o de noi toți anii aceștia.

— Mi-a răpit tot, Benjamin, tot!

Atunci, mă ridic, mă sprijin o clipă de spătarul scaunului și bălmăjesc niște cuvinte oarecare, „trebuie să plec” sau „îmi pare rău” sau „taci dracului”. Ea mă privește stupefiată, cu ochi scăpărători, buzele i se mișcă, dar eu nu aud nimic, străbat coridorul și o iau la fugă.

Afară, noaptea mă primește în brațele ei catifelate, ceva freamătă în aer, un vârtej de pene, creaturi înaripate furișându-se printre copaci. Prin întuneric aud clipocitul lacului. Suprafața apei strălucește precum o oglindă misterioasă. Apa este violetă, pare vâscoasă și vie, înconjurată de aureola de lumină proiectată de lună. Copacii se apleacă spre mine, niște uriași apropiindu-și chipurile, o puzderie de ochi mă urmăresc din desișurile ce freamătă încet. Natura sălbatică mă privește, stelele, rătăcitoare și vaporoase, umbrele, animalele nevăzute, plantele ce împrăștie nori de clorofilă, suspine amețitoare, le aud, o răsuflare adâncă și prietenoasă.

•

Mă întreb dacă mama are măcar cea mai vagă idee despre această viață diferită pe care ar fi vrut s-o trăiască, dacă știe despre ce vorbește, sau dacă seamănă cumva cu un orizont strălucitor, cu un cer de un alb imaculat. Un secret, lustruit de anii întregi de neputință și privit în fiecare zi într-o lumină nouă, de parcă tocmai atunci ar fi fost extras din măruntaiele pământului.

Mă apropii de malul apei, care mă cheamă. Un animal care răsuflă slab, adormit sau rănit.

•

O văd pe Jill, stând goală în fotoliul acela, gestul ei, prin aer, reproducându-l pe cel al bărbatului – Bernard Barbey? Sfinte! –, mâna lui urcând pe spatele gol al mamei. O văd pe mama, cu ochii scânteietori, de o intensitate necunoscută, privindu-l pe Bernard Barbey, și pe sora mea, într-un halat sau într-un tricou, îndreptându-se somnoroasă spre bucătărie, și privirea lui, insistentă. O văd pe mama cum își aprinde nervoasă o țigară,

mi-o imaginez închizând ochii pentru a alunga imaginile insuportabile ce se perindă prin mintea ei bolnavă.

•

Văd o imagine latentă, închisă într-un aparat foto. O peliculă rulată în beznă, un animal încovrigat pe pământ. Instantaneul a fost capturat, dar este invizibil.

•

Îi văd pe Summer și pe Franck, transpirați, cu părul ciufulit, par legați unul de altul cu sfori ude, hainele lor sunt împrăștiate peste tot, iar pe masa joasă sunt sticle răsturnate. O văd pe mama, chipul ei frânt, o linie care-i gonește pe piele, ceva ce răcnește și urlă în tăcere, și-l văd pe tata, cu încetinitorul, năpustindu-se asupra surorii mele, trupul ei gol lipit de el, chipul înflăcărat, lacrimile care o înecă, pielea ei pare mai mult decât dezgolită atunci când atinge cămașa tatălui meu.

Văd mâinile lui încleștate pe șoldurile ei, pielea surorii mele roșind sub apăsarea degetelor lui. El o ține, mult prea strâns, mult prea aproape de el, văd sânii ei striviți sub pieptul lui, pelvisul ei lipit de pantalonii lui, și mă ia amețeala.

•

Mă sprijin de zidul jos, chipul mi se reflectă în apa întunecată. Clipocitul apei pe piatră, o poveste șoptită la urechea mea, între așternuturi.

Imediat dincolo de suprafață se întrezăresc umbre.

•

Văd o fotografie, în *Tribune de Geneve,* înfățișând un somn de aproape doi metri, pe care un pescar uluit îl strânge în brațe, de parcă ar încerca să ridice un bebeluș gigantic. Apa-i vine până la mijloc, stă în picioare pe un dâmb, într-un echilibru fragil sub greutatea capturii sale, iar sub fotografie se poate citi: „Somn uriaș pescuit în lacul Léman!” „Nu se știe de unde vin. Cine i-a adus oare?”, o fotografie pe care o privești multă vreme, scârbit și fascinat deopotrivă.

Pielea neagră a mănușilor pescarilor.

Corpul verde-cenușiu, murdar și pătat, al peștelui.

Mustățile ce-i atârnă la marginea gurii, o imagine de coșmar.

•

Deasupra lacului, luna imensă a luat locul soarelui, într-o simetrie ciudată. Un disc în negativ al celuilalt disc.

Ea este o față goală, lipsită de gură, care ar vrea să spună ceva, dar cuvintele sunt captive sub vălul care o acoperă.

În jur, planetele se uită la mine, mute.

Tăcerea lumii, să mă ajute să gândesc.

Să plonjez înăuntrul meu.

•

Văd peștii din visele mele, roz, cu mustăți precum cele ale somnului, dar de culoarea pielii.

Acvariul din camera lui Summer.

Se aprinde, ca un televizor în întuneric.

Algele se mișcă, se împletesc și se desfac în curentul apei, și îi văd înăuntru: peștii roz. S-au făcut mici, cât palma unui copil.

Se sărută, își lipesc buzele, într-un leagăn vegetal.

În visele mele sunt și pești argintii. Și marii pești albaștri, cu aripioarele lor care arată ca niște voaluri.

Dintr-odată îmi amintesc numele lor, gurami pupăcioși, neoane albastre, pești luptători. Apar ca niște cartonașe aranjate frumos într-o cutie al cărei capac trebuia numai să-l ridici.

•

Lacul freamătă în umbră. Apa și aerul mă leagănă, mă clatină ușor, o jucărie pe care o scuturi pentru a face să țâșnească o perlă din interior.

Mișcarea suprafeței este asemănătoare cu cea a memoriei mele. Un corp care se zbate și se întoarce, în apă și în pântecul meu în același timp, *prinde-mă, prinde-mă, prinde-mă.*

•

Mă aplec ușor deasupra apei, simt o briză răcoroasă și blândă pe față, vreau să mă apropii de vocile care mă cheamă, imediat dincolo de suprafața apei, de umbrele care se mișcă, vreau să le țin în mână.

•

Simt suflarea apei pe pielea mea, un vârf strălucind în întuneric, o sferă străpunsă de un ac conic, iar un val de lumină se revarsă și luminează totul.

•

Scena apare brusc din întuneric, ca dintr-o baie chimică.

O imagine capturată pe suprafața sensibilă a memoriei mele.

O imagine netedă și strălucitoare, ca o fotografie abia developată.

•

Sora mea este într-o cămașă de noapte albastră, are nouă sau zece ani, și tatăl meu e în pijama. Stau pe scaunele minuscule de lemn. El e mult prea mare pentru scaunul acela de copil.

Îi văd din spate, nemișcați. Părul lor, răvășit de noapte.

Lumina acvariului se răsfrânge asupra lor.

Doar peștii se mișcă printre alge, un sanitar micuț urcă pe suprafața geamului.

Aud bâzâitul filtrului.

O întreagă lume vie este închisă în acest acvariu. Aripi, licăriri, guri care respiră. Plante care cresc, ouă translucide în pietriș, melci care se târăsc. În jur, obiectele neînsuflețite, patul, biroul, scaunele mici din lemn, siluetele înțepenite pe aceste scaune, toate sunt niște umbre în penumbră.

Pare că lumea celor morți urmărește nașterea vieții, într-un recipient fremătător.

•

Intru în imagine, plonjez înăuntru, într-o escapadă optică, și mă apropii de Summer.

Știu că mă apropii de centrul pământului, de lucrul acela dur și înspăimântător, blocat sub straturi de rocă îngrămădite unul peste altul, încă de la începuturile lumii.

Îmi dau seama că ea poartă cămașa de noapte albastră cu care înoată în toate visele mele, și mă uit cu atenție, bumbacul cămășii ei de noapte e în gros-plan.

Țesătura se mișcă.

Țesătura se mișcă de parcă pe sub ea s-ar afla o vietate, un animal micuț care se zbate, o fiară întorcându-se în bârlogul ei.

Văd brațul tatălui meu atașat de lucrul acela care se agită pe sub țesătură și înțeleg că acolo este chiar mâna lui, între coapsele strânse ale surorii mele, coapsele ei inerte și pietrificate, în timp ce el privește drept în față, captivat de peștii care se mișcă și ei în atmosfera de o tăcere atroce.

Summer se întoarce, face ochii mari, deschide gura, dar nu iese niciun sunet. Mă retrag în întunericul holului.

Dar am văzut-o.

Și ea m-a văzut pe mine.

EPILOG

S-ar putea crede că, după toți acești ani, Summer Wassner s-a afundat în lume ca într-o junglă deasă, iar căutarea ei ar fi un soi de mișcare perpetuă, indecisă și oarbă.

Că a făcut totul pentru a dispărea. Pentru a nu mai fi nicicând găsită.

Că nu mai era decât o fantomă.

•

Dar, desigur, nu este așa.

Știu acum că fantomele noastre sunt acolo, chiar peste drum de noi. Ne urmăresc. Ne cheamă. Ne șoptesc numele, cu o voce joasă, stăruitoare, la intervale regulate. Câteodată, ele vin atât de aproape încât degetele lor albe ne ating fețele.

Dar noi nu le auzim, nu le vedem. Mai puțin noaptea, în visele noastre, care sunt animalele sălbatice pe care le ținem în lesă peste zi.

•

Mi-a fost incredibil de ușor s-o găsesc.

„O joacă de copil”, a spus Alvaro Aebischer.

*

Aproape în fiecare miercuri, inspectorul și cu mine ne întâlnim să luăm masa împreună la o pizzerie de lângă gară. Cu pereții săi acoperiți cu faianță albă, emanând un aer rece, pizzeria arată ca o piscină goală. Suntem aproape întotdeauna singuri.

Alvaro Aebischer îmi povestește, cu vocea lui caldă, încărcată de regrete, despre viața lui de dinainte, când făcea muncă de teren. Își detestă slujba, are de gând să se pensioneze anul viitor și să lucreze mai departe pe cont propriu, ca detectiv particular. Aprob din cap cu entuziasm, chiar dacă nici el, nici eu nu credem că ideea se va concretiza. Îi spun despre Jill și despre fiul ei, băiețelul de șapte ani alături de care trăiesc stranii momente de euforie, când facem împreună figurine din ghips reprezentând dinozauri. Îi spun că aș vrea să-i iau în vacantă, și este rândul lui Alvaro Aebischer să încuviințeze din cap.

Mi se pare că asta-i viața de fapt, să mâncăm o pizza *quattro formaggi,* în timp ce dăm glas, pe un ton viril, visurilor noastre. Plutesc deasupra capetelor noastre, în lumina neoanelor

galbene, și se umflă, sunt niște bule de vapori în care noi suflăm.

*

Seara trecută, Alvaro Aebischer mi-a înmânat un petic de hârtie de matematică, pliat în patru. Părea foarte mic între degetele sale.

Am fixat mult timp cu privirea literele care formau o constelație din pix. SUMMER WASSNER 13 BOULEVARD ARAGO 75013 PARIS.

Era ca o melodie ce te purta înapoi în timp, un cântec familiar și necunoscut deopotrivă, pe care l-ai fi cântat la urechea unui prunc, într-o peșteră, în jurul focului.

Am împăturit foaia, urmând întocmai pliurile inițiale. Am pus-o frumos în portofel.

•

L-am găsit pe Matthias Rosset. I-am scris numele, pe internet, și mi-a apărut, scria că administrează o scoală de șoferi în Grand-Saconnex, a fost simplu ca bună ziua. M-am dus acolo în aceeași zi, poate fiindcă știam că, dacă aș fi stat pe gânduri, n-aș mai fi plecat niciodată, sau poate că aveam atât de multă nevoie să vorbesc cu cineva.

Am rămas un moment în fața vitrinei, ezitând, apoi mi-am aruncat țigara și am intrat.

L-am văzut imediat, în spatele tejghelei, aplecat asupra cărții de identitate a unei fete cu căciulă. I-am recunoscut părul cârlionțat, pe care-l poartă acum până la umeri. Cu jacheta de piele prea strânsă pe corp și diamantul care-i strălucește încă în ureche, arată ca un tip care nu-și dă seama că tinerețea i s-a scurs de mult. Mă întrebam cum de reușise să facă o asemenea impresie asupra mea.

S-a uitat la mine pentru o clipă, fără să pară că înțelege, mi-am repetat numele, a părut vag surprins, apoi mi-a scuturat mâna, cu zâmbetul său de odinioară.

A dat ocol biroului, închizându-și jacheta care brusc părea și mai mulată, de ai fi zis că a împrumutat-o de la o puștoaică, le-a aruncat un „hai, pa” celor două colaboratoare ale sale, care au dat din cap cu aerul că erau obișnuite cu situația, și apoi ne-am instalat la tejgheaua barului de alături. Nu știam ce să-i spun, el nu părea nici măcar să se străduiască, așa că m-am lansat:

— Știi, am găsit-o pe soră-mea, pe Summer. Locuiește la Paris.

Și-a pus imediat berea jos, ștergându-se la gură cu mânșeta și întorcând capul spre mine.

— Știam anumite lucruri… Și n-am spus nimic. N-am făcut nimic. Cred că am vrut să salvez imaginea părinților mei. Am abandonat-o. Am crezut că a fost vina ei… De fapt, a fost vina mea.

S-a uitat la mine, iar în ochii lui s-a citit ceva ce n-am mai văzut niciodată. A tăcut pentru un moment, holbându-se la perete, și apoi mi-a explicat că trecea printr-un divorț, că viața lui îl scotea din sărite.

Ne-am dat pe gât paharele, după care el s-a uitat la ceas și mi-a zis:

— Tre’ să mă car.

A pus o bancnotă de zece franci pe tejghea și a plecat, târșâindu-și cizmele de motociclist.

Nu ne-am mai văzut niciodată de atunci. Dar mă bucur să știu că e acolo, undeva.

•

Mi-a luat șase luni să-i scriu.

Voiam să-i spun atât de multe, săptămâni întregi am început și reînceput o scrisoare lungă, imposibilă, apoi, în cele din urmă, într-o noapte am mâzgălit câteva cuvinte, fără să mai stau pe gânduri, cuvinte pe care n-aveam să le mai repet, și apoi am ieșit, am mers cu pași iuți până la cutia poștală, am strecurat plicul în fantă, cu stomacul făcut ghem, după care m-am simțit ca și cum m-aș fi eliberat de ceva absurd, de o armură grea din metal sau de stârvul unui cerb cu blană mătăsoasă.

Summer mi-a răspuns foarte repede, n-a trecut nicio săptămână. Părea că așteptase tot timpul o veste de la mine, iar gândul acesta mi-era de nesuportat.

•

Mi-a trimis o fotografie. Era ea, în centru, o versiune sportivă, urbană, a mamei, într-un hanorac, cu părul blond, strâns la spate. Cu o mână pe după umărul ei, un bărbat cu un chip frumos, familiar, cu părul mult rărit, și, ținând-o de mână cu un aer nemaipomenit de posesiv, o fetiță blondă. Mi-ar fi cu neputință să spun dacă am fost surprins să-l recunosc pe Franck lângă ea sau dacă totul era deja înscris în mine.

Nu știam, dar știam. Știam, dar nu știam.

Mă gândesc la Franck, în ziua picnicului, mi-l imaginez stând în mașina lui, de cealaltă parte a pădurii, cu o geantă de voiaj aruncată pe bancheta din spate, tapotând nervos cu degetele pe volan. Văd un băiat abia ieșit din adolescentă care vrea să-și salveze iubita adolescentă, singurul care a înțeles, fără îndoială, că ea nu avea de gând să se oprească, sau poate chiar el a avut ideea de a fugi împreună, atunci când ea a început să se culce cu toți acei băieți și să trimită semnale de primejdie care nu erau niciodată recepționate.

Mă uit de multe ori la fotografia aceasta. O scot din portofel, îmi trec degetele peste chipurile lor.

•

„Ai putea să mă ierți?!” mi-a scris ea, cu un scris rotund și delicat, care era încă cel al unei fetișcane, și a fost atât de dureros sau de înduioșător de bizar, aceste cuvinte pe care cu toții le-am putea rosti, absolut fiecare dintre noi.

Îmi spun că, fără îndoială, și ea a trăit iar și iar ziua picnicului, poate că n-am făcut nimic altceva, nici eu, nici ea, decât să ne imaginăm un cuvânt, un gest, o acțiune măruntă care ne-ar fi salvat.

•

Când cobor din tren la Gare de Lyon, au trecut douăzeci și patru de ani, nouă luni și opt zile de când am văzut-o ultima oară.

E întuneric, simt aerul răcoros și mi se pare că mă afund în noaptea aceea de parcă aș trece printr-o oglindă. Merg pe peron, într-un flux de pasageri care-și târăsc după ei bagajele, o mulțime care se deplasează în aceeași direcție, sub zborul haotic al câtorva porumbei, și mă întreb dacă Summer a ales în mod conștient să vină în orașul mamei sale, acolo unde a început totul, dacă și-a regăsit acea parte din ea însăși care-i lipsea. Mă gândesc la mama, îmi vine brusc s-o sun, mă gândesc la mesajele pe care mi le lasă pe robotul telefonic, o voce straniu de dulce, aud lucruri pe care nu le-am auzit mai înainte. Habar n-am dacă a știut ce se petrecea în fața acelui acvariu, uneori îmi spun, desigur, mamele știu întotdeauna, dar mai știu și că o parte din noi a rămas acolo, pe fundul lacului, ca un vapor splendid dintr-o altă epocă, plin cu obiecte din aur și oseminte – și dacă l-am atinge, s-ar prăbuși în praf.

•

Merg mai departe, cu geanta de voiaj pe umăr. Mulțimea înaintează cu viteză, pare purtată de un curent puternic ce se abate asupra orașului, eu însă mă mișc cu încetinitorul, bătaia unei inimi în hibernare.

Mă uit în toate părțile, sub cupola gării, o fată merge cu pași repezi, cu căciula trasă pe urechi și nasul afundat în fular, o mamă ține un copil mic care se zbate să scape din brațele ei, o femeie într-o fustă scurtă trage dintr-o țigară, există ceva în felul de a păși al cuiva, o mână care își trece o șuviță în spatele urechii, îmi țin respirația, dar pe ea nu o văd nicăieri, sunt numai fețe necunoscute, care îmi aruncă priviri întrebătoare sau suspicioase. Pare că toate femeile din lume se întreabă dacă e cu putință să mă ierte. Dacă își vor deschide brațele pentru mine.

•

Îmi simt inima bătându-mi în piept, în gât, în degete. Simt teama cuibărită în gâtlej, ideea aceasta pe care am încercat s-o resping încă de când m-am suit în tren, întrebarea la care ea va răspunde în cele din urmă, cu ochii închiși, clătinând din cap, înainte de a se întoarce în neant.

•

Atunci o văd. Stă sub un încălzitor care strălucește în umbră ca un foc sau ca o rană orizontală. Își ține mâinile în buzunarele sacoului, are părul blond, strâns la spate, chipul fără urmă de machiaj, tânăr.

Pare foarte mică, cum stă acolo, sub cupola gării, ca și cum ar fi fost așezată sub o uriașă clopotniță din sticlă și metal.

Privește într-o parte, pierdută în reveriile ei.

Inima mi se strânge și simt că tot corpul meu bate în retragere, luptă cu o forță potrivnică, cu un câmp magnetic sau cu un vânt prea puternic.

Mă apropii, am senzația că ies dintr-un vis, dar este deja prea târziu, și deodată ea întoarce capul spre mine.

Mă apropii, palmele ei se ridică spre cer, sunt atât de aproape încât le-aș putea prinde, îi văd ochii strălucitori, buzele i se desfac și un zâmbet se înfiripă în colțul gurii ei, superior și fragil.

— Benjamin, oh, Benjamin!

Îmi aud numele, și vocea ei clară, melodioasă, izvorâtă parcă din adâncuri.

virtual-project.eu

violin